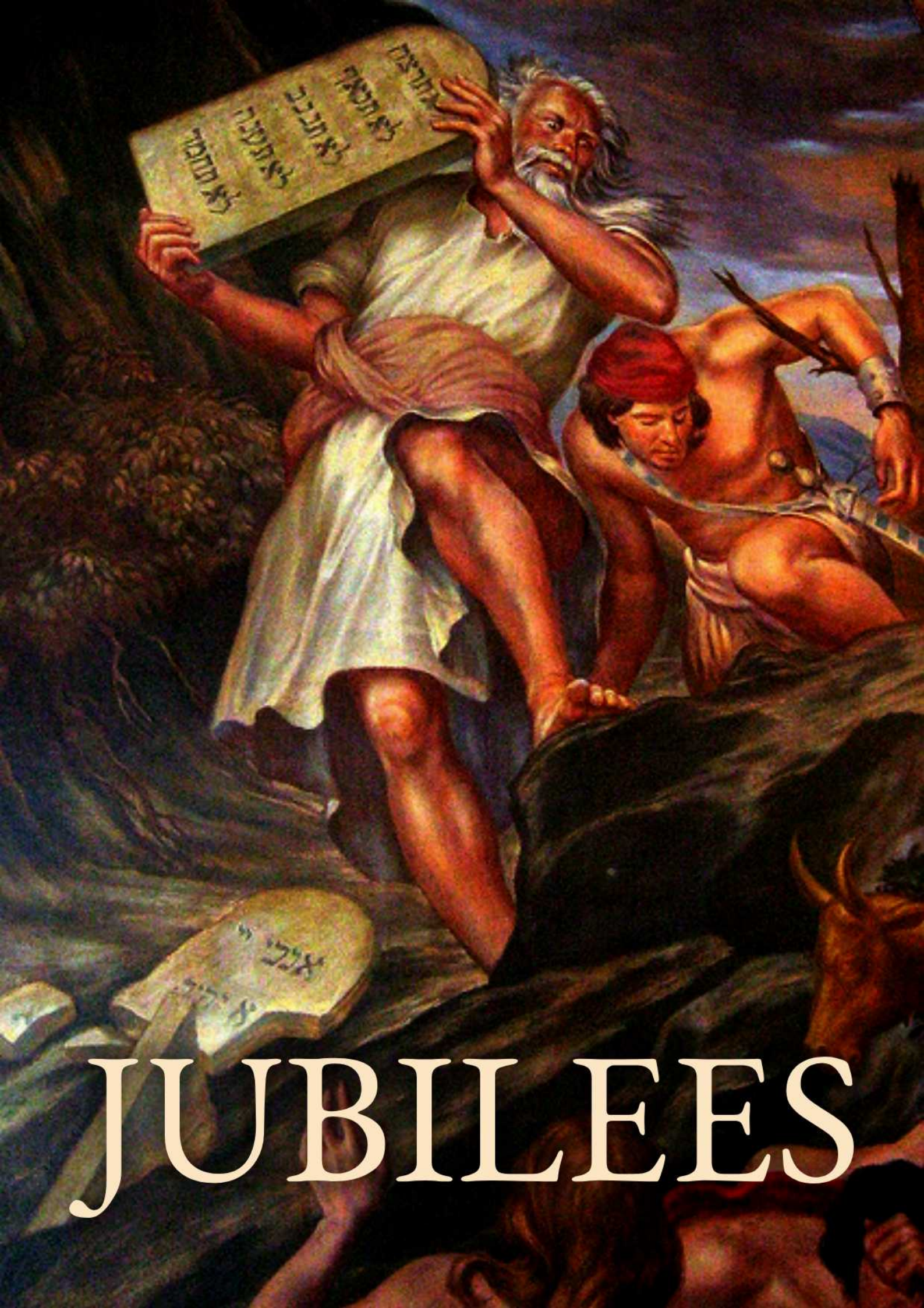

JUBILEES

1. KAFLI

1 Á fyrsta ári brottför Ísraelsmanna úr Egyptalandi, í þriðja mánuði, á sextánda degi mánaðarins, [2450 Anno Mundi] talaði Guð við Móse og sagði: „Komdu upp til mín á fjallið, og ég mun gefa þér tvær steintöflur með lögmálinu og boðorðunum, sem ég hefi skrifað, til þess að þú kennir þeim.“
2 Þá gekk Móse upp á Guðs fjall, og dýrð Drottins hvíldi á Sínaífjalli, og ský huldi það í sex daga.
3 Og hann kallaði á Móse á sjöunda degi úr skýinu, og birtist dýrð Drottins sem logandi eldur á fjallstindinum.
4 Og Móse var á fjallinu í fjörutíu daga og fjörutíu nætur, og Guð kenndi honum fyrri og síðari sögu um skiptingu allra daga lögmálsins og vitnisburðarins.
5 Og hann sagði: „Beyg hjarta þitt að hverju því orði, sem ég mun tala til þín á þessu fjalli, og skrifaðu það í bók, svo að kynslóðir þeirra megi sjá, að ég hef ekki yfirgefið þá vegna alls þess illsku, sem þeir hafa framið, með því að rofna sáttmálann, sem ég gjöri í dag milli mín og þín fyrir kynslóðir þeirra á Sínaífjalli.
6 Og þannig mun það verða, þegar allt þetta kemur yfir þá, að þeir munu viðurkenna að ég er réttlátari en þeir í öllum dómum sínum og öllum verkum sínum, og þeir munu viðurkenna að ég hef sannarlega verið með þeim.
7 Og þú skalt skrifa þér öll þessi orð, sem ég kunngjöri þér í dag, því að ég þekki mótþróa þeirra og þrjósku, áður en ég leiði þá inn í landið, sem ég sór feðrum þeirra, Abraham, Ísak og Jakob, og sagði: ‚Niðjum þínum mun ég gefa land, sem flýtur í mjólk og hunangi.'
8 Og þeir munu eta og verða saddir og snúa sér til útlendra guða, til (guða) sem ekki geta frelsað þá úr neinum þrengingum þeirra. Og þessi vitnisburður mun heyrast sem vitnisburður gegn þeim. Því að þeir munu gleyma öllum boðorðum mínum, (jafnvel) öllu því sem ég býð þeim, og þeir munu elta heiðingjana og elta óhreinleika þeirra og elta smán sína og þjóna guðum þeirra, og þessir munu reynast þeim að móðgun, þrengingum, eymd og snara.
9 Og margir munu farast og verða herteknir og falla í hendur óvinarins, því að þeir hafa yfirgefið lög mín og boðorð, hátíðir sáttmála míns og hvíldardaga mína og helga stað minn, sem ég hef helgað mér á meðal þeirra, og tjaldbúð mína og helgidóm minn, sem ég hef helgað mér í miðri landinu, til þess að ég skyldi setja nafn mitt á það og það skyldi búa þar.
10 Og þeir munu gjöra sér fórnarhæðir, asérur og skurðgoð og tilbiðja, hver sitt (skurðgoð), til þess að þeir fari afvega, og þeir munu fórna börnum sínum illum öndum og öllum verkum villu hjartna sinna.
11 Og ég mun senda þeim votta, að ég vitni gegn þeim, en þeir munu ekki hlusta og munu einnig drepa vitnin, og þeir munu ofsækja þá, sem leita lögmálsins, og þeir munu afnema og breyta öllu til að gjöra illt fyrir augum mínum.
12 Og ég mun byrgja auglit mitt fyrir þeim og selja þá í hendur heiðingjanna til herleiðingar, til bráðar og til áts, og ég mun fjarlægja þá úr landinu og dreifa þeim meðal heiðingjanna.
13 Og þeir munu gleyma öllu mínu lögmáli, öllum mínum boðorðum og öllum mínum dómum og fara villur vegar eins og á nýmánuðum, hvíldardögum, hátíðum, fagnaðardögum og lögum.
14 Og eftir þetta munu þeir snúa sér til mín úr hópi heiðingjanna af öllu hjarta sínu, allri sálu sinni og öllum mætti sínum, og ég mun safna þeim úr hópi allra heiðingja, og þeir munu leita mín, svo að þeir geti fundið mig, er þeir leita mín af öllu hjarta sínu og allri sálu sinni.
15 Og ég mun opinbera þeim ríkulegan frið með réttlæti og ég mun færa þeim plöntu réttlætisins, af öllu hjarta mínu og allri sálu minni, og þeir munu verða til blessunar en ekki bölvunar, og þeir munu verða höfuð en ekki hali.
16 Og ég mun reisa helgidóm minn mitt á meðal þeirra og búa hjá þeim og vera Guð þeirra og þeir munu vera mitt fólk í trúfesti og réttlæti.
17 Ég mun ekki yfirgefa þá né bregðast þeim, því að ég er Drottinn, Guð þeirra.
18 Þá féll Móse fram á ásjónu sína, baðst fyrir og sagði: „Drottinn, Guð minn, yfirgef ekki fólk þitt og arfleifð þína, svo að það reiki í villu hjarta síns, og sel þá ekki í hendur óvina þeirra, heiðingjanna, svo að þeir drottni ekki yfir þeim og komi þeim til að syndga gegn þér.“
19 Lát miskunn þína, Drottinn, upphefjast yfir fólki þínu og skapa í því réttsýnan anda, og lát ekki anda Belíars ríkja yfir þeim til að ákæra þá fyrir þér og til að fanga þá frá öllum réttlætisbrautum, svo að þeir farist fyrir augliti þínu.
20 Þeir eru þín þjóð og arfleifð, sem þú frelsaðir með miklum mætti þínum úr höndum Egypta. Skapa í þeim hreint hjarta og heilagan anda, og lát þá ekki falla í snöru synda sinna héðan í frá og til eilífðar.
21 Og Drottinn sagði við Móse: „Ég þekki mótþróa þeirra, hugsanir þeirra og þrjósku þeirra, og þeir munu ekki hlýða fyrr en þeir játa eigin syndir og syndir feðra sinna.
22 Og eftir þetta munu þeir snúa sér til mín í allri einlægni, af öllu hjarta og af allri sálu. Ég mun umskera yfirhúð hjarta þeirra og yfirhúð hjarta niðja þeirra og skapa í þeim heilagan anda og hreinsa þá, svo að þeir snúi sér ekki frá mér frá þeim degi til eilífðar.
23 Og sálir þeirra munu halda sig við mig og öll mín boðorð og þeir munu halda mín boðorð, og ég mun vera faðir þeirra og þeir munu vera mín börn.
24 Og allir munu þeir kallaðir verða börn hins lifandi Guðs, og hver engill og hver andi mun vita, já, þeir munu vita að þetta eru börn mín og að ég er faðir þeirra í réttlæti og ráðvendni og að ég elska þá.
25 Og skrifaðu þér öll þessi orð, sem ég boða þér á þessu fjalli, hið fyrsta og hið síðasta, sem munu rætast í öllum dögum lögmálsins og vitnisburðarins og vikunnar og fagnaðaráranna um alla eilífð, þar til ég stíg niður og dvel hjá þeim um alla eilífð.“
26 Og hann sagði við engil njósnarinnar: Skrifaðu fyrir Móse frá upphafi sköpunar þar til helgidómur minn verður reistur meðal þeirra um alla eilífð.
27 Og Drottinn mun birtast öllum augum, og allir munu vita, að ég er Guð Ísraels og faðir allra Jakobs sona og konungur á Síonfjalli um alla eilífð. Og Síon og Jerúsalem munu vera heilög.
28 Og engill nærverunnar, sem gekk fyrir herbúðum Ísraels, tók töflurnar yfir skiptingu áranna - frá sköpunartíma - lögmálsins og vitnisburðar vikna fagnaðaráranna, eftir einstökum árum, eftir öllum fjölda fagnaðaráranna [samkvæmt einstökum árum], frá sköpunardegi [nýju] sköpunarinnar þegar himinn og jörð munu endurnýjast og öll sköpun þeirra samkvæmt krafti himinsins og eftir allri

sköpun jarðarinnar, þar til helgidómur Drottins verður gjörður í Jerúsalem á Síonfjalli og allir ljósastaurar verða endurnýjaðir til lækninga og til friðar og til blessunar fyrir alla útvöldu Ísraels, og að þannig megi það vera frá þeim degi og til allra daga jarðarinnar.

2. KAFLI

1 Engill njósnarinnar talaði við Móse eftir orði Drottins og sagði: „Rita þú alla sköpunarsöguna, hvernig Drottinn Guð lauk á sex dögum öllum verkum sínum og öllu sem hann skapaði, og hélt hvíldardaginn sjöunda daginn og helgaði hann frá aldir og setti hann sem tákn fyrir öll verk sín.“
2 Því að á fyrsta degi skapaði hann himininn, sem er uppi, og jörðina og vötnin og alla anda, sem þjóna honum - engla nærverunnar og engla helgunarinnar og engla [anda eldsins og engla] anda vindanna og engla anda skýjanna og myrkursins og snjósins og haglélsins og hrímsins og engla raddanna og þrumunnar og eldinganna og engla anda kulda og hita og vetrar og vors og hausts og sumars og allra anda vera sinna, sem eru á himnum og jörðu. Hann skapaði undirdjúpin og myrkrið, kvöldið og nóttina og ljósið, dögunina og daginn, sem hann hefur búið til með þekkingu hjarta síns.
3 Og þá sáum vér verk hans og lofuðum hann og lofuðum frammi fyrir honum fyrir öll verk hans, því að sjö stórverk skapaði hann á fyrsta degi.
4 Og á öðrum degi skapaði hann festinguna í miðjum vötnunum, og vötnin köfluðust á þeim degi - helmingur þeirra fór upp og helmingur þeirra fór niður fyrir festinguna (sem var) í miðjunni yfir allri jörðinni. Og þetta var eina verkið sem (Guð) skapaði á öðrum degi.
5 Og á þriðja degi bauð hann að vötnin skyldu hverfa af allri jörðinni á einn stað og þurrlendið skyldi sjást.
6 Og vötnin gjörðu svo sem hann bauð þeim, og þau hurfu burt af jörðinni á einn stað utan þessarar festingar, og þurrlendið birtist.
7 Og á þeim degi skapaði hann handa þeim öll höfin, eftir sínum sérstöku safnstaði, og allar árnar og vatnasöfnin á fjöllunum og á allri jörðinni, og öll vötnin og alla dögg jarðarinnar og sáðkornin og allt sem spírar og ávaxtatré og skógartré og Edengarðinn í Eden og allar jurtir eftir sinni tegund.
8 Þessi fjögur stórverk skapaði Guð á þriðja degi. Á fjórða degi skapaði hann sólina, tunglið og stjörnurnar og setti þær á himinfestingu til að lýsa alla jörðina og ráða degi og nóttu og greina ljós frá myrkri.
9 Og Guð gjörði sólina að miklu tákni á jörðinni fyrir daga og hvíldardaga og mánuði og hátíðir og ár og árshvíldardaga og fagnaðarár og allar árstíðir.
10 Og það greinir ljós frá myrkri [og] til velgengni, svo að allt sem sprettur og vex á jörðinni megi dafna.
11 Þessar þrjár tegundir gjörði hann á fjórða degi. Á fimmta degi skapaði hann stór sjávarskrímsli í djúpi vatnsins, því að þetta voru fyrstu skepnurnar af holdi, sem hendur hans sköpuðu: fiskana og allt sem hrærist í vötnunum og allt sem flýgur, fuglana og allar þeirra tegundir.
12 Og sólin reis upp yfir þeim til að dafna (þeim) og yfir öllu sem var á jörðinni, öllu sem sprettur upp úr jörðinni og öllum ávaxtaberandi trjám og öllu holdi.
13 Þessar þrjár tegundir skapaði hann á fimmta degi. Á sjötta degi skapaði hann allar villtar dýr jarðarinnar, allan búfénað og allt sem hrærist á jörðinni.
14 Og eftir allt þetta skapaði hann manninn, skapaði hann þau karlmann og konu og gaf honum vald yfir öllu sem er á jörðinni og í höfunum og yfir öllu sem er á flugum og yfir dýrum og búfénaði og yfir öllu sem hrærist á jörðinni og yfir allri jörðinni, og yfir öllu þessu gaf hann honum vald.
15 Og þessar fjórar tegundir skapaði hann á sjötta degi. Og alls voru þær tuttugu og tvær tegundir.
16 Og hann lauk öllu verki sínu á sjötta degi - öllu því sem er á himnum og á jörðu og í höfunum og í undirdjúpunum og í ljósinu og í myrkrinu og í öllu.
17 Og hann gaf okkur mikið tákn, hvíldardaginn, að við ættum að vinna sex daga en halda hvíldardaginn sjöunda daginn frá öllu verki.
18 Og allir englar nærverunnar og allir englar helgunarinnar, þessir tveir stóru flokkar – hann hefur boðið okkur að halda hvíldardaginn með sér á himni og jörðu.
19 Og hann sagði við okkur: „Sjá, ég mun aðgreina mér fólk úr öllum þjóðum, og þessir skulu halda hvíldardaginn. Ég mun helga þá mér sem fólk mitt og blessa þá. Eins og ég hef helgað hvíldardaginn og helgar hann mér, svo mun ég blessa þá, og þeir skulu vera fólk mitt og ég mun vera Guð þeirra.“
20 Og ég hef valið afkvæmi Jakobs úr öllu því, sem ég hef séð, og hef skrifað hann niður sem frumburð minn og helgað hann mér að eilífu. Ég mun kenna þeim hvíldardaginn, svo að þeir haldi hvíldardaginn á honum frá öllu verki.
21 Og þannig skapaði hann í því tákn um að þeir skyldu halda hvíldardaginn með okkur á sjöunda degi, til að eta og drekka og til að blessa hann sem hefur skapað allt, eins og hann hefur blessað og helgað sér sérstakt fólk umfram allar þjóðir, og að þeir skyldu halda hvíldardaginn með okkur.
22 Og hann lét boðorð sín stíga upp sem sætan ilmi, velþóknanlegan fyrir augum sér alla daga ...
23 Tvö og tuttugu höfuð mannkynsins frá Adam til Jakobs, og tuttugu og tvær tegundir verka voru unnin til hins sjöunda dags. Þessi er blessaður og heilagur, og hinn fyrri er einnig blessaður og heilagur, og þessi þjónar með hinum til helgunar og blessunar.
24 Og þessu (Jakob og niðjum hans) var veitt að þeir skyldu ætíð vera hinir blessuðu og heilögu samkvæmt fyrsta vitnisburði og lögmáli, eins og hann hafði helgað og blessað hvíldardaginn á sjöunda degi.
25 Hann skapaði himin og jörð og allt sem hann skapaði á sex dögum, og Guð helgaði sjöunda daginn fyrir öll sín verk. Þess vegna bauð hann fyrir hann að hver sem vinnur verk á honum skuli deyja, og sá sem vanhelgar hann skuli vissulega deyja.
26 Fyrir því býð þú Ísraelsmönnum að halda þennan dag heilagan og vinna ekkert verk á honum og vanhelga hann ekki, því að hann er helgari en allir aðrir dagar.
27 Og hver sem vanhelgar það skal vissulega deyja, og hver sem vinnur það verk skal vissulega deyja að eilífu, svo að Ísraelsmenn megi halda þennan dag í hverri kynslóð og ekki verða upprættir úr landinu, því að það er heilagur dagur og blessaður dagur.

28 Og hver sá sem heldur hvíldardaginn og heldur hann frá öllu starfi sínu, mun vera heilagur og blessaður alla daga eins og við.
29 Boðið Ísraelsmönnum og segið þeim lögmál þessa dags, að þeir skuli halda hvíldardaginn á þeim degi og að þeir skuli ekki yfirgefa hann í villu hjartna sinna; (og) að það sé ekki leyfilegt að vinna neitt óviðeigandi verk á þeim degi, að vinna á þeim eigin geðþótta, og að þeir skuli ekki útbúa á þeim neitt til matar eða drykkjar, og (að það sé ekki leyfilegt) að draga vatn eða bera inn eða út um hlið sín neina byrði, sem þeir höfðu ekki útbúið fyrir sig á sjötta degi í bústöðum sínum.
30 Og þeir skulu hvorki færa inn né flytja út hús úr húsi á þeim degi, því að sá dagur er heilagari og blessaðri en nokkur fagnaðardagur fagnaðarhátíðanna. Á þessum degi héldum vér hvíldardag á himnum áður en það var kunnugt nokkrum holdi að halda hvíldardag á honum á jörðinni.
31 Og skapari allra hluta blessaði það, en hann helgaði ekki allar þjóðir og lýði til að halda hvíldardaginn þar, heldur Ísrael einum. Þeim einum leyfði hann að eta og drekka og halda hvíldardaginn þar á jörðinni.
32 Og skapari allra hluta blessaði þennan dag, sem hann hafði skapað, til blessunar, heilagleika og dýrðar yfir alla daga.
33 Þetta lögmál og þessi vitnisburður var gefinn Ísraelsmönnum sem lögmál að eilífu frá kyni til kyns.

3. KAFLI

1 Og á sex dögum annarrar vikunnar færðum vér, samkvæmt orði Guðs, til Adams öll dýrin og allan nautgripinn og alla fuglana og allt sem hrærist á jörðinni og allt sem hrærist í vötnunum, eftir þeirra tegundum og gerðum: dýrin fyrsta daginn, nautgripina annan daginn, fuglana þriðja daginn og allt sem hrærist á jörðinni fjórða daginn og það sem hrærist í vötnunum fimmta daginn.
2 Og Adam nefndi þá alla með nöfnum sínum, og eins og hann nefndi þá, svo var nafn þeirra.
3 Á þessum fimm dögum sá Adam öll þessi, karlkyns og kvenkyns, eftir öllum kynjum sem voru á jörðinni, en hann var einn og fann enga meðhjálp við sitt hæfi.
4 Og Drottinn sagði við okkur: „Það er ekki gott að maðurinn sé einn. Vér skulum gjöra honum meðhjálp sem hæfir honum.“
5 Og Drottinn, Guð vor, lét djúpan svefn falla á hann, og hann svaf. Hann tók handa konunni eitt rifbein úr hans rifbeinum, og úr þessu rifbeini varð konan uppspretta úr hans rifbeinum, og hann byggði hold í þess stað og skapaði konuna.
6 Og hann vakti Adam af svefni hans og er hann vaknaði reis hann á sjötta degi og leiddi hana til sín og þekkti hana og sagði við hana: „Þetta er nú bein af mínum beinum og hold af mínu holdi. Hún skal kölluð verða eiginkona mín, því að hún var tekin frá manni sínum.“
7 Þess vegna skulu maður og kona vera eitt og þess vegna skal maður yfirgefa föður sinn og móður sína og búa við konu sína, og þau skulu verða eitt hold.
8 Í fyrstu vikunni var Adam skapaður, og rifbeinið - kona hans. Í annarri vikunni sýndi hann henni hana. Og þess vegna var gefið boðorðið að halda karlmanni í sjö daga og konu tvisvar í sjö daga í óhreinleika sínum.
9 Og eftir að Adam hafði lokið fjörutíu dögum í landinu þar sem hann var skapaður, leiddum við hann inn í Edengarðinn til að yrkja hann og gæta hans, en konu hans leiddu við inn á átttugasta degi, og eftir þetta gekk hún inn í Edengarðinn.
10 Og þess vegna er boðorðið ritað á himnesku töflurnar varðandi þá sem fæðir: „Ef hún fæðir sveinbarn skal hún vera óhrein í sjö daga samkvæmt fyrstu viku daganna og þrjátíu og þrjá daga skal hún vera í blóðhreinsun sinni og hún skal ekki snerta neitt heilagt né ganga inn í helgidóminn fyrr en hún hefur lokið þessum dögum sem (eru fyrirskipaðir) fyrir sveinbarn.“
11 En ef um meybarn er að ræða skal hún vera óhrein í tvær vikur, eins og fyrstu tvær vikurnar, og sextíu og sex daga í blóðhreinsun sinni, og þeir skulu vera áttatíu dagar alls.
12 Og er hún hafði lokið þessum áttatíu dögum, leiddum vér hana inn í Edengarðinn, því að hann er helgari en öll jörðin að auki og hvert tré, sem í honum er gróðursett, er heilagt.
13 Þess vegna var ákveðið fyrir hana, sem fæðir dreng eða mey, að hún skyldi ekki snerta neitt heilagt né ganga inn í helgidóminn fyrr en þessir dagar væru liðnir, hvort sem það væri drengur eða mey.
14 Þetta er lögmálið og vitnisburðurinn, sem ritaður var fyrir Ísrael, til þess að þeir skyldu halda það alla daga.
15 Og í fyrstu viku fyrsta fagnaðarársins, [1-7 f.h.] voru Adam og kona hans í Edengarðinum í sjö ár að yrkja hann og gæta hans, og vér gáfum honum verk og fyrirskipuðum honum að gjöra allt sem hæft er til yrkingar.
16 Og hann yrkti (garðinn) og var nakinn og vissi það ekki og skammaði sig ekki og verndaði garðinn fyrir fuglum, dýrum og nautgripum og safnaði ávöxtum hans og át og geymdi afganginn handa sér og konu sinni [og geymdi það sem var geymt].
17 Og eftir að sjö ár voru liðin, sem hann hafði lokið þar, nákvæmlega sjö ár, [kl. 8] í öðrum mánuði, á sautjánda degi mánaðarins, kom höggormurinn og nálgaðist konuna, og höggormurinn sagði við konuna: "Hefur Guð boðið yður og sagt: Þér megið ekki eta af neinu tré í aldingarðinum?"
18 Og hún sagði við það: „Af öllum ávöxtum trjánna í aldingarðinum hefur Guð við okkur sagt: „Etið,“ en af ávexti trésins, sem stendur mitt í aldingarðinum, hefur Guð við okkur sagt: „Þér megið ekki eta af honum né snerta hann, ella deyið þér.“
19 Þá sagði höggormurinn við konuna: „Þér munuð ekki deyja, því að Guð veit, að á þeim degi sem þér etið af því, munu augu yðar opnast og þér munuð verða sem guðir og vita gott og illt.“
20 Og konan sá tréð, að það var fagurt og augnayndi og að ávöxtur þess var góður til matar, og hún tók af því og át.
21 Og er hún hafði fyrst hulið skömm sína með fíkjulaufi, gaf hún Adam af þeim og hann át. Og augu hans opnuðust og hann sá að hann var nakinn.
22 Og hann tók fíkjulauf og saumaði þau saman, gjörði sér svuntu og huldi smán sína.
23 Og Guð bölvaði höggorminum og reiddist honum að eilífu ...
24 Og hann reiddist konunni, því að hún hlýddi röddu höggormsins og át. Og hann sagði við hana: „Ég mun

miklu auka þjáningar þínar og kvalir. Með sorg munt þú börn fæða og þú munt snúa aftur til manns þíns, og hann mun ríkja yfir þér.“
25 Og við Adam sagði hann einnig: „Af því að þú hlýddir röddu konu þinnar og etst af trénu, sem ég bannaði þér að eta af, þá sé jörðin bölvuð þín vegna. Þyrna og þistla mun hún bera þér, og í sveita andlitis þíns munt þú eta brauð þitt, þar til þú snýrð aftur til jarðarinnar, þaðan sem þú varst tekinn, því að jörð ert þú og til jarðar skalt þú aftur hverfa.“
26 Og hann gjörði þeim skinnkyrtla, klæddi þá og leiddi þá burt úr Edengarðinum.
27 Og þann dag sem Adam fór út úr aldingarðinum, færði hann sem sætan ilm fórn reykelsi, galbanum, stakte og kryddjurtir að morgni við sólarupprás frá þeim degi sem hann huldi smán sína.
28 Á þeim degi lokaðist munnur allra dýra, nautgripa, fugla og allra sem gátu gengið og hrærst, svo að þau gátu ekki lengur talað, því að þau höfðu öll talað hvert við annað með einni vöru og einni tungu.
29 Og hann sendi úr Edengarðinum allt hold, sem var í Edengarðinum, og allt hold dreifðist eftir sinni tegund og eftir sinni gerð til þeirra staða, sem skapaðir höfðu verið fyrir það.
30 Og Adam einum gaf hann (það sem hann gat) til að hylja smán sína, af öllum dýrum og nautgripum.
31 Þess vegna er það á himneskum töflum fyrirskipað öllum þeim sem þekkja dóm lögmálsins að þeir skuli hylja skömm sína og ekki bera sig eins og heiðingjarnir bera sig.
32 Og á nýmánadaginn í fjórða mánuði fóru Adam og kona hans út úr Edengarðinum og þau bjuggu í landi Elda, í sköpunarlandi sínu.
33 Og Adam nefndi konu sína Evu.
34 Og þau áttu engan son fyrr en á fyrsta fagnaðardegi, [kl. 8] og eftir það kenndi hann hennar.
35 Nú yrkti hann landið eins og honum hafði verið fyrirskipað í Edengarðinum.

4. KAFLI

1 Og í þriðju viku annars fagnaðarársins [64-70] fæddi hún Kain, og í fjórðu [71-77] fæddi hún Abel, og í fimmtu [78-84] fæddi hún dóttur sína Awan.
2 Og á fyrsta (ári) þriðja fagnaðarársins [99-105 AM] drap Kain Abel vegna þess að (Guð) þáði fórn Abels en þáði ekki fórn Kains.
3 Og hann drap hann úti á víðavangi, og blóð hans hrópaði af jörðinni til himins, kvörtuðu yfir því að hann hefði drepið hann.
4 Og Drottinn ávítaði Kain fyrir Abels sakir þess að hann hafði drepið hann, og lét hann flóttamann á jörðinni fyrir blóð bróður síns og bölvaði honum á jörðinni.
5 Og þess vegna er ritað á himneskum töflum: „Bölvaður sé sá sem slær náunga sinn sviksamlega, og allir sem hafa séð og heyrt segja: Svo sé það! Og sá sem hefur séð og ekki sagt frá, hann sé bölvaður eins og hinn.“
6 Og þess vegna kunngjörum vér, þegar vér komum fram fyrir Drottin, Guð vorn, allar syndir, sem drýgðar eru á himni og jörðu, í ljósi og myrkri og alls staðar.
7 Og Adam og kona hans syrgðu Abel í fjórar vikur, ár eftir ár, [99-127] og á fjórða ári fimmtu vikunnar [130] urðu þau glöð, og Adam þekkti konu sína aftur, og hún fæddi honum son, og hann nefndi hann Set, því að hann sagði: "Guð hefur vakið oss annað afkvæmi á jörðinni í stað Abels, því að Kain drap hann."
8 Og í sjöttu vikunni [134-40 AM] gat hann dóttur sína Azûrâ.
9 Og Kain tók sér Awân, systur sína, fyrir konu og hún fæddi honum Enok við lok fjórða fagnaðarársins. [190-196 AM] Og á fyrsta ári fyrstu viku fimmta fagnaðarársins [197 AM] voru hús byggð á jörðinni, og Kain byggði borg og nefndi hana eftir Enok, syni sínum.
10 Og Adam kenndi Evu, konu sinnar, og hún ól enn níu sonu.
11 Og í fimmtu viku fimmta fagnaðarársins [225-31] tók Set Azúra, systur sína, sér fyrir konu, og á fjórða ári (ári sjöttu vikunnar) [235] fæddi hún honum Enos.
12 Hann tók að ákalla nafn Drottins á jörðinni.
13 Og á sjöunda fagnaðarárinu, í þriðju vikunni [309-15 AM] tók Enos Nóam, systur sína, sér fyrir konu, og hún fæddi honum son á þriðja ári fimmtu vikunnar, og hann nefndi hann Kenan.
14 Og við lok áttunda fagnaðarársins [325, 386-3992 AM] tók Kenan Mûalêleth systur sína sér fyrir konu, og hún fæddi honum son á níunda fagnaðarárinu, í fyrstu vikunni á þriðja ári þessarar viku, [395 AM] og hann nefndi hann Mahalalel.
15 Og í annarri viku tíunda fagnaðarársins [449-55] tók Mahalalel sér fyrir konu Dínu, dóttur Barakíels, dóttur föðurbróður hans, og hún ól honum son í þriðju vikunni á sjötta ári [461]. Og hann nefndi hann Jared, því að á hans dögum stigu englar Drottins niður á jörðina, þeir sem nefndir eru Varðmennirnir, til þess að þeir skyldu fræða mannanna börn og iðka rétt og réttvísi á jörðinni.
16 Og á ellefta fagnaðarárinu [512-18] tók Jared sér konu, og hún hét Baraka, dóttir Râsûjâl, dóttur bróður föður síns, í fjórðu viku þessa fagnaðarárs [522] og hún fæddi honum son í fimmtu vikunni, á fjórða ári fagnaðarársins, og hann nefndi hann Enok.
17 Og hann var fyrstur manna, sem fæddust á jörðinni, sem lærði að skrifa, þekkja og visku og skráði tákn himinsins í bók eftir mánaðaröð þeirra, svo að menn gætu þekkt árstíðirnar eftir mánaðaröð þeirra.
18 Og hann var fyrstur til að skrifa vitnisburð og hann vitnaði fyrir mannanna sonum meðal kynslóða jarðarinnar og taldi upp vikur fagnaðaráranna og kunngjörði þeim daga áranna og setti mánuðina í röð og taldi upp hvíldardaga áranna eins og við kunngjörðum honum.
19 Og hann sá það sem var og það sem verða mun í sýn sinni í svefni, eins og það mun gerast mannanna börnum frá kynslóð til dómsdags. Hann sá og skildi allt og skrifaði vitnisburð sinn og setti vitnisburðinn á jörðina fyrir öll mannanna börn og kynslóðir þeirra.
20 Og á tólfta fagnaðarárinu, [582-88] í sjöundu viku þess, tók hann sér konu, og hún hét Edna, dóttir Daníels, dóttur bróður föður hans, og á sjötta ári í þessari viku [587 AM] fæddi hún honum son og hann nefndi hann Metúsala.
21 Og hann var einnig með englum Guðs þessi sex fagnaðarár, og þeir sýndu honum allt sem er á jörðu og á himni, stjórn sólarinnar, og hann skráði allt niður.
22 Og hann vitnaði fyrir Varðmönnunum, sem höfðu syndgað með dætrum mannanna; því að þessar höfðu

byrjað að sameinast dætrum mannanna, svo að þær saurguðust, og Enok vitnaði gegn þeim öllum.
23 Og hann var tekinn úr hópi mannanna barna, og við leiddum hann inn í Edengarðinn í tign og heiðri, og sjá, þar skrifar hann niður fordæmingu og dóm heimsins og allt illsku mannanna barna.
24 Og vegna þess lét (Guð) flóðvatnið koma yfir allt Edenland, því að þar var hann settur sem tákn og til þess að hann skyldi vitna gegn öllum mannanna börnum, til þess að hann skyldi segja frá öllum verkum kynslóðanna allt til dómsdags.
25 Og hann brenndi reykelsi helgidómsins, ilmjurtir sem voru þóknanlegar fyrir Drottni á fjallinu.
26 Því að Drottinn hefur fjóra staði á jörðinni: Edengarðinn og Austurfjallið og þetta fjall, sem þú ert á í dag, Sínaífjall og Síonfjall, sem helgað verður í nýrri sköpun til helgunar jarðarinnar. Fyrir tilstilli þeirra mun jörðin helguð verða frá allri sekt sinni og óhreinleika um allar kynslóðir heimsins.
27 Og á fjórtánda fagnaðarárinu [652] tók Metúsala sér konu, Ednu, dóttur Asríels, dóttur föðurbróður síns, í þriðju vikunni, á fyrsta ári þessarar viku [701-7] og hann gat son og nefndi hann Lamek.
28 Og á fimmtánda fagnaðarárinu, í þriðju vikunni, tók Lamek sér konu. Hún hét Betenos, dóttir Barakíils, dóttur föðurbróður hans. Í þessari viku fæddi hún honum son. Hann nefndi hann Nóa og sagði: „Þessi mun hugga mig fyrir erfiði mitt og allt mitt erfiði og fyrir jörðina, sem Drottinn hefur bölvað.“
29 Og við lok nítjánda fagnaðarársins, í sjöundu vikunni á sjötta ári þess, andaðist Adam og allir synir hans grófu hann í sköpunarlandi hans, og hann var fyrstur til að vera grafinn í jörðinni.
30 Og honum vantaði sjötíu ár af þúsund árum, því að þúsund ár eru eins og einn dagur í vitnisburði himinsins og þess vegna var ritað um skilningstréð: „Á þeim degi sem þér etið af því, munuð þér deyja.“ Þess vegna lauk hann ekki árum þessa dags, því að hann dó á þeim tíma.
31 Við lok þessa fagnaðarárs var Kain drepinn eftir hann á sama ári, því að hús hans féll yfir hann og hann dó inni í húsi sínu, og hann var drepinn af steinum þess, því að með steini hafði hann drepið Abel, og með steini var hann drepinn í réttlátum dómi.
32 Þess vegna var fyrirskipað á himneskum töflum: Með því tæki sem maður drepur náunga sinn með skal hann drepinn verða; á sama hátt og hann særði hann, á sama hátt skal farið með hann.
33 Á tuttugasta og fimmta fagnaðarárinu [1205] tók Nói sér konu, og hún hét Emzara, dóttir Râkê'êl, dóttur föðurbróður hans, á fyrsta ári í fimmtu viku [1207]. Á þriðja ári þess fæddi hún honum Sem, á fimmta ári þess [1209] fæddi hún honum Ham, og á fyrsta ári í sjöttu viku [1212] fæddi hún honum Jafet.

5. KAFLI

1 Og svo bar við, þegar mannanna börn tóku að margfaldast á jörðinni og þeim fæddust dætur, að englar Guðs sáu þau á ákveðnu fagurári þessa fagnaðarárs, að þau voru falleg að sjá. Og þau tóku sér konur af öllum þeim, sem þau kusu, og þau fæddu þeim sonu, og þau urðu risar.
2 Og lögleysið jókst á jörðinni og allt hold spillti vegi sínum, bæði menn og nautgripir og dýr og fuglar og allt sem gengur á jörðinni - öll spilltu þau vegum sínum og skipunum og þau tóku að éta hvert annað, og lögleysið jókst á jörðinni og allar ímyndanir allra manna (var) þannig illar alla daga.
3 Og Guð leit til jarðarinnar, og sjá, hún var spillt, og allt hold hafði spillt skipunum hennar, og allt sem á jörðinni var, hafði gjört alls kyns illt fyrir augum hans.
4 Og hann sagði að hann myndi tortíma mönnum og öllu holdi á jörðinni sem hann hafði skapað.
5 En Nói fann náð fyrir augum Drottins.
6 Og gegn englunum, sem hann hafði sent til jarðar, varð hann afar reiður og gaf skipun um að uppræta þá úr öllu yfirráðum þeirra og hann bauð okkur að binda þá í djúpi jarðar og sjá, þeir eru bundnir mitt á meðal þeirra og eru (haldnir) aðskildir.
7 Og gegn sonum þeirra gekk sú skipun út frá augliti hans að þeir skyldu drepnir með sverði og burtnum úr jörðinni.
8 Og hann sagði: „Andi minn mun ekki alltaf vera yfir manninum, því að þeir eru líka hold og dagar þeirra munu vera hundrað og tuttugu ár.“
9 Og hann sendi sverð sitt gegn þeim, svo að hver skyldi drepa náunga sinn, og þeir tóku að drepa hver annan þar til þeir féllu allir fyrir sverði og voru tortímdir af jörðinni.
10 Og feður þeirra voru vottar (að tortímingu þeirra) og eftir þetta voru þeir bundnir í djúpi jarðar að eilífu, allt til dags hinnar miklu fordæmingar, þegar dómur verður fullnægður yfir öllum þeim sem hafa spillt vegum sínum og verkum sínum fyrir Drottni.
11 Og hann eyddi öllum úr þeirra bústöðum, og enginn þeirra varð eftir, er hann ekki dæmdi eftir allri illsku þeirra.
12 Og hann skapaði nýja og réttláta náttúru fyrir öll sín verk, svo að þeir skyldu ekki syndga í allri náttúru sinni að eilífu, heldur væru allir réttlátir, hver í sinni mynd alla tíma.
13 Og dómur allra er ákveðinn og skrifaður á himneskar töflur í réttlæti - jafnvel (dómur) allra sem víkja frá þeirri leið sem þeim er ætlað að ganga; og ef þeir ganga ekki á henni, þá er dómur skrifaður niður fyrir hverja skepnu og fyrir allar tegundir.
14 Og ekkert er á himni eða jörðu, eða í ljósi eða myrkri, eða í Helju eða í djúpinu eða í myrkrinu, sem ekki verður dæmt; og allir dómar þeirra eru ákveðnir, skrifaðir og grafnir.
15 Hann mun dæma alla, hinn stóra eftir mikilleika sínum, hinn smáa eftir smæð sinni og sérhvern eftir sinni breytni.
16 Og hann er ekki sá sem gæfir persónu (neins) né tekur við gjöfum, ef hann segist muni framkvæma dóm yfir hverjum og einum. Ef einhver gæfi allt sem á jörðinni er, þá mun hann ekki gæta gjafanna né persónu (neins) né þiggja neitt af hans höndum, því að hann er réttlátur dómari.
17 Og um Ísraelsmenn er ritað og fyrirskipað: Ef þeir snúa sér til hans í réttlæti mun hann fyrirgefa öllum afbrotum þeirra og fyrirgefa öllum syndum þeirra.
18 Það er ritað og fyrirskipað að hann muni miskunna öllum þeim sem snúa sér frá allri sekt sinni einu sinni á ári.
19 Og hvað varðar alla þá sem spilltu vegum sínum og hugsunum fyrir flóðið, þá var enginn maður þóknun nema Nói einn, því að hann var þóknunun fyrir sonu hans, sem Guð bjargaði úr flóðvatninu hans vegna, því að hjarta hans var réttlátt á öllum vegum hans, eins og honum var

fyrirskipað, og hann hafði ekki vikið frá neinu sem honum var fyrirskipað.
20 Og Drottinn sagði að hann myndi tortíma öllu sem er á jörðinni, bæði mönnum og fénaði og villtum dýrum og fuglum loftsins og öllu sem hrærist á jörðinni. Og hann bauð Nóa að smíða sér örk, svo að hann gæti bjargað sér frá flóðvatninu.
21 Og Nói smíðaði örkina í öllu eins og hann hafði boðið honum, á tuttugasta og sjöunda fagnaðarárinu, í fimmtu viku fimmta ársins (á nýmánatíma fyrsta mánaðarins). [1307 AM]
22 Og hann gekk inn á sjötta (ári) þess, [1308 AM] í öðrum mánuði, á nýmánatíma annars mánaðar, allt til hins sextánda; og hann gekk inn í örkina, og allt sem við færðum honum, og Drottinn lokaði henni að utan á sautjánda kvöldi.
23 Og Drottinn opnaði sjö flóðgáttir himinsins og munna uppspretta hins mikla djúps, sjö munna að tölu.
24 Og flóðgáttirnar tóku að hella vatni af himni í fjörutíu daga og fjörutíu nætur, og uppsprettur djúpsins létu einnig vatn upp, þar til öll jörðin var full af vatni.
25 Og vatnið óx á jörðinni. Fimmtán álnir reis vatnið yfir öll há fjöll. Örkin hófst upp frá jörðinni og sveif yfir vatninu.
26 Og vatnið mögnaði á jörðinni í fimm mánuði eða eitt hundrað og fimmtíu daga.
27 Og örkin fór og nam staðar á tindi Lúbarfjalls, eins af Araratfjöllum.
28 Og (á nýmánuðinum) í fjórða mánuði lokaðist uppspretta hins mikla djúps og flóðgáttir himinsins voru afturhaldnar; og á nýmánuðinum í sjöunda mánuði opnuðust öll opnun undirdjúpa jarðar og vatnið tók að síga niður í djúpið fyrir neðan.
29 Og á nýmánatíma tíunda mánaðarins sáust fjallatindarnir, og á nýmánatíma fyrsta mánaðarins varð jörðin sýnileg.
30 Og vatnið hvarf af jörðinni í fimmtu viku sjöunda ársins [1309 AM] þess, og á sautjánda degi annars mánaðar var jörðin þurr.
31 Og á tuttugasta og sjöunda degi þess opnaði hann örkina og lét út úr henni villidýr, nautgripi, fugla og allt sem hrærðist.

6. KAFLI

1 Og á nýmánadag hins þriðja mánaðar gekk hann út úr örkinni og reisti altari á fjallinu.
2 Og hann friðþægði fyrir jörðina og tók geitung og friðþægði með blóði þess fyrir alla sekt jarðarinnar, því að allt sem á henni hafði verið, var tortímt nema það sem var í örkinni með Nóa.
3 Og hann lagði feitina á altarið og tók uxa, geit, sauðkind og kiðlinga, salt, turtildúfu og dúfuunga og lagði brennifórn á altarið og hellti yfir það fórn blandaðri olíu, stökkti víni og stráði reykelsi yfir allt saman og lét upp koma ljúfan ilm, velþóknanlegan fyrir Drottni.
4 Og Drottinn fann ilminn af góðum ilm og gjörði við hann sáttmála um að aldrei skyldi framar koma flóð til að eyða jörðina, að allir dagar jarðarinnar, sáning og uppskera, skyldu aldrei taka enda. Kuldi og hiti, sumar og vetur, dagur og nótt skyldu ekki breyta röð sinni og ekki taka enda að eilífu.
5 „Og yður, margfaldist og verðið margfaldir á jörðinni og verðið blessun á henni. Ótta við yður og skelfingu við yður mun ég innræta í allt sem er á jörðinni og í hafinu.“
6 Og sjá, ég hef gefið yður öll dýr og öll fleygdýr og allt sem hrærist á jörðinni og fiskana í vötnunum og allt til fæðu; eins og grænu jurtirnar hef ég gefið yður allt til fæðu.
7 En hold með lífi þess, með blóðinu, megið þér ekki eta, því að líf alls holds er í blóðinu, svo að eigi verði yðar blóðs, líf yðar, krafist. Af hendi sérhvers manns, af hendi sérhvers (dýrs) mun ég krefjast mannsblóðs.
8 Sá sem úthellir mannsblóði með manni, hans blóði skal úthellt verða, því að Guð skapaði manninn í mynd sinni.
9 Og þér, margfaldist og margfaldist á jörðinni.
10 Og Nói og synir hans sóru þess eið að neyta ekki blóðs, sem væri í nokkru holdi, og hann gjörði sáttmála fyrir Drottni Guði að eilífu, allar kynslóðir jarðarinnar í þessum mánuði.
11 Þess vegna sagði hann við þig að þú skyldir gjöra sáttmála við Ísraelsmenn í þessum mánuði á fjallinu með eiði og stökkva blóði yfir þá vegna allra orða sáttmálans, sem Drottinn gjörði við þá að eilífu.
12 Og þessi vitnisburður er ritaður um yður, til þess að þér skuluð halda hann stöðugt, svo að þér neytið ekki nokkurs dags blóðs dýra, fugla eða nautgripa alla daga jarðarinnar. Og sá maður, sem etur blóð dýra, nautgripa eða fugla alla daga jarðarinnar, hann og niðjar hans skulu upprættir verða úr landinu.
13 Og bjóð þú Ísraelsmönnum að neyta ekki blóðs, svo að nöfn þeirra og niðjar verði stöðugt fyrir Drottni, Guði okkar.
14 Og þetta lögmál er ótakmarkað, því það gildir að eilífu. Þeir skulu halda það frá kyni til kyns, svo að þeir megi halda áfram að biðja fyrir ykkur með blóði fyrir altarinu. Á hverjum degi, morgni og kvöldi skulu þeir biðja fyrirgefningar fyrir ykkur alla tíð frammi fyrir Drottni, svo að þeir megi halda það og ekki verða upprættir.
15 Og hann gaf Nóa og sonum hans tákn um að flóð skyldi ekki framar koma yfir jörðina.
16 Hann setti boga sinn í skýin sem tákn um eilífan sáttmála, að aldrei framar skyldi flóð koma yfir jörðina til að eyða henni alla daga jarðarinnar.
17 Þess vegna er það fyrirskipað og skrifað á himnesku töflurnar að þeir skuli halda vikuhátíðina í þessum mánuði einu sinni á ári til að endurnýja sáttmálann ár hvert.
18 Og öll þessi hátíð var haldin á himnum frá sköpunardegi til daga Nóa - tuttugu og sex fagnaðarár og fimm ársvikur [1309-1659 AM]: Og Nói og synir hans héldu hana í sjö fagnaðarár og eina ársviku, til dauðadags Nóa, og frá dauðadegi Nóa afnam synir hans hana til daga Abrahams, og þeir átu blóð.
19 En Abraham hélt það, og Ísak og Jakob og börn hans héldu því allt til þíns dags, og á þínum dögum gleymdu Ísraelsmenn því, uns þér héldu því upp á nýtt á þessu fjalli.
20 Og bjóð þú Ísraelsmönnum að halda þessa hátíð í öllum kynslóðum sínum sem boðorð fyrir þá: Einn dag á ári, í þessum mánuði, skulu þeir halda hátíðina.
21 Því að þetta er viknahátíð og frumgróðahátíð. Þessi hátíð er tvíþætt og tvíþætt. Haldið hana hátíðlega eins og ritað er og letrað um hana.

22 Því að ég hef skrifað í bók fyrstu lögmálsins, í þeirri bók sem ég hef ritað fyrir þig, að þú skuli halda hana á sínum tíma, einn dag á ári, og ég hef útskýrt fyrir þér fórnir hennar, svo að Ísraelsmenn skuli minnast hennar og halda hana hátíðlega kynslóð eftir kynslóð í þessum mánuði, einn dag á ári hverju.
23 Og á nýmánatíma fyrsta mánaðarins, á nýmánatíma fjórða mánaðarins, á nýmánatíma sjöunda mánaðarins og á nýmánatíma tíunda mánaðarins eru minningardagar og tíðadagar í fjórum ársfjórðungum. Þetta er ritað og ákveðið sem sönnunargagn að eilífu.
24 Og Nói ákvað þær að vera hátíðir fyrir allar kynslóðir að eilífu, svo að þær verði honum til minningar.
25 Og á nýmánadag hins fyrsta mánaðar var honum boðið að gjöra sér örk, og á þeim degi þornaði jörðin og hann opnaði (örkina) og sá jörðina.
26 Og á nýmánatíma hins fjórða mánaðar lokuðust opnar djúp undirdjúpsins. Og á nýmánatíma hins sjöunda mánaðar opnuðust öll opnun undirdjúpa jarðarinnar og vötnin tóku að streyma ofan í þau.
27 Og á nýmánatíma tíunda mánaðarins sáust fjallatindarnir, og Nói fagnaði.
28 Og þess vegna ákvað hann þær sjálfum sér sem hátíðir til minningar um alla tíð, og þannig eru þær ákveðnar.
29 Og þeir settu þær á himnesku töflurnar, hver hafði þrettán vikur; frá einni til annarrar (liðu) minningar þeirra, frá þeirri fyrstu til þeirrar annarrar, og frá þeirri annarri til þeirrar þriðju, og frá þeirri þriðju til þeirrar fjórðu.
30 Og allir dagar boðorðsins verða tvær og fimmtíu vikur daga, og (þetta mun gera) allt árið fullkomið. Þannig er það grafið og ákveðið á himnesku töflurnar.
31 Og ekki má vanrækja (þetta boðorð) í eitt einasta ár né ár frá ári.
32 Og bjóð þú Ísraelsmönnum að halda árin samkvæmt þessari útreikningi - þrjú hundruð sextíu og fjórir dagar, og (þetta) mun vera heilt ár, og þeir munu ekki raska tíma þess frá dögum þess og frá hátíðum þess, því að allt mun falla út á þeim samkvæmt vitnisburði þeirra, og þeir munu ekki sleppa neinum degi né raska neinum hátíðum.
33 En ef þeir vanrækja og fylgja þeim ekki samkvæmt boðum hans, þá munu þeir raska öllum árstíðum þeirra og árin munu úreltast frá þessari (reglu), [og þeir munu raska árstíðunum og árin munu úreltast] og þeir munu vanrækja reglur sínar.
34 Og allir Ísraelsmenn munu gleyma og ekki finna árganginn, og þeir munu gleyma tunglkomum, tíðum og hvíldardögum og þeir munu villast af leið hvað varðar alla árganginn.
35 Því að ég veit það og héðan í frá mun ég kunngjöra þér það, og það er ekki mín eigin hugmynd. Því að bókin er rituð fyrir framan mig og á himneskum töflum er skipan daganna ákveðin, svo að þeir gleymi ekki hátíðum sáttmálans og gangi eftir hátíðum heiðingjanna eftir villu sína og fáfræði.
36 Því að til verða þeir sem munu örugglega athuga tunglið - hvernig það raskar árstíðunum og kemur tíu dögum of snemma ár frá ári.
37 Þess vegna munu þau ár koma yfir þá, er þeir raska (reglunni) og gera vitnisburðardag að viðurstyggilegum (degi) og óhreinan dag að hátíðisdag, og þeir munu rugla saman öllum dögum, hinum heilögu við hinum óhreina og óhreinum degi við hina heilögu, því að þeir munu fara rangt með mánuðina, hvíldardagana, hátíðirnar og fagnaðarárin.
38 Þess vegna býð ég þér og ber vitni um að þú getir borið vitni fyrir þeim; því að eftir dauða þinn munu börn þín trufla (þá), svo að þau muni ekki gera árið aðeins þrjú hundruð sextíu og fjóra daga, og þess vegna munu þau fara ranglega varðandi nýmánuðina og hátíðirnar og hvíldardagana og hátíðirnar, og þau munu eta alls kyns blóð með alls kyns kjöti.

7. KAFLI

1 Og í sjöundu viku fyrsta ársins [13:17] þess, á þessu fagnaðarári, gróðursetti Nói vínvið á fjallinu þar sem örkin hafði staðið, sem hét Lúbar, eitt af Araratfjöllum, og þeir báru ávöxt á fjórða ári [13:20] og hann gætti ávaxta þeirra og safnaði þeim á þessu ári í sjöunda mánuðinum.
2 Og hann bjó til vín úr því og setti það í ílát og geymdi það til fimmta ársins, [1321 AM] til fyrsta dags, á nýmánadag fyrsta mánaðarins.
3 Og hann fagnaði þessum hátíðardegi með gleði og færði Drottni brennifórn: einn unguxa, einn hrút, sjö sauði, hverja veturgamla, og geitarkið, til þess að friðþægja með því fyrir sig og sonu sína.
4 Og hann útbjó fyrst kiðinn og stráði blóði hans á kjötið, sem var á altarinu, sem hann hafði gjört, og allan fituna lagði hann á altarið, þar sem hann hafði fært brennifórnina, og einnig uxann, hrútinn og sauðkindin, og allt kjöt þeirra lagði hann á altarið.
5 Og hann lagði allar fórnir þeirra, blandaðar við olíu, ofan á það og stökkti síðan víni á eldinn, sem hann hafði áður gjört á altarinu, og lagði reykelsi á altarið og lét sætan ilm stíga upp fyrir Drottni, Guði sínum, sem honum þóknaðist.
6 Og hann fagnaði og drakk af þessu víni, hann og börn hans með gleði.
7 Þá var kvöld orðið. Hann gekk inn í tjald sitt. Og er hann var ölvaður lagðist hann niður og svaf. Hann var berfættur í tjaldinu og svaf.
8 Og Kam sá Nóa föður sinn nakinn og gekk út og sagði bræðrum sínum báðum frá því sem var úti.
9 Þá tók Sem skikkju sína og stóð upp, hann og Jafet, og þeir lögðu skikkjuna á herðar sér og gengu aftur á bak og huldu smán föður síns, og andlit þeirra sneru aftur.
10 Þá vaknaði Nói af svefni sínum og vissi allt sem yngri sonur hans hafði gjört honum. Hann formælti syni sínum og sagði: „Bölvaður sé Kanaan, þræll skal hann vera bræðrum sínum.“
11 Og hann blessaði Sem og sagði: „Lofaður sé Drottinn, Sems Guð, og Kanaan skal vera þræll hans.“
12 Guð mun gjöra Jafet stórt og búa í bústað Sems, og Kanaan mun vera þræll hans.
13 Og Ham vissi að faðir hans hafði bölvað yngri syni sínum, og honum líkaði það illa að hann hafði bölvað syni sínum. Og hann skildi við föður sinn, hann og synir hans með honum, Kús, Mísraím, Pút og Kanaan.
14 Og hann reisti sér borg og nefndi hana eftir nafni konu sinnar, Ne'elatama'uk.
15 Og Jafet sá þetta og öfundaði bróður sinn og reisti sér einnig borg og nefndi hana eftir nafni konu sinnar Adataneses.

16 Sem bjó hjá Nóa föður sínum og byggði borg á fjallinu nálægt föður sínum og nefndi hana eftir Sedektelebab, konu sinni.
17 Og sjá, þessar þrjár borgir eru nálægt Lúbarfjalli; Sedeqetelebab liggur að fjallinu að austan, Na'eltama'uk að sunnan og Adatan'eses að vestan.
18 Þessir eru synir Sems: Elam, Assúr og Arpaksad – þessi (sonur) fæddist tveimur árum eftir flóðið – og Lúd og Aram.
19 Synir Jafets: Gómer, Magóg, Madaí, Javan, Túbal, Mesek og Tíras. Þetta eru synir Nóa.
20 Og á tuttugasta og áttunda fagnaðarárinu [1324-1372] byrjaði Nói að fyrirskipa sonum sínum boðorðin og lögin og öll þau ákvæði sem hann þekkti, og hann hvatti sonu sína til að iðka réttlæti og hylja skömm holds síns og blessa skapara sinn og heiðra föður og móður og elska náunga sinn og vernda sálir sínar fyrir saurlifnaði og óhreinleika og öllu ranglæti.
21 Því að vegna þessara þriggja hluta kom flóðið yfir jörðina, það er að segja vegna saurlifnaðarins, þar sem varðmennirnir, gegn lögum sínum og setningum, drýgðu saurlifnað með dætrum mannanna og tóku sér allar þær konur sem þeir kusu, og þær urðu upphaf óhreinleikans.
22 Og þeir eignuðust syni, Nafídímana, og þeir voru allir ólíkir og átu hver annan. Risarnir drápu Nafíla og Nafíla drápu Eljó og Eljó-mannkynið og einn mann annan.
23 Og hver og einn seldi sig til að fremja ranglæti og úthella miklu blóði, og jörðin fylltist ranglæti.
24 Og eftir þetta syndguðu þeir gegn dýrunum og fuglunum og öllu sem hrærist og gengur á jörðinni. Miklu blóði var úthellt á jörðina, og allar hugsanir og girndir manna hugsuðu stöðugt hégóma og illsku.
25 Og Drottinn eyddi öllu af jörðinni, vegna illsku verka þeirra og vegna blóðsins, sem þeir höfðu úthellt á jörðinni, eyddi hann öllu.
26 „Og við urðum eftir, ég og þér, synir mínir, og allt sem með okkur kom inn í örkina, og sjá, ég sé verk ykkar fyrir framan mig, að þér gangið ekki í réttlæti, því að þér hafið hafið gengið á braut tortímingar, og þér eruð að skilja hver frá öðrum og öfunda hver annan, og (þannig kemur það) að þér eruð ekki í sátt, synir mínir, hver við sinn bróður.“
27 Því að ég sé, og sjá, illu andarnir hafa hafið blekkingar sínar gegn ykkur og börnum ykkar og nú óttast ég fyrir ykkar hönd að eftir dauða minn munið þið úthella blóði manna á jörðina og að þið einnig munuð tortímd verða af yfirborði jarðar.
28 Því að hver sem úthellir mannsblóði og hver sem etur blóð nokkurs holds, mun allur tortímdur verða af jörðinni.
29 Og enginn maður mun eftir verða, er blóð neytir eða úthellir mannsblóði á jörðinni, né heldur mun eftir verða afkvæmi hans eða afkomendur, sem lifa undir himninum. Því að til Heljar munu þeir fara og niður í dómsstað munu þeir stíga og í myrkrið í djúpinu munu þeir allir verða reknir burt með ofbeldisfullum dauða.
30 Ekkert blóð skal sjást á yður af öllu blóði, sem þar skal vera alla þá daga, sem þér hafið drepið nokkur dýr eða nautgripi eða hvaða flugur sem er á jörðinni, og gjörið gott verk fyrir sálir yðar með því að hylja það, sem úthellt hefur verið á jörðinni.
31 Og þér skuluð ekki vera eins og sá, sem etur með blóði, heldur gætið yðar, að enginn neyti blóðs fyrir yður. Hyljið blóðið, því að þannig hefir mér verið boðið að vitna fyrir yður og börnum yðar, ásamt öllu holdi.
32 Og leyfið ekki að sálin verði etin með holdinu, svo að blóð ykkar, sem er líf ykkar, verði ekki krafist af neinu holdi, sem úthellir því á jörðinni.
33 Því að jörðin verður ekki hrein af blóðinu, sem á hana hefur verið úthellt, því að (aðeins) fyrir blóð þess, sem úthellti því, mun jörðin hreinsuð verða allar kynslóðir.
34 Og nú, börn mín, hlustið á: Iðkið rétt og réttlæti, svo að þér megið gróðursetjast í réttlæti um alla jörðina og hefja dýrð yðar frammi fyrir Guði mínum, sem frelsaði mig frá flóðvötnunum.
35 Og sjá, þér munuð fara og byggja yður borgir og gróðursetja í þeim allar jurtir, sem eru á jörðinni, og einnig öll ávaxtaberandi tré.
36 Í þrjú ár skal ekki safnað upp ávexti alls þess sem etið er, en fjórða árið skal ávöxturinn talinn heilagur, velþóknanlegur frammi fyrir hinum hæsta Guði, sem skapaði himin og jörð og allt. Þeir skulu færa frumgróða vínsins og olíunnar í ríkum mæli á altari Drottins, sem tekur við því, og það sem eftir verður skulu þjónar húss Drottins eta frammi fyrir altarinu, sem tekur við því.
37 Og á fimmta ári skuluð þér losa það, svo að þér losið það í réttlæti og ráðvendni, og þá munuð þér vera réttlátir og allt sem þér gróðursetjið mun dafna.
38 Því að svo bauð Enok, faðir föður ykkar, Metúsala syni sínum og Lamek syni sínum Metúsala, og Lamek bauð mér allt það, sem feður hans bauð honum.
39 Og ég mun einnig gefa ykkur fyrirmæli, synir mínir, eins og Enok bauð syni sínum á fyrsta fagnaðarárinu: Meðan hann enn lifði, sjöundi í sinni kynslóð, bauð hann syni sínum og sonum sona sinna og vitnaði fyrir þeim, allt til dauðadags.

8. KAFLI

1 Á tuttugasta og níunda fagnaðarárinu, í fyrstu vikunni, [1373 AM] í upphafi þess, tók Arpaksad sér konu og hét Rasu'eja, dóttir Súsanna, dóttur Elams, og hún ól honum son á þriðja ári í þessari viku, [1375 AM] og hann nefndi hann Kainam.
2 Og sonurinn óx upp og faðir hans kenndi honum að skrifa og fór að leita sér staðar þar sem hann gæti eignast borg.
3 Og hann fann letur sem fyrri kynslóðir höfðu höggvið í klettinn og las það sem þar stóð og skrifaði það upp og syndgaði vegna þess; því það innihélt kenningu Varðmannanna, samkvæmt þeirri kenningu sem þeir fylgdu með fyrirboðum sólar, tungls og stjarna í öllum táknum himinsins.
4 Og hann skrifaði það niður og sagði ekkert um það, því að hann óttaðist að tala við Nóa um það, svo að hann yrði ekki reiður honum út af því.
5 Og á þrítugasta fagnaðarárinu, [1429 AM] í annarri viku, á fyrsta ári þess, tók hann sér konu, og hún hét Melka, dóttir Madaí, sonar Jafet, og á fjórða ári [1432 AM] gat hann son og nefndi hann Sela, því að hann sagði: "Sannarlega er ég sendur."
6 [Og á fjórða ári fæddist hann] og Sela óx upp og tók sér konu, og hún hét Múak, dóttir Keseds, bróður föður síns, á

þrítugasta og fyrsta fagnaðarárinu, í fimmtu vikunni, á fyrsta ári þess.
7 Og hún fæddi honum son á fimmta ári [1503 AM] þess, og hann nefndi hann Eber. Hann tók sér konu, og hún hét Azúrâd, dóttir Nebrods, á þrítugasta og öðru fagnaðarárinu, í sjöundu vikunni, á þriðja ári þess. [1564 AM]
8 Og á sjötta ári [1567 AM] þess fæddi hún honum son, og hann nefndi hann Peleg, því að á dögum hans fæðingar hófu synir Nóa að skipta jörðinni með sér. Þess vegna nefndi hann hann Peleg.
9 Og þeir skiptu því leynilega á milli sín og sögðu Nóa frá því.
10 Og svo bar við í upphafi þrítugasta og þriðja fagnaðarársins [1569] að þeir skiptu jörðinni í þrjá hluta, Sem, Kam og Jafet, eftir erfðahlutum hvers og eins, á fyrsta ári í fyrstu vikunni, þegar einn af okkur, sem sendur var, var með þeim.
11 Og hann kallaði sonu sína, og þeir gengu til hans, þeir og börn þeirra, og hann skipti jörðinni í hlut, sem þrír synir hans áttu að taka til eignar, og þeir réttu út hendur sínar og tóku skriftina úr brjósti Nóa, föður síns.
12 Og á leturgerðinni kom fram sem hlutur Sems miðja jarðarinnar, sem hann skyldi taka að erfð fyrir sjálfan sig og sonu sína um aldir alda, frá miðjum fjallgarðinum Rafa, frá ósum vatnsins úr Tínu-ánni, og hlutur hans nær til vesturs gegnum miðja þessa árinnar og nær þar til hún nær vatni undirdjúpanna, þar sem þessi á rennur og hellir vatni sínu í Meat-hafið, og þessi á rennur í hið mikla haf. Og allt sem er til norðurs er Jafets, og allt sem er til suðurs er Sems.
13 Og það nær til Karaso: þetta er í faðmi tungunnar sem snýr til suðurs.
14 Og hlutur hans nær meðfram hinu mikla hafi og liggur beinn þar til hann nær vesturhluta tungunnar sem snýr til suðurs, því að þetta haf er nefnt tunga Egyptahafsins.
15 Og það beygir héðan til suðurs að ósum hins mikla hafs við strönd vatnanna, og nær til vesturs til Afra, og nær þar til það nær vatni Gihonárinnar, og sunnan við vatn Gihonárinnar, að bökkum þessarar árir.
16 Og það teygir sig til austurs, þar til það nær til Edengarðsins, sunnan við hann, [til suðurs] og frá austri um allt Edenland og allt austur, snýr það til austurs og heldur áfram þar til það nær austan við fjallið sem heitir Rafa, og það liggur niður að bakka ósa Tínuárinnar.
17 Þessi hlutur kom með hlutkesti til Sems og sona hans, svo að þeir skyldu eiga hann að eilífu, frá kyni til kyns, að eilífu.
18 Og Nói fagnaði því að þessi hlutur rættist Sem og sonum hans og minntist alls þess sem hann hafði talað með munni sínum í spádómi, því að hann hafði sagt: „Lofaður sé Drottinn, Sems Guð, og Drottinn búi í bústað Sems.“
19 Og hann vissi að Edengarðurinn er hið allra helgasta og bústaður Drottins, og Sínaífjall miðja eyðimörkin og Síonfjall miðja nafla jarðar: þessir þrír voru skapaðir sem helgir staðir sem snúa hvor að öðrum.
20 Og hann lofaði Guð guðanna, sem hafði lagt orð Drottins í munn honum, og Drottin að eilífu.
21 Og hann vissi að blessaður hlutur og blessun hafði hlotist Sem og sonum hans frá kynslóð til kynslóðar að eilífu - allt Edenland og allt Rauðahafslandið og allt austurlandið og Indland, og Rauðahafið og fjöllin þess, og allt Basanland og allt Líbanonland og Kaftúreyjar, og öll Sanír- og Amana-fjöllin og Assýríufjöllin í norðri, og allt Elamland, Assýríuland og Babýlon, og Súsana og Maedaíland og öll Ararat-fjöllin og allt svæðið handan hafsins, sem er handan Assýríufjöllin í norðri, blessað og víðáttumikið land, og allt sem í því er er mjög gott.
22 Og fyrir Ham kom annar hlutinn, handan við Gíhon til suðurs til hægri við Garðinn, og hann teygir sig til suðurs og nær til allra eldfjallanna og nær til vesturs að Atelhafinu og nær til vesturs þar til hann nær Ma'ukhafinu - því (hafi) þar sem allt sem ekki er tortímt stígur niður.
23 Og það liggur norður að mörkum Gadírs og að strönd hafsins, að vötnum hins mikla hafs, þar til það nálgast Gíhonfljót, og meðfram Gíhonfljóti þar til það nær hægra megin við Edengarðinn.
24 Og þetta er landið sem Ham fékk sem hlutdeild, er hann átti að taka sér og sonum sínum að eilífu, frá kyni til kyns.
25 Og til Jafets kom þriðji hlutinn handan Tína-árinnar, norðan við upprennsli vatnanna, og hann nær til norðausturs til alls Gógs-héraðs og alls landsins austan þess.
26 Og það nær norður til norðurs og nær til Qeltfjalla í norðri og að Ma'uk-hafi og nær austan við Gadir allt að hafsvæðinu.
27 Og það nær til vesturs frá Fara og snýr aftur til Aferag og nær austur að vatni Me'at-hafsins.
28 Og það nær til svæðisins við Tínu-fljótið í norðausturátt þar til það nálgast vatnamörk þess að Rafa-fjalli og beygir það til norðurs.
29 Þetta er landið sem Jafet og sonum hans fengu sem arfleifðarhluti, er hann og sonum sínum áttu að eiga, frá kyni til kyns að eilífu: fimm stórar eyjar og eitt stórt land í norðri.
30 En kalt er þar og heitt er í landi Kams og í landi Sems er hvorki heitt né kalt, heldur er það blanda af kulda og hita.

9. KAFLI

1 Og Ham skipti landinu milli sona sinna. Fyrsti hlutinn fékk Kús í austri, Mísraím í vestri, Pút í vestri og Kanaan við hafið í vestri.
2 Sem skipti einnig meðal sona sinna, og fyrsti hlutinn kom til Hams og sona hans, austan við Tígrisfljótið þar til það nálgast austur, allt Indland og við Rauðahafið meðfram strönd þess, og vötn Dedans, og öll Mebri- og Elafjöllin, og allt Súsanna-landið og allt sem er meðfram Pharnak-megin að Rauðahafinu og Tína-fljótinu.
3 Og til Assúrs kom annar hlutinn, allt land Assúrs, Níníve og Sínears, allt að landamærum Indlands, og það liggur upp að fljótinu og liggur meðfram því.
4 Og Arpaksad fékk þriðji hlutinn, allt land Kaldeahéraðs fyrir austan Efrat, sem liggur að Rauðahafinu, og öll vötn eyðimerkurinnar við sjávarmálið sem snýr að Egyptalandi, allt Líbanonland, Sanír og Amana að landamærum Efrat.
5 Og Aram fékk fjórða hlutann, allt Mesópótamíuland milli Tígris og Efrats, norðan við Kaldeur, að landamærum Assýríufjalla og Arara-lands.
6 Og fimmti hlutinn fékk Lúd, Assýríufjöllin og allt sem þeim tilheyrir, þar til það nær að Miklahafinu og þar til það nær austur fyrir Assýríu, bróður hans.
7 Jafet skipti einnig erfðalandi sínu meðal sona sinna.

8 Fyrsti hlutinn náði til Gómer, austan megin, frá norðurhliðinni að Tínafljóti, og í norðri náði til Magógs öll innri hluta norðursins, allt þar til það nær að Meatvatni.
9 Og Madaí kom fram sem sinn hlut, að hann skyldi eiga land frá vestri bræðra sinna tveggja til eyjanna og að ströndum eyjanna.
10 Og til Javan kom fjórði hlutinn, hverja eyju og eyjarnar sem liggja að landamærum Lúds.
11 Og fyrir Túbal kom fimmti hlutinn í miðri tungunni sem nær að mörkum landshluta Lúds að annarri tungunni, að svæðinu handan annarrar tungunnar að þriðju tungunni.
12 Og Mesek fékk sjötti hlutinn, allt svæðið handan við þriðju tunguna þar til það nálgast austur af Gadir.
13 Og fyrir Tíras kom sjöundi hlutinn, fjórar stórar eyjar í miðju hafinu, sem ná að erfðahluta Hams [og eyjar Kamatúrí komu út með hlutkesti fyrir sonu Arpaksads sem arfleifð hans].
14 Og þannig skiptu synir Nóa sonum sínum hlut í návist Nóa föður síns, og hann batt þá alla með eiði og lagði bölvun yfir alla sem reyndu að ná þeim hluta sem ekki hafði fallið honum í skaut.
15 Og þeir sögðu allir: „Svo sé það, svo sé það," fyrir þá og börn þeirra að eilífu, frá kyni til kyns, allt til dómsdags, þegar Drottinn Guð mun dæma þá með sverði og eldi fyrir alla óhreina illsku misgjörða þeirra, sem þeir hafa fyllt jörðina með afbrotum, óhreinleika, saurlifnaði og synd.

10. KAFLI

1 Og í þriðju viku þessa fagnaðarárs fóru óhreinir illar vættir að leiða börn sona Nóa afvega, leiða þau til villu og tortíma þeim.
2 Og synir Nóa komu til Nóa föður síns og sögðu honum frá illum öndum sem leiddu afvega, blinduðu sonu hans og drápu þá.
3 Og hann baðst fyrir Drottni, Guði sínum, og sagði: „Guð anda alls holds, þú sem hefur sýnt mér miskunn og frelsað mig og sonu mína frá flóðvötnum og ekki látið mig farast eins og þú gerðir við glötunarsonina, því að náð þín hefur verið mikil við mig og miskunn þín hefur verið mikil við sálu mína. Lát náð þína lyftast yfir sonu mína og lát ekki illu anda ríkja yfir þeim, svo að þeir tortími þeim ekki af jörðinni."
4 En blessa þú mig og sonu mína, svo að vér megum margfalda og uppfylla jörðina.
5 Og þú veist hvernig varðmenn þínir, feður þessara anda, hegðuðu sér á mínum tíma: og hvað varðar þessa lifandi anda, fangelsaðu þá og haltu þeim föstum á stað fordæmingar, og lát þá ekki valda tortímingu yfir syni þjóns þíns, Guðs míns; því að þessir eru illgjarnir og skapaðir til að tortíma.
6 Og lát þá ekki ríkja yfir öndum lifenda, því að þú einn getur drottnað yfir þeim. Og lát þá ekki hafa vald yfir sonum réttlátra héðan í frá og að eilífu."
7 Og Drottinn, Guð vor, bauð okkur að binda alla.
8 Og höfðingi andanna, Mastêmâ, kom og sagði: „Drottinn, skapari, lát suma þeirra vera áfram frammi fyrir mér og lát þá hlýða röddu minni og gjöra allt sem ég segi þeim, því ef sumir þeirra eru ekki eftir mér, mun ég ekki geta framkvæmt vilja minn á mannanna sonum, því að þessir eru til spillingar og leiða afvega fyrir dómi mínum, því mikil er illska mannanna sona."
9 Og hann sagði: „Tíundi hluti þeirra skal vera frammi fyrir honum, en níu hlutar skulu stíga niður í dómsstaðinn."
10 Og hann bauð einum af okkur að kenna Nóa allar lækningaaðferðir þeirra, því að hann vissi að þeir myndu ekki ganga í réttlæti né keppa í réttlæti.
11 Og vér gjörðum eftir öllum orðum hans: vér bundum alla hina illskufullu á dómsstað og skildum tíunda hluta þeirra eftir til þess að þeir mættu lúta Satan á jörðinni.
12 Og vér útskýrðum fyrir Nóa öll lyfin við sjúkdómum þeirra, ásamt tælingum þeirra, hvernig hann gæti læknað þá með jurtum jarðarinnar.
13 Og Nói skrifaði allt í bók, eins og við fræddum honum um alls kyns lækningu. Þannig voru illu andarnir komnir í veg fyrir að (meiða) sonum Nóa.
14 Og hann gaf Sem, elsta syni sínum, allt sem hann hafði skrifað, því að hann elskaði hann meira en alla syni sína.
15 Og Nói lagðist til hvíldar hjá feðrum sínum og var grafinn á Lúbarfjalli í Araratlandi.
16 Níu hundruð og fimmtíu ár voru liðin á ævi sinni, nítján fagnaðarár, tvær vikur og fimm ár. [1659 AM]
17 Og í lífi sínu á jörðinni var hann fremri mannanna börnum nema Enok vegna réttlætisins, sem hann var fullkominn í. Því að embætti Enoks var vígt til vitnisburðar kynslóðum heimsins, svo að hann skyldi segja frá öllum verkum kynslóð eftir kynslóð, allt til dómsdags.
18 Og á þrítugasta og þriðja fagnaðarárinu, á fyrsta ári í annarri viku, tók Peleg sér konu, sem hét Lomna, dóttir Sínar, og hún fæddi honum son á fjórða ári þessarar viku, og hann nefndi hann Reú, því að hann sagði: "Sjá, mannanna börn hafa orðið vond með þeirri illsku að byggja sér borg og turn í Sínearlandi."
19 Því að þeir fóru frá Araratlandi austur til Sínear, því að á hans dögum byggðu þeir borgina og turninn og sögðu: "Komið, við skulum stíga upp til himins!"
20 Og þeir hófu að byggja, og í fjórðu vikunni smíðuðu þeir múrsteina í eldi, og múrsteinarnir notuðu þeir sem steina, og leirinn, sem þeir steyptu þá saman með, var malbik sem kemur úr sjónum og úr vatnslindum í Sínearlandi.
21 Og þeir byggðu það: í fjörutíu og þrjú ár [1645-1688 AM] voru þeir að byggja það; breidd þess var 203 múrsteinar og hæð (múrsteinsins) þriðjungur af einum; hæð þess nam 5433 álnum og 2 pálmatréum, og (lengd annars veggjarins var) þrettán álnir (og hinna þrjátíu álnir).
22 Og Drottinn, Guð vor, sagði við oss: Sjá, þeir eru ein þjóð, og þetta eru þeir að byrja að gera, og nú verður þeim ekkert meinað. Förum nú niður og ruglum tungumál þeirra, svo að þeir skilji ekki hver annars mál, og þeir dreifist í borgir og þjóðir, og eitt áform mun ekki lengur vera hjá þeim til dómsdags.
23 Og Drottinn steig niður, og vér steigum niður með honum til að sjá borgina og turninn, sem mannanna börn höfðu reist.
24 Og hann ruglaði tungumál þeirra, svo að þeir skildu ekki lengur mál hvers annars, og þeir hættu þá að byggja borgina og turninn.
25 Þess vegna er allt Sínearlandið kallað Babel, því að þar ruglaði Drottinn öll tungumál mannanna barna, og þaðan dreifðust þeir í borgir sínar, hver eftir sinni tungu og þjóð.

26 Þá sendi Drottinn sterkan vind gegn turninum og steypti honum niður á jörðina. Og sjá, hann var milli Assýríu og Babýlonar í Sínearlandi. Og þeir kölluðu hann „Undirbylting“.
27 Í fjórðu viku fyrsta ársins [1688] í upphafi þess á þrítugasta og fjórða fagnaðarárinu voru þeir dreifðir úr Sínearlandi.
28 Og Ham og synir hans fóru inn í landið, sem hann ætlaði að taka til eignar, sem hann hafði fengið sem erfðahlut sinn í suðurlandinu.
29 Kanaan sá að Líbanonlandið allt að Egyptalandsfljóti var mjög gott og fór ekki inn í erfðaland sitt vestan við hafið heldur bjó í Líbanonlandi, austan og vestan frá Jórdanarmörkum og hafsmörkum.
30 Og Ham, faðir hans, og Kús og Mísraím, bræður hans, sögðu við hann: „Þú hefur sest að í landi, sem er ekki þitt og sem við áttum ekki með hlutkesti. Gjörðu það ekki, því að ef þú gerir það, þá munuð þú og synir þínir falla í landinu og verða bölvaðir fyrir uppreisn. Því að fyrir uppreisn hafið þið sest að, og fyrir uppreisn munu börn þín falla, og þú munt að eilífu upprættur verða.“
31 Bú þú ekki í bústöðum Sems, því að Sem og sonum hans var það gefið eftir hlutskipti þeirra.
32 Bölvaður ert þú, og bölvaður skalt þú vera framar öllum sonum Nóa, með þeirri bölvun sem vér sórum með eiði í návist hins heilaga dómara og í návist Nóa föður vors.
33 En hann hlýddi þeim ekki og bjó í Líbanonlandi frá Hamat allt þar til Egyptaland liggur, hann og synir hans, allt til þessa dags.
34 Og þess vegna er þetta land nefnt Kanaan.
35 Jafet og synir hans fóru til sjávar og settust að í landinu, sem þeir höfðu fengið sér erfðahlut. Madaí sá landið við hafið, en það líkaði honum ekki. Hann bað Ham, Assúr og Arpaksad, bróður konu sinnar, um erfðahlut og bjó í Medíulandi, nálægt bróður konu sinnar, allt til þessa dags.
36 Og hann nefndi bústað sinn og bústað sona sinna Medíu eftir nafni föður þeirra, Madaí.

11. KAFLI

1 Og á þrítugasta og fimmta fagnaðarárinu, í þriðju vikunni, á fyrsta ári þess [1681 AM], tók Reú sér konu, og hún hét Ôrâ, dóttir Ûrs, sonar Keseds, og hún fæddi honum son, og hann nefndi hann Serôh, á sjöunda ári þessarar viku á þessu fagnaðarári. [1687 AM]
2 Og synir Nóa tóku að berjast hver gegn öðrum, taka til fanga og drepa hver annan, úthella blóði manna á jörðinni, eta blóð og byggja sterkar borgir, múra og turna, og einstaklingar (tóku) að hefja sig yfir þjóðina og stofna upphaf konungsríkja og fara í stríð, fólk gegn fólki, þjóð gegn þjóð, borg gegn borg, og allir (tóku) að gjöra illt, afla sér vopna og kenna sonum sínum stríð, og þeir tóku að ná borgum og selja þræla og ambáttir.
3 Og Úr, sonur Keseds, byggði borgina Ara í Kaldeu og nefndi hana eftir sínu nafni og nafni föður síns. Og þeir gjörðu sér steyptar líkneski og tilbáðu hvert og eitt skurðgoðið, hið steypta líkneski sem þeir höfðu gjört sér, og þeir fóru að gjöra skurðgoð og óhrein líkneski, og illkynja andar aðstoðuðu þá og tældu þá til að fremja afbrot og óhreinleika.
4 Og prinsinn Mastêmâ lagði sig fram um að gera allt þetta og sendi út aðra anda, þá sem honum voru falnir, til að fremja alls kyns ranglæti og synd og alls kyns afbrot, til að spilla og tortíma og úthella blóði á jörðinni.
5 Þess vegna nefndi hann Seroh Serúg, því að allir þeir, sem drýgðu alls kyns synd og afbrot, urðu.
6 Og hann óx upp og settist að í Úr í Kaldeu, nálægt föður konu sinnar, og hann dýrkaði skurðgoð og tók sér konu á þrítugasta og sjötta fagnaðarárinu, í fimmtu vikunni, á fyrsta ári þess, [1744 AM] og hún hét Melka, dóttir Kaber, dóttir bróður föður síns.
7 Og hún fæddi honum Nahor á fyrsta ári þessarar viku, og hann óx upp og bjó í Úr í Kaldeu, og faðir hans kenndi honum rannsóknir Kaldea til að spá og spá fyrir, samkvæmt táknum himinsins.
8 Og á þrítugasta og sjöunda fagnaðarárinu, í sjöttu vikunni, á fyrsta ári þess, [1800 AM] tók hann sér konu, og hún hét Ijaska, dóttir Nestags frá Kaldeu.
9 Og hún fæddi honum Terah á sjöunda ári þessarar viku. [1806 AM]
10 Og prinsinn Mastêmâ sendi hrafna og fugla til að gleypa sáðkornið sem sáð var í landið, til að eyða landið og ræna mannanna börnum erfiði þeirra. Áður en þeir gátu plægt sáðkornið tíndu hrafnarnir það af yfirborði jarðar.
11 Og af þessari ástæðu nefndi hann hann Terah, því að hrafnar og fuglar gjörðu þá að neyð og átu upp sæði þeirra.
12 Og árin tóku að verða ófrjó vegna fuglanna, og þeir átu upp allan ávöxt trjánna. Það var aðeins með mikilli fyrirhöfn að þeir gátu bjargað litlu af öllum ávöxtum jarðarinnar á ævi sinni.
13 Og á þessu þrítugasta og níunda fagnaðarári, í annarri viku fyrsta ársins, [1870 AM] tók Terah sér konu, og hún hét Edna, dóttir Abrams, dóttur systur föður hans. Og á sjöunda ári þessarar viku [1876 AM] fæddi hún honum son, og hann nefndi hann Abram eftir nafni föður móður sinnar.
14 því að hann var dáinn áður en dóttir hans gat eignast son.
15 Og barnið fór að skilja villur jarðarinnar sem allar fóru afvega og eltu skurðgoð og óhreinleika, og faðir hans kenndi honum að skrifa, og hann var tveggja vikna gamall, [1890 AM] og hann aðskildi sig frá föður sínum, svo að hann gæti ekki tilbiðja skurðgoð með honum.
16 Og hann byrjaði að biðja til skapara alls, að hann mætti frelsa sig frá villum mannanna barna og að hlutskipti hans skyldi ekki falla í villu eftir óhreinleika og viðurstyggð.
17 Og sáningartími kom til að sá sæði í landið, og þeir fóru allir saman til að vernda sæði sitt fyrir hrafnunum, og Abram fór með þeim sem fóru, og barnið var fjórtán ára gamall drengur.
18 Þá kom ský af hrafnum til að gleypa sáðkornið, og Abram hljóp á móti þeim áður en þeir settust á jörðinni og kallaði til þeirra áður en þeir settust að til að gleypa sáðkornið og sagði: „Farið ekki niður, snúið aftur þangað sem þér komuð frá!“ Og þeir sneru aftur.
19 Og hann lét hrafnsskýin snúast sjötíu sinnum þann dag, og af öllum hrafnunum um allt landið, þar sem Abram var, settist þar ekki einn að.
20Og allir þeir sem með honum voru um allt landið sáu hann ópa, og allir hrafnarnir hurfu aftur, og nafn hans varð mikið um allt Kaldealand.
21 Og allir þeir sem sá vildu komu til hans þetta ár, og hann fór með þeim, þar til sáningartíminn lauk. Þeir sáðu

landi sínu og það ár komu þeir heim með nægilegt korn, átu og urðu saddir.
22 Og á fyrsta ári fimmtu vikunnar [1891] kenndi Abram þeim sem smíðuðu uxaverkfæri, trésmiðina, og þeir smíðuðu ílát ofan á jörðinni, sem sneri að plóggrindinni, til að sá sáðinu í það, og sáðkornið féll niður af því á plógskörina og faldi sig í jörðinni, og þeir óttuðust ekki lengur hrafnana.
23 Og á þennan hátt gjörðu þeir (ker) ofan á jörðinni á öllum plóggrindum sínum og sáðu og yrktu allt landið, eins og Abram bauð þeim, og þeir óttuðust ekki lengur fuglana.

12. KAFLI

1 Og í sjöttu vikunni, á sjöunda ári hennar, [1904 AM] sagði Abram við Terah föður sinn og sagði: "Faðir!"
2 Og hann sagði: „Sjá, hér er ég, sonur minn.“ Og hann sagði:
Hvaða hjálp og ávinning höfum við af þeim skurðgoðum sem þú tilbiður,
Og fyrir hverju þú beygir þig?
3Því að enginn andi er í þeim,
Því að þeir eru heimskuleg mynd og villuráfandi fyrir hjartað.
Tilbiðjið þá ekki:
4Tilbiðjið Guð himinsins,
Hver lætur regn og dögg falla á jörðina
Og gjörir allt á jörðinni,
Og hefur skapað allt með orði sínu,
Og allt líf er frá augliti hans.
5 Hví tilbiðjið þér það sem hefur engan anda í sér?
Því að þau eru handaverk (manna),
Og á herðum yðar berið þér þá,
Og þér hafið enga hjálp frá þeim,
En þau eru þeim sem búa þau til mikil skömm,
og villuleiðir hjartans fyrir þá sem dýrka þá:
Tilbiðjið þá ekki.
6 Og faðir hans sagði við hann: „Ég veit það líka, sonur minn, en hvað á ég að gera við fólk sem hefur sett mig til að þjóna fyrir augliti þeirra?“
7 Og ef ég segi þeim sannleikann, munu þeir drepa mig, því að sál þeirra loðar við þá, tilbiður þá og heiðrar þá.
8 Þeg þú, sonur minn, svo að þeir drepi þig ekki.“ Þessi orð mælti hann við bræður sína tvo, og þeir reiddust honum og hann þagði.
9 Og á fertugasta fagnaðarárinu, í annarri viku, á sjöunda ári þess, [1925 AM] tók Abram sér konu, og hét hún Saraí, dóttir föður síns, og hún varð kona hans.
10 Haran, bróðir hans, tók sér konu á þriðja ári þriðju vikunnar [1928] og hún fæddi honum son á sjöunda ári þessarar viku [1932] og hann nefndi hann Lot.
11 Og Nahor, bróðir hans, tók sér konu.
12 Og á sextugasta aldursári Abrams, það er í fjórðu viku, á fjórða ári hans, [1936 AM] reis Abram upp um nótt og brenndi skurðgoðahúsið, og hann brenndi allt sem var í húsinu og enginn vissi af því.
13 Og þeir risu upp um nótt og reyndu að bjarga guðum sínum úr eldinum.
14 Og Haran hraðaði sér að bjarga þeim, en eldurinn logaði yfir honum og hann brann í eldinum. Hann dó í Úr í Kaldeu fyrir augliti Tera föður síns. Hann var grafinn í Úr í Kaldeu.
15 Þá fór Terah frá Úr í Kaldeu, hann og synir hans, til Líbanonslands og Kanaanlands, og hann bjó í Haranlandi, og Abram bjó hjá Terah föður sínum í Haran í tvær vikur í ár.
16 Og í sjöttu vikunni, á fimmta ári þess, [1951 AM] sat Abram vakandi alla nóttina á nýmánatíma sjöunda mánaðarins til að fylgjast með stjörnunum frá kvöldi til morguns, til að sjá hvernig árið myndi verða með tilliti til regnsins, og hann var einn þar sem hann sat og fylgdist með.
17 Þá kom orð í hjarta hans og hann sagði: Öll tákn stjarnanna, tunglið og sólin eru öll í hendi Drottins. Hví leita ég þeirra uppi?
18 Ef hann vill, lætur hann rigna, morgna og kvöld,
Og ef hann vill, þá synjar hann því,
Og allt er í hans hendi.“
19 Og hann baðst fyrir þá nótt og sagði:
Guð minn, Guð hinn hæsti, þú einn ert Guð minn,
Og þig og ríki þitt hef ég útvalið.
Og þú hefur skapað allt,
Og allt sem verk handa þinna er.
20 Frelsa mig úr höndum illra anda sem drottna yfir hugsunum mannshjartana,
Og lát þá ekki leiða mig afvega frá þér, Guð minn.
Og staðfestu mig og niðja mína að eilífu
Að vér ekki villumst héðan í frá og að eilífu.“
21 Og hann sagði: „Á ég að snúa aftur til Úr í Kaldeu, sem leita mín, svo að ég geti snúið mér til þeirra, á ég að vera hér á þessum stað? Láti þjón þinn heppnast rétta leiðina frammi fyrir þér, svo að hann uppfylli hana og ég gangi ekki í sviksemi hjarta míns, ó Guð minn.“
22 Og er hann hafði lokið máli sínu og bæn, þá var orð Drottins sent honum fyrir milligöngu míns, svohljóðandi: „Far þú burt úr landi þínu og frá ættmennum þínum og úr húsi föður þíns til þess lands, sem ég mun sýna þér, og ég mun gjöra þig að mikilli og fjölmennri þjóð.“
23 Og ég mun blessa þig
Og ég mun gjöra nafn þitt mikið,
Og þú munt blessaður verða á jörðinni,
Og í þér skulu allar ættkvíslir jarðarinnar blessaðar hljóta,
Og ég mun blessa þá sem þig blessa,
Og bölva þeim sem bölva þér.
24 Og ég mun vera Guð þín og sonar þíns og sonarsonar þíns og allra afkomenda þinna. Óttast þú ekki, því héðan í frá og til allra kynslóða jarðarinnar er ég Guð þinn.“
25 Og Drottinn Guð sagði: „Opnið munn hans og eyru, svo að hann heyri og tali með munni sínum, á þeirri tungu sem opinberuð hefur verið,“ því að hún var horfin úr munni allra mannanna barna frá þeim degi sem hún (Babel) var eyðilögð.
26 Og ég opnaði munn hans, eyru hans og varir, og ég byrjaði að tala við hann á hebresku, á tungu sköpunarinnar.
27 Og hann tók bækur feðra sinna, og þær voru skrifaðar á hebresku, og hann afritaði þær, og hann byrjaði héðan í frá að rannsaka þær, og ég kunngjörði honum það sem hann gat ekki (skilið), og hann rannsakaði þær á sex rigningarmánuðum.
28 Og á sjöunda ári sjöttu vikunnar [1953 AM] talaði hann við föður sinn og sagði honum að hann myndi fara frá

Harran til að fara inn í Kanaanland til að sjá það og snúa síðan aftur til hans.
29 Þá sagði Tara, faðir hans, við hann: „Farðu í friði!
Megi hinn eilífi Guð gjöra braut þína greiða.
Og Drottinn [veri með þér og] verndai þig fyrir öllu illu,
Og veiti þér náð, miskunn og velþóknun frammi fyrir þeim sem þig sjá,
Og megi ekkert mannanna börn hafa vald yfir þér til að gera þér mein;
Farðu í friði.
30 Og ef þú sér land sem þér þykir vænt um til búsetu, þá rís þú upp og tak mig til þín og tak Lot, son Harans, bróður þíns, með þér sem þinn eigin son. Drottinn sé með þér.
31 Og Nahor, bróðir þinn, far með mér þangað til þú kemur aftur heill á húfi, og þá förum við öll saman með þér.“

13. KAFLI

1 Abram lagði af stað frá Harran og tók Saraí konu sína og Lot, bróður sinn, son Harans, til Kanaanlands. Hann kom til Assýríu og hélt áfram til Síkem og settist að við háan eik.
2 Og hann leit við, og sjá, landið var mjög fagurt frá þar sem leið liggur til Hamat að hinum háa eik.
3 Og Drottinn sagði við hann: „Þér og niðjum þínum mun ég gefa þetta land.“
4 Og hann reisti þar altari og færði þar brennifórn Drottni, sem hafði birst honum.
5 Og hann flutti sig þaðan til fjallsins ... Betel í vestri og Aí í austri og setti þar tjald sitt.
6 Og hann sá, og sjá, landið var mjög víðáttumikið og gott, og þar óx allt: vínviður, fíkjur, granatepli, eikur, úlfviður, terebinta, olíutré, sedrusviður, kýpresstré, döðlutré og öll tré vallarins, og vatn stóð á fjöllunum.
7 Og hann lofaði Drottin, sem hafði leitt hann út úr Úr í Kaldeu og leitt hann til þessa lands.
8 Og á fyrsta ári, í sjöundu vikunni, á nýmánatíma fyrsta mánaðarins, árið 1954, reisti hann altari á þessu fjalli og ákallaði nafn Drottins: „Þú, hinn eilífi Guð, ert minn Guð.“
9 Og hann færði Drottni brennifórn á altarinu, svo að hann væri með honum og yfirgæfi hann ekki alla ævidaga hans.
10 Og hann fór þaðan og hélt suður á bóginn og kom til Hebron og Hebron var byggð upp á þeim tíma og hann bjó þar í tvö ár og fór þaðan til Suðurlandsins, til Bealót, og þar varð hungursneyð í landinu.
11 Og Abram fór til Egyptalands á þriðja ári vikunnar og bjó í Egyptalandi í fimm ár áður en kona hans var rifin frá honum.
12 Tanais í Egyptalandi var þá reist sjö árum eftir Hebron.
13 Þegar Faraó tók Saraí, konu Abrams, til fanga, þá sló Drottinn Faraó og hús hans með miklum plágum vegna Saraí, konu Abrams.
14 Abram var mjög auðugur vegna eigna sinna, sauðfjár, nautgripa, ösna, hesta, úlfalda, þræla og ambátta, og afar mikið silfur og gull. Og Lot, bróðursonur hans, var einnig auðugur.
15 Og Faraó skilaði Saraí, konu Abrams, og sendi hann burt úr Egyptalandi. Hann fór þangað sem hann hafði sett upp tjald sitt í upphafi, þangað sem altarið stóð, með Aí í austri og Betel í vestri. Hann lofaði Drottin, Guð sinn, sem hafði leitt hann heim í friði.
16 Og á fertugasta og fyrsta fagnaðarárinu, á þriðja ári fyrstu vikunnar, [1963 AM] sneri hann aftur á þennan stað og færði þar brennifórn, ákallaði nafn Drottins og sagði: "Þú, hinn hæsti Guð, ert minn Guð að eilífu."
17 Og á fjórða ári þessarar viku [1964 AM] skildi Lot við hann og settist að í Sódómu, en mennirnir í Sódómu urðu stórsyndarar.
18 Og honum þótti það leitt að bróðursonur hans skyldi vera horfinn frá honum, því að hann átti engin börn.
19 Á því ári, sem Lot var hertekinn, sagði Drottinn við Abram, eftir að Lot hafði skilið við hann, á fjórða ári þessarar viku: „Hef upp augu þín frá þeim stað, þar sem þú býrð, til norðurs og suðurs, vesturs og austurs.
20 Því að allt landið, sem þú sér, mun ég gefa þér og niðjum þínum að eilífu, og ég mun gjöra niðja þína sem sand sjávarins. Þótt maður geti talið duft jarðarinnar, þá skulu niðjar þínir aldrei teljast.
21 Rís upp, gakk um landið, bæði endilöngu og breidd, og sjá það allt, því að niðjum þínum mun ég gefa það.“ Abram fór til Hebron og settist þar að.
22 Og á þessu ári komu Kedorlaómer, konungur í Elam, og Amrafel, konungur í Sínear, og Arjók, konungur í Sellasar, og Tergal, konungur þjóðanna, og drápu Gómorrukonung, og konungur Sódómu flýði, og margir féllu sár sín í Síddímdal við Salthaf.
23 Þeir herleiddu Sódómu, Adam og Sebóím og Lot, son Abrams, og allar eigur hans og fóru til Dan.
24 Þá kom einn þeirra sem hafði flúið og sagði Abram að bróðursonur hans hefði verið tekinn til fanga og (Abram) vopnaði húsþjóna sína ...
25 ... fyrir Abram og niðja hans tíund af frumgróðanum til Drottins, og Drottinn setti það sem ævarandi lögmál að gefa það prestunum, sem þjónuðu fyrir augliti hans, svo að þeir skyldu eiga það að eilífu.
26 Og þessu lögmáli eru engin tímamörk, því að hann hefur fyrirskipað það fyrir kynslóðirnar að eilífu, að þeir skuli gefa Drottni tíund af öllu, af sáðkorni, víni, olíu, nautgripum og sauðfé.
27 Og hann gaf prestum sínum það að eta og drekka með gleði frammi fyrir honum.
28 Þá gekk konungurinn í Sódómu til hans, laut honum og sagði: „Herra vor, Abram, gef oss sálirnar, sem þú hefur bjargað, en lát herfangið vera þitt.“
29 Og Abram sagði við hann: „Ég lyfti höndum mínum til hins hæsta Guðs og segi: Ég skal ekki taka neitt af því sem þú átt, hvorki þráð né skóþveng, svo að þú getir ekki sagt: Ég hefi gjört Abram ríkan, nema það eitt sem ungu mennirnir hafa etið og hlut þeirra manna, sem með mér fóru, Aners, Eskols og Mamre. Þessir skulu fá sinn hlut.“

14. KAFLI

1 Eftir þessa atburði, á fjórða ári þessarar viku, á nýmánatíma þriðja mánaðar, kom orð Drottins til Abrams í draumi og sagði: „Óttast þú ekki, Abram! Ég er verndari þinn og laun þín munu verða mjög mikil.“
2 Og hann sagði: „Drottinn, Drottinn, hvað vilt þú gefa mér? Ég fer héðan barnlaus og sonur Maseqs, sonar ambáttar minnar, er Elíeser frá Damasek. Hann mun erfa mig, og mér hefur þú engin afkvæmi gefið.“

3 Og hann sagði við hann: „Þessi (maður) mun ekki verða erfingi þinn, heldur sá sem kemur úr eigin innri þínu; hann mun verða erfingi þinn.“
4 Og hann leiddi hann út og sagði við hann: „Líttu til himins og teldu stjörnurnar ef þú getur talið þær.“
5 Og hann leit til himins og sá stjörnurnar. Og hann sagði við hann: „Svona mun afkvæmi þitt verða.“
6 Og hann trúði á Drottin, og það var honum reiknað til réttlætis.
7 Og hann sagði við hann: „Ég er Drottinn, sem leiddi þig út úr Úr í Kaldeu til að gefa þér land Kanaaníta til eignar að eilífu, og ég mun vera Guð þinn og niðja þinna eftir þig.“
8 Og hann sagði: „Drottinn, Drottinn, hvernig mun ég vita að ég mun erfa það?“
9 Og hann sagði við hann: „Tak þú mér þriggja ára kvígu, þriggja ára geit, þriggja ára sauðkind, turtildúfu og dúfu.“
10 Og hann tók allt þetta um miðjan mánuðinn og settist að við Mamre-eikina, sem er nálægt Hebron.
11 Og hann reisti þar altari og fórnaði öllu þessu og hellti blóði þeirra á altarið og skipti þeim í sundur í miðjuna og lagði þær hvort gegnt öðru, en fuglana skipti hann ekki í sundur.
12 Og fuglar komu niður á bitana, en Abram rak þá burt og leyfði fuglunum ekki að snerta þá.
13 Og er sólin var sest, greip Abram mikla undrun, og sjá, hryllingur og myrkur sló yfir hann, og við Abram var sagt: „Vita þú fyrir víst, að niðjar þínir munu búa sem útlendingar í landi, sem þeir eiga ekki, og þeir munu gjöra þá að þrælum og þjá þá í fjögur hundruð ár.“
14 Og ég mun einnig dæma þá þjóð, sem þeir verða þrælar undir, og eftir það munu þeir fara þaðan með miklar fjármuni.
15 Og þú munt fara til feðra þinna í friði og verða jarðaður í góðri elli.
16 En í fjórða ættlið munu þeir snúa hingað aftur, því að misgjörð Amoríta er enn ekki full.
17 Og hann vaknaði af svefni sínum og reis upp, og sólin var sest. Og þar var logi, og sjá, ofn reykti og eldslogi fór á milli stykkjanna.
18 Á þeim degi gjörði Drottinn sáttmála við Abram og sagði: „Niðjum þínum mun ég gefa þetta land, frá Egyptalandsfljóti til hins mikla fljóts, Efratfljóts: Keníta, Kenisíta, Kadmoníta, Peresíta, Refaíta, Fakoríta, Hevíta, Amoríta, Kanaaníta, Gírgasíta og Jebúsíta.
19 Og er dagurinn leið, fórnaði Abram stykkjunum og fuglunum, ávaxtafórnunum og drykkjarfórnunum, og eldurinn eyddi þeim.
20 Og á þeim degi gerðum vér sáttmála við Abram, eins og vér höfðum gert sáttmála við Nóa í þessum mánuði, og Abram endurnýjaði hátíðina og helgiathöfnina fyrir sjálfan sig að eilífu.
21 Abram fagnaði og sagði Saraí konu sinni allt þetta. Hann trúði því að hann myndi eignast afkvæmi, en hún ól ekki börn.
22 Og Saraí ráðlagði Abram, eiginmanni sínum, og sagði við hann: „Gakk inn til Hagar, egypsku ambáttar minnar. Vera má að ég geti aflað þér afkvæmis með henni.“
23 Abram hlýddi á Saraí, konu sína, og sagði við hana: „Gerðu svo!“ Saraí tók Hagar, ambátt sína, hina egypsku, og gaf hana Abram, manni sínum, fyrir konu.
24 Og hann gekk inn til hennar, og hún varð þunguð og fæddi honum son, og hann nefndi hann Ísmael á fimmta ári þessarar viku [1965 AM]; og þetta var áttatíu og sjötta aldursár Abrams.

15. KAFLI

1 Á fimmta ári, fjórðu viku þessa fagnaðarárs, í þriðja mánuði, um miðjan mánuðinn, hélt Abram hátíð frumgróða kornuppskerunnar.
2 Og hann færði nýjar fórnir á altarinu, frumgróða ávaxtarins, Drottni til handa: kvígu, geit og sauðfé sem brennifórn Drottni til handa. Ávaxtafórnir þeirra og drykkjarfórnir færði hann á altarinu ásamt reykelsi.
3 Þá birtist Drottinn Abram og sagði við hann: „Ég er Guð almáttugur. Hafðu hæfni þína fyrir mér og vertu fullkominn.“
4 Og ég mun gjöra sáttmála milli mín og þín og margfalda þig mjög.
5 Þá féll Abram fram á ásjónu sína, og Guð talaði við hann og sagði:
6 „Sjá, lögmál mitt er með þér,
Og þú munt verða faðir margra þjóða.
7 Og nafn þitt skal ekki lengur nefnast Abram,
En nafn þitt skal héðan í frá og að eilífu vera Abraham.
Því að ég gjöri þig að föður margra þjóða.
8 Og ég mun gjöra þig mjög mikinn,
Og ég mun gjöra þig að þjóðum,
Og konungar munu frá þér koma.
9 Og ég mun gjöra sáttmála milli mín og þín og niðja þinna eftir þig, frá kyni til kyns, eilífan sáttmála, svo að ég verði Guð þinn og niðja þinna eftir þig.
10 Ég mun gefa þér og niðjum þínum eftir þig landið, þar sem þú dvaldist sem útlendingur, Kanaanland, til þess að þú eigir það að eilífu, og ég mun vera Guð þeirra.
11 Drottinn sagði við Abraham: „Haltu minn sáttmála, þú og niðjar þínir eftir þig. Umskerið allt karlkyn meðal yðar og umskerið yfirhúð yðar. Það skal vera tákn eilífs sáttmála milli mín og yðar.
12 Og á áttunda degi skuluð þér umskera alla karlkyns kynslóðir yðar, bæði þá sem fæðast í húsinu og þá sem þér hafið keypt fyrir peninga af ókunnugum manni, sem þér hafið eignast, sem ekki er af þínum niðjum.
13 Sá sem fæddur er í húsi þínu skal umskera, og þeir sem þú hefur keypt með peningum skulu umskera, og sáttmáli minn skal vera í holdi yðar sem eilíf lögmál.
14 Óumskorinn karlkyns, sem ekki er umskorinn á holdi yfirhúðar sinnar á áttunda degi, sá sál skal upprættur verða úr þjóð sinni, því að hann hefur rofið sáttmála minn.
15 Guð sagði við Abraham: „Saraí, kona þín, skal ekki lengur heita Saraí, heldur skal hún heita Sara.“
16 Og ég mun blessa hana og gefa þér son með henni, og ég mun blessa hann, og hann skal verða að þjóð, og konungar þjóða skulu af honum koma.
17 Þá féll Abraham fram á ásjónu sína, fagnaði og sagði með sjálfum sér: „Mun hundrað ára gamall maður son fæðast, og mun Sara níutíu ára gömul geta fætt?“
18 Og Abraham sagði við Guð: „Ó, að Ísmael mætti lifa fyrir augliti þínu!“

19 Og Guð sagði: „Já, Sara mun einnig fæða þér son, og þú skalt láta hann heita Ísak, og ég mun gjöra sáttmála minn við hann, eilífan sáttmála fyrir niðja hans eftir hann.
20 Og einnig hvað Ísmael varðar hef ég bænheyrt þig, og sjá, ég mun blessa hann og gjöra hann mikinn og margfalda hann stórum, og hann mun geta tólf höfðingja, og ég mun gjöra hann að mikilli þjóð.
21 En sáttmála minn mun ég gjöra við Ísak, sem Sara mun fæða þér á þessum dögum, á næsta ári.
22 Og er hann hafði lokið að tala við hann, sté Guð upp frá Abraham.
23 Og Abraham gjörði eins og Guð hafði sagt honum og tók Ísmael son sinn og alla sem fæddust í húsi hans og sem hann hafði keypt fyrir peninga sína, alla karlkyns í húsi hans, og umskar yfirhúð þeirra.
24 Á sama degi var Abraham umskorinn og allir húsmenn hans, *þeir sem fæddir voru í húsinu* og allir þeir sem hann hafði keypt með peningum af börnum útlendinga, voru umskornir með honum.
25 Þetta lögmál gildir fyrir allar kynslóðir að eilífu, og engin umskurn er á dögunum né einn dagur slepptur af átta dögum, því að þetta er eilíf lög, ákveðin og rituð á himneskar töflur.
26 Og hver sá sem fæðist án þess að forhúð hans sé umskorin á áttunda degi, tilheyrir ekki börnum sáttmálans, sem Drottinn gjörði við Abraham, heldur börnum tortímingarinnar. Og á honum er ekkert merki um, að hann sé Drottins, heldur er honum ætlað að tortímast og deyðast úr jörðinni og upprætast úr jörðinni, því að hann hefur rofið sáttmála Drottins, Guðs vors.
27 Því að allir englar nærverunnar og allir englar helgunarinnar eru skapaðir þannig frá sköpunardegi þeirra, og frammi fyrir englum nærverunnar og helguninni hefur hann helgað Ísrael, svo að þeir séu með honum og með heilögum englum hans.
28 Og þú skalt bjóða Ísraelsmönnum að halda tákn þessa sáttmála frá kynslóð til kyns sem eilífa lögmálsreglu og þeir skulu ekki upprættir verða úr landinu.
29 Því að þessi skipun er sett sem sáttmáli, að þeir skuli halda hana að eilífu meðal allra Ísraelsmanna.
30 Drottinn lét Ísmael, sonu hans, bræður hans og Esaú ekki nálgast sig, og hann útvaldi þá ekki vegna þess að þeir væru börn Abrahams, heldur vegna þess að hann þekkti þá, heldur útvaldi hann Ísrael til að vera þjóð hans.
31 Og hann helgaði það og safnaði því saman frá öllum mannanna börnum, því að margar þjóðir og margir lýðir eru hans, og yfir allt hefur hann sett anda með vald til að leiða þá afvega frá sér.
32 En yfir Ísrael skipaði hann engan engil né anda, því að hann einn er stjórnandi þeirra og hann mun varðveita þá og krefjast þeirra af hendi engla sinna og anda sinna og af hendi alls máttar síns til þess að hann varðveiti þá og blessi þá, og að þeir verði hans og hann verði þeirra héðan í frá að eilífu.
33 Og nú kunngjöri ég þér að Ísraelsmenn munu ekki halda þessa reglugerð og þeir munu ekki umskera syni sína samkvæmt öllu þessu lögmáli, því að í holdi umskurnarinnar munu þeir sleppa þessari umskurn sona sinna, og allir þeir, synir Beliars, munu láta syni sína óumskorna eins og þeir fæddust.
34 Og mikil reiði mun koma frá Drottni gegn Ísraelsmönnum, því að þeir hafa yfirgefið sáttmála hans og vikið frá orði hans, reiðst og lastmælt, þar sem þeir hafa ekki hlýtt fyrirmælum þessa lögmáls. Því að þeir hafa farið með meðlimi sína eins og heiðingjana, svo að þeir verði fjarlægðir og upprættir úr landinu. Og þeim mun ekki lengur veitast fyrirgefning né fyrirgefning [svo að það verði fyrirgefning og fyrirgefning] fyrir alla synd þessarar eilífu villu.

16. KAFLI

1 Á nýmánatíma hins fjórða mánaðar birtumst vér Abraham við Mamre-eik og töluðum við hann og boðuðum honum að Sara, kona hans, myndi gefa honum son.
2 Og Sara hló, því að hún heyrði að við hefðum talað þessi orð við Abraham, og við ávítuðum hana, og hún varð hrædd og neitaði að hafa hlegið að orðunum.
3 Og vér sögðum henni nafn sonar hennar, eins og nafn hans er ritað á himnesku töflunum (þ.e. Ísak),
4 Og (að) þegar við kæmum aftur til hennar á tilteknum tíma, myndi hún hafa orðið þunguð son.
5 Í þessum mánuði framkvæmdi Drottinn dóma sína yfir Sódómu, Gómorru, Sebóím og allt Jórdanhérað. Hann brenndi þá í eldi og brennisteini og eyddi þeim allt til þessa dags, eins og ég hef kunngjört þér öll verk þeirra, að þeir eru vondir og stórsyndarar og að þeir saurga sig og drýgja saurlifnað í holdi sínu og fremja óhreinleika á jörðinni.
6 Og á sama hátt mun Guð framkvæma dóm yfir þeim stöðum þar sem þeir hafa aðhafst óhreinleika Sódómíta, eins og dómurinn yfir Sódómu.
7 En vér björguðum Lot, því að Guð minntist Abrahams og leiddi hann út úr miðri eyðileggingunni.
8 Og hann og dætur hans drýgðu synd á jörðinni, slíka sem engin hafði verið á jörðinni frá dögum Adams allt til hans daga, því að maðurinn lagðist með dætrum sínum.
9 Og sjá, það var fyrirskipað og grafið á himneskar töflur um öll afkvæmi hans að fjarlægja þau og uppræta og framkvæma dóm yfir þeim eins og dóminn yfir Sódómu og að skilja ekkert afkvæmi mannsins eftir á jörðinni á degi fordæmingarinnar.
10 Í þessum mánuði flutti Abraham sig frá Hebron og hélt af stað og settist að milli Kades og Súr á Gerarfjöllum.
11 Og um miðjan fimmta mánuðinn flutti hann sig þaðan og settist að við Eiðsbrunninn.
12 Um miðjan sjötta mánuð vitjaði Drottinn Söru og gjörði við hana eins og hann hafði sagt, og hún varð þunguð.
13 Og hún ól son í þriðja mánuði, og um miðjan mánuðinn, á þeim tíma sem Drottinn hafði talað við Abraham, á hátíð frumgróða uppskerunnar, fæddist Ísak.
14 Og Abraham umskar son sinn á áttunda degi. Hann var hinn fyrsti umskorni samkvæmt sáttmálanum, sem er gjörður að eilífu.
15 Og á sjötta ári fjórðu vikunnar komum vér til Abrahams, að eiðsbrunninum, og vér birtumst honum [eins og vér höfðum sagt Söru að vér ættum að snúa aftur til hennar, og hún hefði þá eignast son.
16 Og vér komum aftur í sjöunda mánuði og fundum Söru þungaða fyrir framan oss] og vér blessuðum hann og kunngjörðum honum allt það, sem honum hafði verið fyrirskipað, að hann skyldi ekki deyja fyrr en hann hefði

getað sex sonu til viðbótar og séð þá áður en hann dæi, heldur skyldi nafn hans og afkvæmi vera nefnt eftir Ísak.
17 Og að allir niðjar sona hans skyldu vera heiðnir og teljast með heiðingjunum, en af sonum Ísaks skyldi einn verða heilagur niðjar og ekki teljast með heiðingjunum.
18 Því að hann skyldi verða hlutskipti Hins hæsta, og allt niðja hans skyldi falla í eign Guðs, svo að það skyldi vera Drottni eignarlýður umfram allar þjóðir og verða konungsríki, prestar og heilög þjóð.
19 Og við fórum leiðar okkar og sögðum Söru allt sem við höfðum sagt honum, og þau fögnuðu bæði mjög.
20 Og hann reisti þar altari handa Drottni, sem hafði frelsað hann og veitti honum gleði í útlendingalandi hans, og hann hélt gleðihátíð í þessum mánuði í sjö daga nálægt altarinu, sem hann hafði reist við Eiðsbrunninn.
21 Og hann reisti laufskála handa sér og þjónum sínum á þessari hátíð og hélt fyrstur laufskálahátíðina á jörðinni.
22 Og þessa sjö daga færði hann Drottni á hverjum degi brennifórn að altarinu: tvö uxa, tvo hrúta, sjö sauði og einn geithafur í syndafórn, til þess að friðþægja með því fyrir sig og niðja sína.
23 Og sem þakkarfórn sjö hrúta, sjö kiðlinga, sjö sauði og sjö geitra, ásamt ávaxtafórnum þeirra og drykkjarfórnum, og hann brenndi allan mör þeirra á altarinu, sem var valin fórn Drottni til sæts ilms.
24 Morgun og kvöld brenndi hann ilmandi efni, reykelsi, galbanum, steik, nardus, myrru, kryddjurtir og reykelsi; allt þetta sjö fórnaði hann, mulið og blandað saman í jöfnum hlutföllum (og) hreinu.
25 Og hann hélt þessa hátíð í sjö daga og fagnaði af öllu hjarta sínu og allri sálu sinni, hann og allir þeir sem voru í húsi hans, og enginn ókunnugur maður né óumskorinn maður var með honum.
26 Og hann lofaði skapara sinn, sem hafði skapað hann í sinni kynslóð, því að hann hafði skapað hann eftir velþóknun sinni; því að hann vissi og skynjaði, að frá honum myndi koma réttlætisplöntur fyrir eilífar kynslóðir og frá honum heilagt sæði, svo að það yrði eins og hann, sem hafði skapað alla hluti.
27 Og hann blessaði og fagnaði og nefndi þessa hátíð hátíð Drottins, gleði sem Guði hinum hæsta er þóknanleg.
28 Og vér lofuðum hann að eilífu og öll niðja hans eftir hann um allar kynslóðir jarðarinnar, því að hann hélt þessa hátíð á sínum tíma, samkvæmt vitnisburði himnesku taflnanna.
29 Þess vegna er það ákveðið á himneskum töflum um Ísrael, að þeir skuli halda laufskálahátíðina sjö daga með gleði, í sjöunda mánuði, sem er Drottni þóknanleg - ævarandi lögmál frá kyni til kyns á hverju ári.
30 Og þessu eru engin tímamörk, því að það er fyrirskipað að eilífu fyrir Ísrael að halda þennan hátíð og búa í laufskálum, setja blómsveiga á höfuð sér og taka laufgrænar greinar og víði úr læknum.
31 Og Abraham tók greinar af pálmatrjám og ávexti af fögru trjám og gekk sjö sinnum á morgnana umhverfis altarið með greinunum og lofaði Guð sinn með gleði fyrir allt.

17. KAFLI

1 Á fyrsta ári fimmtu vikunnar var Ísak vaninn af brjósti á þessu fagnaðarári [1982 AM] og Abraham hélt mikla veislu í þriðja mánuðinum, þann dag sem Ísak sonur hans var vaninn af brjósti.
2 Ísmael, sonur Hagarar, hinnar egypsku, stóð í hans stað fyrir augliti Abrahams, föður síns. Abraham fagnaði og lofaði Guð fyrir það, að hann hafði séð sonu sína og ekki dáið barnlaus.
3 Og hann minntist þeirra orða, sem hann hafði talað við hann þann dag, er Lot hafði skilið við hann, og hann fagnaði því, að Drottinn hafði gefið honum sæði á jörðina til að erfa hana, og hann lofaði skapara alls, af öllum munni sínum.
4 Sara sá Ísmael leika og dansa og Abraham fagna miklum fögnuði. Hún öfundaði Ísmael og sagði við Abraham: „Rek burt þessa ambátt og son hennar, því að sonur þessarar ambáttar skal ekki erfa með syni mínum, Ísak.“
5 Og Abraham illa líkaði þetta, bæði vegna ambáttar sinnar og sonar síns, að hann skyldi reka þau burt frá sér.
6 Guð sagði við Abraham: „Lát þér það ekki mislíka vegna barnsins og ambáttarinnar. Hlýð þú orðum Sara og gjörðu þau í öllu sem hún hefur sagt þér, því að eftir Ísak skal nafn þitt og afkvæmi nefnt verða.“
7 En son þessarar ambáttar mun ég gjöra að mikilli þjóð, því að hann er af þínu afkvæmi.“
8 Abraham reis árla morguns og tók brauð og vatnsbelg og lagði það á herðar Hagar og barnsins og lét hana fara.
9 Og hún fór og reikaði um Beerseba-eyðimörkina, en vatnið í flöskunni þraut, og sveinninn þyrsti og gat ekki haldið áfram og féll um.
10 Þá tók móðir hans hann og kastaði honum undir olíutré og fór og settist niður gegnt honum, í bogaskots fjarlægð, því að hún sagði: „Ég læt mig ekki sjá dauða barns míns.“ Og er hún sat grét hún.
11 Þá sagði engill Guðs, einn af hinum heilögu, við hana: „Hví grætur þú, Hagar? Rís upp, taktu barnið og haltu því í hendi þér, því að Guð hefur heyrt rödd þína og séð barnið.“
12 Þá opnaði hún augun og sá vatnsbrunn. Hún fór og fyllti pela sinn vatni og gaf barni sínu að drekka. Síðan reis hún upp og hélt til Paran-eyðimerkur.
13 Og drengurinn óx upp og varð bogmaður, og Guð var með honum, og móðir hans tók honum konu af dætrum Egyptalands.
14 Og hún ól honum son, og hann nefndi hann Nebajót, því að hún sagði: „Drottinn var mér nálægur, er ég kallaði á hann.“
15 Og svo bar við í sjöundu vikunni, á fyrsta ári þess, [2003 AM] í fyrsta mánuði þessa fagnaðarárs, á tólfta dag þessa mánaðar, að raddir heyrðust á himni um Abraham, að hann væri trúr í öllu því sem hann hafði sagt honum, og að hann elskaði Drottin og að hann væri trúr í allri þrengingu.
16 Þá kom Mastêmâ, prins, og sagði frammi fyrir Guði: „Sjá, Abraham elskar Ísak son sinn og hefur meiri unun af honum en öllu öðru. Bjóð honum að fórna honum sem brennifórn á altarinu, og þú munt sjá hvort hann mun gera þetta boð og þú munt vita hvort hann er trúr í öllu sem þú reynir hann.“
17 Og Drottinn vissi að Abraham var trúr í öllum þrengingum hans, því að hann hafði freistað hans í landi sínu og með hungursneyð og freistað hans með auðæfum konunga og freistað hans enn á ný með konu hans, þegar

hún var rifin frá honum, og með umskurn og freistað hans með Ísmael og Hagar, ambátt sinni, þegar hann sendi þær burt.
18 Og í öllu sem hann hafði reynt hann reyndist hann trúr, og sál hans var ekki óþolinmóð og hann var ekki seinn til verks, því að hann var trúr og elskaði Drottin.

18. KAFLI

1 Guð sagði við hann: „Abraham, Abraham!“ Og hann sagði: „Sjá, hér er ég.“
2 Og hann sagði: „Tak þú ástkæran son þinn, sem þú elskar, Ísak, og far upp á hæðirnar og fórna honum á einu af fjöllunum, sem ég mun benda þér á.“
3 Og hann reis árla morguns og söðlaði asna sinn og tók með sér tvo sveina sína og Ísak son sinn og klauf viðinn til brennifórnarinnar. Og hann fór á staðinn á þriðja degi og sá staðinn álengdar.
4 Þá kom hann að vatnsbrunni og sagði við sveina sína: „Verið hér hjá asnanum, ég og sveinninn förum þangað og þegar við höfum beðið, komum við aftur til ykkar.“
5 Og hann tók viðinn til brennifórnarinnar og lagði hann á Ísak son sinn, og hann tók eldinn og hnífinn í hönd sér, og þeir gengu báðir saman þangað.
6 Ísak sagði við föður sinn: „Faðir minn!“ Hann svaraði: „Hér er ég, sonur minn.“ Hann sagði við hann: „Sjá, eldinn, hnífinn og viðinn, en hvar er sauðurinn til brennifórnarinnar, faðir minn?“
7 Og hann sagði: „Guð mun sjá sér fyrir sauðkind til brennifórnar, sonur minn.“ Og hann nálgaðist stað Guðsfjalls.
8 Og hann reisti altari og lagði viðinn á altarið, batt Ísak son sinn og lagði hann ofan á viðinn, sem var á altarinu, og rétti síðan út hönd sína til að taka hnífinn til að slátra Ísak syni sínum.
9 Og ég stóð frammi fyrir honum og frammi fyrir Mastêmâ, höfðingja, og Drottinn sagði: „Biðjið honum ekki að leggja hönd sína á sveininn né gera honum neitt, því að ég hef sýnt honum að hann óttast Drottin.“
10 Og ég kallaði til hans af himni og sagði við hann: „Abraham, Abraham!“ Hann skelfdist og sagði: „Sjá, hér er ég.“
11 Og ég sagði við hann: „Leggðu ekki hönd á sveininn og gjörðu honum ekkert, því að nú hefi ég sýnt að þú óttast Drottin og hefur ekki synjað mér um son þinn, frumgetinn son þinn.“
12 Og prinsinn Mastêmâ varð til skammar; og Abraham hóf upp augu sín og sá, og sjá, hrútur var fastur ... í hornunum, og Abraham fór og tók hrútinn og færði hann sem brennifórn í stað sonar síns.
13 Og Abraham kallaði þennan stað „Drottinn hefur séð“, svo að sagt er um fjallið „Drottinn hefur séð“: það er Síonfjall.
14 Og Drottinn kallaði Abraham af himni öðru sinni með nafni hans, er hann lét oss birtast til að tala við hann í nafni Drottins.
15 Og hann sagði: „Ég hef svarið við sjálfan mig, segir Drottinn, af því að þú gjörðir þetta og synjaðir mér ekki um son þinn, þinn ástkæra son, að ég mun blessa þig ríkulega og margfalda afkvæmi þitt, eins og stjörnur himinsins og eins og sand á sjávarströnd. Afkvæmi þín munu erfa borgir óvina sinna,
16 Og af þínu afkvæmi skulu allar þjóðir jarðarinnar blessun hljóta, því að þú hlýddir röddu minni og ég hef sýnt öllum að þú ert mér trúr í öllu því sem ég hef sagt þér: Far þú í friði.
17 Þá fór Abraham til ungu manna sinna, og þeir tóku sig upp og fóru saman til Beerseba, og Abraham [2010 AM] settist að við Eiðsbrunninn.
18 Og hann hélt þessa hátíð ár hvert, sjö daga með gleði, og kallaði hana hátíð Drottins samkvæmt þeim sjö dögum, sem hann fór og sneri aftur í friði.
19 Og því hefur það verið fyrirskipað og skrifað á himneskar töflur varðandi Ísrael og niðja hans að þeir skuli halda þessa hátíð í sjö daga með hátíðargleði.

19. KAFLI

1 Á fyrsta ári, fyrstu vikunni í fjörutíu og öðru fagnaðarárinu, sneri Abraham aftur og settist að gegnt Hebron, það er Kirjat Arba, í tvær vikur.
2 Á fyrsta ári þriðju viku þessa fagnaðarárs voru ævidagar Söru liðnir, og hún andaðist í Hebron.
3 Og Abraham fór til að syrgja hana og jarða hana, og vér reyndum hann, hvort andi hans væri þolinmóður og hvort hann væri ekki reiður í orðum munns síns, og hann reyndist þolinmóður í þessu og lét ekki ókyrrast.
4 Því að í þolinmæði talaði hann við Hetítana, til þess að þeir gæfu honum stað til að jarða hina látnu.
5 Og Drottinn veitti honum náð hjá öllum sem sáu hann, og hann bað Hetítsona blíðlega, og þeir gáfu honum landið við tvöfalda hellinn gegnt Mamre, það er Hebron, fyrir fjögur hundruð sikla silfurs.
6 Og þeir báðu hann og sögðu: „Við gefum þér þetta fyrir ekkert, en hann vildi ekki taka við því af þeim fyrir ekkert, því að hann borgaði allt verðið fyrir staðinn, peningana, og laut tvisvar fyrir þeim og jarðaði síðan sína látnu í tvöfaldri hellinum.“
7 Og allir ævidagar Söru voru eitt hundrað tuttugu og sjö ár, það eru tvö fagnaðarár, fjórar vikur og eitt ár. Þetta eru ævidagar Söru.
8 Þetta er tíunda raunin sem Abraham var reyndur með, og hann reyndist trúr og þolinmóður í anda.
9 Og hann minntist ekki á orðróminn í landinu, að Guð hefði sagt, að hann myndi gefa það honum og niðjum hans eftir hann, og hann bað um stað til að jarða þar sína dánu, því að hann reyndist trúr og var skráður á himnesku töflurnar sem vinur Guðs.
10 Og á fjórða ári þess tók hann konu handa Ísak syni sínum og hét hún Rebekka [2020 AM] [dóttir Betúels, sonar Nahors, bróður Abrahams], systir Labans og dóttir Betúels; og Betúel var sonur Melku, sem var kona Nahors, bróður Abrahams.
11 Abraham tók sér þriðju konu. Hún hét Ketúra, ein af dætrum húsmeyja hans, því að Hagar lést á undan Söru. Hún ól honum sex sonu á tveimur vikum ársins: Simram, Joksan, Medan, Midían, Jísbak og Súa.
12 Og í sjöttu viku, á öðru ári þess, fæddi Rebekka Ísak tvo sonu, Jakob og Esaú,

13 Og [2046 AM] Jakob var maður hraustur og réttsýnn, en Esaú var grimmur, maður úti á landi og loðinn, og Jakob bjó í tjöldum.
14 Sveinmennirnir óxu upp og Jakob lærði að skrifa, en Esaú lærði það ekki, því að hann var maður úti á landi og veiðimaður, og hann lærði hernað, og öll hans verk voru grimm.
15 Og Abraham elskaði Jakob, en Ísak elskaði Esaú.
16 Og Abraham sá verk Esaú og vissi, að eftir Jakob skyldi nafn hans og afkvæmi nefnt verða. Hann kallaði á Rebekku og gaf skipun um Jakob, því að hann vissi, að hún elskaði Jakob miklu meira en Esaú.
17 Og hann sagði við hana: Dóttir mín, varðveit þú son minn Jakob, því að hann mun vera í mínu sæti á jörðinni og til blessunar meðal mannanna barna og til dýrðar öllum niðjum Sems.
18 Því að ég veit að Drottinn mun útvelja hann til eignarlýð sinn, framar öllum þjóðum sem eru á jörðinni.
19 Og sjá, Ísak sonur minn elskar Esaú meira en Jakob, en ég sé að þú elskar Jakob sannarlega.
20 Auka enn gæsku þína við hann og beina ást þinni að honum, því að hann mun verða oss blessun á jörðinni héðan í frá og til allra kynslóða jarðarinnar.
21 Lát hendur þínar vera sterkar og hjarta þitt fagna syni þínum Jakob, því að ég hef elskað hann langtum meira en alla mína syni. Hann sé blessaður að eilífu og niðjar hans fylla alla jörðina.
22 Ef maður getur talið sand jarðar, þá munu einnig niðjar hans teljast.
23 Og allar þær blessanir, sem Drottinn hefur blessað mig og niðja mína með, skulu tilheyra Jakob og niðjum hans alla tíð.
24 Og af hans afkvæmi skal nafn mitt blessað verða og nafn feðra minna, Sems, Nóabs, Enoks, Mahalalels, Enosar, Sets og Adams.
25 Og þetta mun leggja grundvöll himinsins og styrkja jörðina og endurnýja öll ljós sem eru á himinfestingunni.
26 Og hann kallaði á Jakob fyrir augum Rebekku móður sinnar, kyssti hann, blessaði hann og sagði:
27 Jakob, ástkæri sonur minn, sem sál mín elskar, megi Guð blessa þig frá himninum og gefa þér allar þær blessanir, sem hann blessaði með Adam, Enok, Nóa og Sem, og allt sem hann sagði mér og allt sem hann lofaði að gefa mér, megi hann láta loða við þig og niðja þína að eilífu, eins og himinninn lifir yfir jörðinni.
28 Og andar Mastêmâ skulu ekki ríkja yfir þér né afkvæmum þínum til að snúa þér frá Drottni, sem er Guð þinn héðan í frá að eilífu.
29 Og Drottinn Guð sé þér faðir, frumburði þínum og fólkinu alla daga.
30 Far þú í friði, sonur minn!‘ Og þeir gengu báðir saman frá Abraham.
31 Og Rebekka elskaði Jakob af öllu hjarta sínu og allri sálu sinni, miklu meira en Esaú, en Ísak elskaði Esaú miklu meira en Jakob.

20. KAFLI

1 Á fjörutíu og öðru fagnaðarári, á fyrsta ári sjöundu vikunnar, kallaði Abraham á Ísmael [2052 (2045?) AM] og tólf sonu hans, Ísak og tvo sonu hans og sex sonu Ketúru og sonu þeirra.
2 Og hann bauð þeim að varðveita veg Drottins, að þeir skyldu iðka réttlæti og elska hver náunga sinn og breyta þannig meðal allra manna, að þeir skyldu hver og einn iðka þá þannig að þeir iðkuðu rétt og réttlæti á jörðinni.
3 að þeir skyldu umskera syni sína, samkvæmt sáttmálanum sem hann hafði gjört við þá, og ekki víkja til hægri né vinstri af neinum þeim vegum sem Drottinn hafði okkur boðið, og að vér skyldum gæta okkar við öllu saurlifnaði og óhreinleika [og afneita öllu saurlifnaði og óhreinleika meðal vor].
4 Og ef einhver kona eða mey drýgir hórdóm meðal ykkar, þá brennið hana í eldi og látið þær ekki drýgja hórdóm með henni eftir augum sínum og hjarta sínu, og látið þær ekki taka sér konur af dætrum Kanaans, því að niðjar Kanaans munu upprættar verða úr landinu.
5 Og hann sagði þeim frá dómi risanna og dómi Sódómítanna, hvernig þeir höfðu verið dæmdir vegna illsku sinnar og dáið vegna saurlifnaðar síns, óhreinleika og gagnkvæmrar spillingar í saurlifnaði.
6 Varist allan saurlifnað og óhreinleika og alla syndsamlega óhreinkun, svo að þér gjörið ekki nafn vort að bölvun og allt líf yðar að háði og allir synir yðar tortímist fyrir sverði og þér verðið bölvaðir eins og Sódóma og allar leifar yðar eins og synir Gómorru.
7 Ég sárbæni ykkur, synir mínir: Elskið Guð himnanna og haldið ykkur við öll boðorð hans. Fylgið ekki skurðgoðum þeirra og óhreinleika þeirra.
8 Og gjörið yður ekki steypta eða höggna guði, því að þeir eru hégómi og í þeim er enginn andi. Því að þeir eru handaverk og allir sem treysta þeim treysta ekki á neitt.
9 Þjónið þeim ekki né tilbiðjið þá, heldur þjónið Guði hinum hæsta og tilbiðjið hann stöðugt. Vonið alltaf eftir ásjónu hans og iðkið réttlæti og ráðvendni fyrir augliti hans, svo að hann hafi velþóknun á yður og veiti yður miskunn sína. Hann sendi regn yfir yður kvölds og morgna og blessi öll verk þín, sem þú hefur unnið á jörðinni. Hann blessi brauð þitt og vatn, blessi ávöxt kviðar þíns og ávöxt lands þíns, nautgripahjörð þína og sauðfé þitt.
10 Og þér munuð verða blessun á jörðinni, og allar þjóðir jarðarinnar munu þrá yður og blessa syni yðar í mínu nafni, svo að þeir megi blessa eins og ég.
11 Og hann gaf Ísmael og sonum hans og sonum Ketúru gjafir og sendi þá burt frá Ísak syni sínum, og gaf Ísak syni sínum allt.
12 Ísmael og synir hans, synir Ketúru og synir þeirra fóru saman og settust að frá Paran alla leið til Babýlonar, um allt landið sem liggur í austri gegnt eyðimörkinni.
13 Og þessir blönduðust hver við annan og þeir voru nefndir Arabar og Ísmaelítar.

21. KAFLI

1 Á sjötta ári sjöundu viku þessa fagnaðarárs kallaði Abraham Ísak son sinn og bauð honum og sagði: „Ég er gamall orðinn og veit ekki dauðadag minn og er saddur lífdaga mína.“
2 Og sjá, ég er eitt hundrað sjötíu og fimm ára gamall og alla ævidaga mína hef ég minnst Drottins og leitast af öllu

hjarta við að gjöra vilja hans og ganga ráðvandlega á öllum vegum hans.
3 Sál mín hefur hatað skurðgoð og fyrirlitið þá sem þeim dýrka og gefið hjarta mitt og anda til þess að gjöra vilja þess sem skapaði mig.
4 Því að hann er lifandi Guð, og hann er heilagur og trúr, og hann er réttlátari en allt annað, og hjá honum er hvorki tekið við mannlegum mönnum né tekið við gjöfum. Því að Guð er réttlátur og dæmir alla þá sem brjóta boðorð hans og fyrirlíta sáttmála hans.
5 Og þú, sonur minn, varðveittu boðorð hans, ákvæði hans og dóma og eltu ekki viðurstyggðir né skurðgoð né steypt líkneski.
6 Og neytið alls ekki blóðs dýra né nautgripa né nokkurs fugls, sem flýgur um himininn.
7 Og ef þú slátrar fórn sem velþóknanleg heillafórn, þá slátraðu henni og helltu blóði hennar á altarið og öllum feiti fórnarinnar, sem fórnað er á altarinu, ásamt fínu mjöli og matfórninni, blönduðu við olíu, ásamt dreypifórninni, sem henni fylgir. Fórnaðu því öllu saman á brennifórnaraltarinu. Það er þægilegur ilmur frammi fyrir Drottni.
8 Þú skalt fórna fitunni úr þakkarfórninni á eldinn, sem er á altarinu, og kviðfituna, allan innyflina, bæði nýrnin og allan fitu, sem er á þeim, og þú skalt taka af mjöðmina og lifrina, ásamt nýrunum.
9 Og færið allt þetta sem sætan ilm, sem velþóknanlegur er fyrir Drottni, ásamt matfórninni og dreypifórninni, sem henni fylgir, sem sætan ilm, fórnarbrauð Drottni til handa.
10 Og etið kjöt þess á þeim degi og á öðrum degi, og lát sólin ekki setjast á öðrum degi fyrr en það er etið, og ekkert verði eftir til þriðja dags, því að það er ekki þóknanlegt [því það er ekki samþykkt] og lát það ekki lengur etast, og allir sem eta það munu leiða synd yfir sig, því að þannig hef ég fundið það skrifað í bókum forfeðra minna og í orðum Enoks og í orðum Nóa.
11 Og þú skalt strá salti yfir allar fórnir þínar og salt sáttmálans skal ekki vanta í neinum fórnum þínum frammi fyrir Drottni.
12 Og hvað varðar viðinn til fórnanna, þá gættu þín að því að koma ekki með annan við á altarið auk þessa: kýpresviðar, lárviðar, möndluviðar, furu, furu, sedrusviðar, savínviðar, fíkjuviðar, ólífutré, myrru, lárviðar og aspalat.
13 Og af þessum viði skal leggja á altarið undir fórninni við sem hefur verið prófaður að útliti, og ekki skal leggja á það klofinn eða dökkan við, heldur harðan og hreinan, gallalausan, heilbrigðan og nýjan gróður, og ekki skal leggja á það gamall við, því að ilmurinn er horfinn af honum, því að enginn ilmur er lengur af honum eins og áður.
14 Auk þessa viðar skalt þú ekki leggja neitt annað (á altarið), því að ilmurinn dreifist og ilmurinn af honum stígur ekki upp til himins.
15 Varðveittu þetta boðorð og gerðu það, son minn, svo að þú sért réttsýnn í öllum verkum þínum.
16 Vertu alltaf hreinn á líkama þínum og þvoðu þig með vatni áður en þú gengur að altarinu til að fórna, og þvoðu hendur þínar og fætur áður en þú gengur að altarinu. Og þegar þú ert búinn að fórna, þvoðu þá aftur hendur þínar og fætur.
17 Og blóð má ekki sjást á þér né á klæðum þínum. Gættu þín, sonur minn, á blóði, gættu þín mjög, hyldu það mold.
18 Og neytið ekkert blóðs því að það er sálin; neytið alls ekkert blóðs.
19 Og takið ekki við fórnum fyrir mannsblóð, svo að það verði ekki úthellt refsilaust og án dóms. Því að það er úthellt blóð sem veldur synd á jörðinni, og jörðin verður ekki hreinsuð af mannsblóði nema með blóði þess sem úthellti því.
20 Og tak ekki við gjöfum eða fórnum fyrir mannsblóð, blóð fyrir blóð, til þess að þú verðir velþóknanlegur fyrir Drottni, Guði hins hæsta, því að hann er vörn hins góða, og til þess að þú verðir varðveittur fyrir öllu illu og hann frelsi þig frá alls kyns dauða.
21 Ég sé, sonur minn, að öll verk mannanna barna eru synd og illska, og öll verk þeirra eru óhreinleiki, viðurstyggð og óhreinleiki, og ekkert réttlæti er með þeim.
22 Gæt þín, að þú gangir ekki á vegum þeirra og fetir á slóðum þeirra og drýgir synd til dauða fyrir hinum hæsta Guði, ella mun hann byrgja auglit sitt fyrir þér og gefa þig aftur í hendur syndar þinnar og uppræta þig úr landinu og niðja þína úr jörðinni, og nafn þitt og niðjar þínir munu hverfa af allri jörðinni.
23 Snúið yður frá öllum verkum þeirra og öllu óhreinleika þeirra og haldið skipanir Guðs hins hæsta og gerið vilja hans og verið réttsýn í öllu.
24 Og hann mun blessa þig í öllum verkum þínum og láta réttlætisplöntu upp rísa af þér um alla jörðina, í öllum kynslóðum jarðarinnar, og nafn mitt og þitt nafn skal aldrei gleymast undir himninum að eilífu.
25 Far þú, sonur minn, í friði. Megi hinn hæsti Guð, minn Guð og þinn Guð, styrkja þig til að gjöra vilja sinn og blessa alla þína afkvæmi og eftirstöðvar þinna frá kyni til kyns að eilífu með allri réttlátri blessun, svo að þú verðir blessun á allri jörðinni.“
26 Og hann gekk út frá honum fagnandi.

22. KAFLI

1 Í fyrstu viku fertugasta og fjórða fagnaðarársins, á öðru ári, því ári sem Abraham andaðist, komu Ísak og Ísmael frá eiðsbrunninum til að halda vikuhátíðina, það er að segja hátíð frumgróða uppskerunnar, til Abrahams, föður síns. Abraham fagnaði komu tveggja sona sinna.
2 Því að Ísak átti miklar eignir í Beerseba, og Ísak var vanur að fara og skoða eignir hans og fara síðan aftur til föður síns.
3 Á þeim dögum kom Ísmael til föður síns, og þeir komu báðir saman. Ísak færði brennifórn og bar hana fram á altari föður síns, sem hann hafði gjöra látið í Hebron.
4 Og hann færði þakkarfórn og hélt gleðiveislu frammi fyrir Ísmael bróður sínum. Rebekka bakaði nýjar kökur úr nýju korni og gaf þær Jakob syni sínum, að hann skyldi færa þær Abraham föður sínum af frumgróða landsins, svo að hann gæti etið þær og lofað skapara alls, áður en hann dæi.
5 Og Ísak sendi einnig Jakobi Abraham hina bestu þakkarfórn, svo að hann mætti eta og drekka.
6 Og hann át og drakk og lofaði Guð hins hæsta, sem skapaði himin og jörð, sem gjörði allar feitu skepnur jarðarinnar og gaf þær mannanna börnum, svo að þau mættu eta og drekka og lofa skapara sinn.

7 Og nú þakka ég þér, Guð minn, fyrir að þú hefur látið mig sjá þennan dag. Sjá, ég er hundrað sjötíu og fimmtán ára gamall og saddur lífdaga, og allir dagar mínir hafa verið mér friðarríkir.
8 Sverð óvinarins hefur ekki sigrað mig í öllu því sem þú hefur gefið mér og börnum mínum alla ævidaga mína og allt til þessa dags.
9 Guð minn, miskunn þín og friður sé yfir þjóni þínum og niðjum sona hans, svo að þeir verði þér útvalin þjóð og arfleifð meðal allra þjóða jarðarinnar frá héðan í frá og til allra daga jarðarinnar, kynslóða til allrar aldar.
10 Og hann kallaði á Jakob og sagði: „Sonur minn, Jakob, megi Guð allra blessa þig og styrkja þig til að iðka réttlæti og gera vilja sinn fyrir augliti sínu, og megi hann útvelja þig og niðja þína, svo að þér verðið hans erfðalýður eftir vilja hans að eilífu.
11 Og þú, sonur minn, Jakob, komdu nær og kysstu mig.“ Og hann kom nær og kyssti hann og sagði: „Blessaður sé sonur minn Jakob og allir synir Guðs hins hæsta um allar aldir. Guð gefi þér réttlátt afkvæmi og helgi nokkra af sonum þínum um alla jörðina. Þjóðir þjóna þér og allar þjóðir lúta fyrir afkvæmum þínum.“
12 Ver þú sterkur frammi fyrir mönnum og hafðu vald yfir öllum niðjum Sets. Þá munu vegir þínir og vegir sona þinna réttlátir verða og þeir munu verða heilög þjóð.
13 Megi hinn hæsti Guð gefa þér allar þær blessanir, sem hann hefur blessað mig með, og sem hann hefur blessað Nóa og Adam með. Megi þær hvíla á hinu helga höfði niðja þinna frá kynslóð til kynslóðar að eilífu.
14 Og hann hreinsi þig af öllu ranglæti og óhreinleika, svo að þér verði fyrirgefið öll þau afbrot, sem þú hefur drýgt af gáleysi. Og hann styrki þig og blessi þig, og þú erfir alla jörðina,
15 Og hann endurnýji sáttmála sinn við þig, svo að þú verðir honum þjóð að erfðahlut um allar aldir, og að hann verði þér og niðjum þínum Guð í sannleika og réttlæti alla daga jarðarinnar.
16 Og þú, sonur minn Jakob, minnstu orða minna og varðveittu boðorð Abrahams, föður þíns: Aðskil þig frá þjóðunum og et ekki með þeim. Gjörðu ekki eftir verkum þeirra og vertu ekki félagi þeirra. Því að verk þeirra eru óhrein og allir vegir þeirra eru mengun, andstyggileiki og óhreinleiki.
17 Þeir færa fórnir sínar hinum dauðu og tilbiðja illa anda og eta yfir gröfum, og öll verk þeirra eru hégómi og tómleiki.
18 Þeir hafa ekkert hjarta til að skilja, og augu þeirra sjá ekki verk þeirra, né hvernig þeir villast þegar þeir segja við viðarkubb: „Þú ert Guð minn,“ og við stein: „Þú ert Drottinn minn og þú ert frelsari minn.“ [Og þeir hafa ekkert hjarta.]
19 Og hvað þig varðar, son minn Jakob, megi hinn hæsti Guð hjálpa þér og Guð himnanna blessa þig og frelsa þig frá óhreinleika þeirra og frá allri villu þeirra.
20 Varastu þig, Jakob sonur minn, að taka þér ekki konu af neinu afkvæmi Kanaans dætra, því að allt afkvæmi hans á að upprætast úr jörðinni.
21 Því að vegna misgjörðar Hams fór Kanaan villur vegar, og öllum niðjum hans verður eytt af jörðinni og öllum leifum hennar, og enginn sem af honum kemur mun frelsast á dómsdegi.
22 Og hvað varðar alla skurðgoðadýrkendur og óheiðarlega
(a) Þeir munu ekki hafa neina von í landi lifenda;
(b) Og engin minning skal vera um þá á jörðinni;
(c) Því að þeir munu stíga niður í Heljarhelgina,
(d) Og í fordæmingarstað skulu þeir fara,
Eins og börn Sódómu voru teknar burt af jörðinni, svo munu allir þeir, sem tilbiðja skurðgoð, teknir verða burt af jörðinni.
23 Óttast þú ekki, sonur minn Jakob, og lát ekki hugfallast, sonur Abrahams. Guð hinn hæsti varðveiti þig frá glötun og frelsi þig frá öllum villuleiðum.
24 Þetta hús hefi ég mér reist til þess að ég megi festa nafn mitt á jörðinni. [Það er gefið þér og niðjum þínum að eilífu] og það skal nefnast Abrahamsætt. Það er gefið þér og niðjum þínum að eilífu, því að þú munt byggja mitt hús og staðfesta nafn mitt fyrir augliti Guðs að eilífu. Niðjar þínir og nafn þitt munu standa frá kyni til kyns á jörðinni.“
25 Og hann hætti að skipa honum og blessa hann.
26 Og þau lágu tvö saman í einni rúmi, og Jakob svaf í faðmi Abrahams, föðurföður síns, og hann kyssti hann sjö sinnum, og ást hans og hjarta fagnaði yfir honum.
27 Og hann blessaði hann af öllu hjarta og sagði: „Hinn hæsti Guð, Guð allra og skapari allra, sem leiddi mig út frá Úr í Kaldeu til þess að gefa mér þetta land til erfða að eilífu og til þess að ég geti stofnað heilagt afkvæmi – blessaður sé hinn hæsti að eilífu.“
28 Og hann blessaði Jakob og sagði: „Son minn, sem ég fagna af öllu hjarta og ástúð, náð þín og miskunn veri yfir honum og niðjum hans alla tíð.“
29 Yfirgefðu hann ekki né vanmeta hann héðan í frá og til eilífðardaga, og megi augu þín opnast yfir honum og niðjum hans, svo að þú varðveitir hann og blessir hann og helgir hann sem þjóð til erfða þinnar.
30 Og blessa hann með öllum blessunum þínum héðan í frá til allra daga eilífðar og endurnýja sáttmála þinn og náð við hann og niðja hans samkvæmt allri velþóknun þinni til allra kynslóða jarðarinnar.“

23. KAFLI

1 Og hann lagði tvo fingur Jakobs á augu hans og lofaði Guð guðanna, huldi andlit sitt og rétti út fætur sína og svaf eilífum svefni og safnaðist til feðra sinna.
2 Þrátt fyrir allt þetta lá Jakob í brjósti sér og vissi ekki að Abraham, faðir hans, var dáinn.
3 Og Jakob vaknaði af svefni sínum, og sjá, Abraham var kaldur sem ís. Hann sagði: „Faðir, faðir!“ En enginn talaði, og hann vissi að hann var dáinn.
4 Þá reis hann upp frá brjósti sínu, hljóp og sagði Rebekku, móður sinni, frá þessu. Rebekka fór til Ísaks um nóttina og sagði honum frá því. Þau gengu síðan saman og Jakob með þeim, og hann hélt á lampa í hendi sér. Og er þau gengu inn, fundu þau Abraham liggjandi dauða.
5 Þá féll Ísak fram á andlit föður síns, grét og kyssti hann.
6 Og raddir heyrðust í húsi Abrahams, og Ísmael sonur hans reis upp og fór til Abrahams föður síns og grét yfir Abraham föður sínum, hann og allt hús Abrahams, og þeir grétu sáran.
7 Og synir hans, Ísak og Ísmael, grófu hann í tvöfaldri helli, nálægt Söru, konu sinni, og grétu hann í fjörutíu daga, allir heimamenn hans, Ísak og Ísmael og allir synir þeirra og

allir synir Ketúru á sínum stað, og þá voru grátdagarnir yfir Abraham liðnir.
8 Og hann lifði þrjú fagnaðarár og fjórar ársvikur, eitt hundrað sjötíu og fimm ár, og lauk ævidögum sínum, gamall og saddur lífdaga.
9 Því að ævidagar forfeðranna voru nítján jubileár, og eftir flóðið fóru þeir að verða færri en nítján jubileár, og fækka í jubileum, eldast hratt og fyllast af lífi sínu vegna margvíslegra þrenginga og illsku sinnar, að Abraham undanskildum.
10 Því að Abraham var fullkominn í öllum verkum sínum fyrir Drottni og velþóknanlegur í réttlæti alla ævidaga sína. Og sjá, hann náði ekki fjórum fagnaðarárum á ævi sinni, er hann var orðinn gamall vegna ranglætis og var orðinn saddur ævidagur.
11 Og allar kynslóðir, sem rísa munu frá þessum tíma til hins mikla dómsdags, munu eldast hratt, áður en þær ljúka tveimur fagnaðarárum, og þekking þeirra mun yfirgefa þá vegna elli sinnar og öll þekking þeirra mun hverfa.
12 Og á þeim dögum, ef maður lifir eitt og hálft fagnaðarár, þá mun um hann segja: „Hann hefur lifað lengi og meirihluti daga hans er kvalir, sorg og þrenging, og enginn friður er.“
13 Því að ógæfa fylgir ógæfu á fætur annarri, sár á sár á fætur annarri, þrenging á þrenging á fætur annarri, ill tíðindi á ill tíðindi á fætur annarri, sjúkdómur á sjúkdóm á fætur annarri, og allir slíkir illir dómar hver á fætur öðrum: sjúkdómur og fall, snjór og frost og ís, hiti og kuldahrollur, syfja og hungursneyð, dauði, sverð og herleiðing og alls kyns hörmungar og kvalir.
14 Og allt þetta mun koma yfir vonda kynslóð, sem fremur syndsamlega hegðun á jörðinni. Verk þeirra eru óhreinleiki, saurlifnaður, óhreinindi og viðurstyggð.
15 Þá munu menn segja: „Dagar forfeðranna voru margir, allt að þúsund ár, og voru góðir, en sjá, dagar lífs okkar, ef maður lifir mörg, eru sextíu ár, og ef hann er sterkur, sextíu ár, og þau eru vond, og enginn friður er á dögum þessarar illu kynslóðar.“
16 Og í þeirri kynslóð munu synirnir sanna feður sína og öldunga um synd og ranglæti og um orð munns síns og hin miklu illsku sem þeir fremja, og um að þeir hafi yfirgefið sáttmálann sem Drottinn gjörði milli þeirra og hans, að þeir skyldu varðveita og framkvæma öll boðorð hans, lög og lögmál, án þess að víkja til hægri né vinstri.
17 Því að allir hafa þeir illt aðhafst og hver munnur mælir ranglæti og öll verk þeirra eru óhreinleiki og viðurstyggð og allir vegir þeirra eru óhreinleiki, saurgun og tortíming.
18 Sjá, jörðin mun tortímast vegna allra verka þeirra, og ekkert vínviðarfræ mun eftir vera né olía, því að verk þeirra eru algjörlega trúlaus, og þau munu öll farast saman, dýr og nautgripir og fuglar og allir fiskar sjávarins, vegna mannanna barna.
19 Og þeir munu deila hver við annan, ungir við gamla og gamlir við unga, fátækir við ríka, lítilmagnar við stóra og fátækir við höfðingja, vegna lögmálsins og sáttmálans, því að þeir hafa gleymt boðorðunum og sáttmálanum, hátíðunum, mánuðunum, hvíldardögum og fagnaðardögum og öllum dómum.
20 Og þeir munu standa með bogum og sverðum og berjast til að snúa þeim aftur á rétta braut; en þeir munu ekki snúa aftur fyrr en miklu blóði hefur verið úthellt á jörðinni, hver af öðrum.
21 Og þeir sem undan hafa komist munu ekki snúa sér frá illsku sinni til réttlætis vegar, heldur munu þeir allir upphefja sig til sviksemi og auðs, svo að þeir geti hver tekið allt sem náungi hans er, og þeir munu nefna hið mikla nafn, en ekki í sannleika og ekki í réttlæti, og þeir munu vanhelga hið allra helgasta með óhreinleika sínum og spillingu saurgunar sinnar.
22 Og mikil refsing mun koma yfir verk þessarar kynslóðar frá Drottni, og hann mun ofurselja þá sverði, dóm og herleiðingu, til að verða ránsfengnir og átnir.
23 Og hann mun vekja upp gegn þeim syndara heiðingjanna, sem hvorki sýna miskunn né samúð og munu engan sýna manneskju, hvorki öldnum né ungum né neinum, því að þeir eru óguðlegri og máttugri til að fremja illt en öll mannanna börn. Og þeir munu beita Ísrael ofbeldi og syndga Jakob, og miklu blóði mun úthellt verða á jörðinni, og enginn mun vera til að safna saman né neinn til að jarða.
24 Á þeim dögum munu þeir hrópa hátt og kalla og biðja um að þeir megi frelsast úr höndum syndaranna, heiðingjanna, en enginn mun frelsast.
25 Höfuð barnanna skulu vera hvít með gráum hárum, og þriggja vikna gamalt barn mun líta út eins og hundrað ára gamalt mann, og vöxtur þeirra mun tortímast af þrengingum og kúgun.
26 Og á þeim dögum munu börnin byrja að læra lögin og leita boðorðanna og snúa aftur á réttlætisveginn.
27 Og dagarnir munu byrja að fjölga sér og aukast meðal þessara mannanna barna, þar til dagar þeirra nálgast þúsund ár. Og fjöldi ára en (áður) var dagarnir.
28 Og enginn mun vera gamall maður né sá sem er *ekki* saddur af dögum sínum, því að allir munu vera sem börn og unglingar.
29 Og allir dagar þeirra munu þeir lifa í friði og gleði, og enginn Satan mun vera til staðar né neinn illur eyðileggjandi, því að allir dagar þeirra munu vera dagar blessunar og lækninga.
30 Og á þeim tíma mun Drottinn lækna þjóna sína, og þeir munu rísa upp og sjá mikinn frið og reka burt óvini sína. Og hinir réttlátu munu sjá það og vera þakklátir og fagna með gleði um aldur og ævi og munu sjá alla dóma þeirra og allar bölvanir þeirra yfir óvinum sínum.
31 Bein þeirra munu hvílast í jörðinni og andar þeirra munu fagna miklu og þeir munu vita að Drottinn er sá sem framkvæmir dóm og sýnir miskunn hundruðum og þúsundum og öllum þeim sem elska hann.
32 Og þú, Móse, skrifaðu þessi orð niður, því að þannig eru þau rituð og þau eru skráð á himneskar töflur sem vitnisburður um kynslóðir að eilífu.

24. KAFLI

1 Eftir dauða Abrahams blessaði Drottinn Ísak son hans. Hann reis upp frá Hebron og fór og settist að við Sjónarbrunninn á fyrsta ári þriðju vikunnar [2073] þessa fagnaðarárs, sjö ár.
2 Og á fyrsta ári fjórðu vikunnar hófst hungursneyð í landinu, [2080 AM] auk fyrri hungursneyðarinnar, sem hafði verið á dögum Abrahams.

3 Jakob sauð linsubaunasúpu, en Esaú kom svangur heim af akrinum. Og hann sagði við Jakob bróður sinn: „Gefðu mér af þessum rauða súpu.“ Jakob sagði við hann: „Seldu mér frumburðarrétt þinn, og ég skal gefa þér brauð og líka af þessum linsubaunasúpu.“
4 Og Esaú sagði í hjarta sínu: „Ég mun deyja, hvað gagnast mér þessi frumburðarréttur?
5 „Þá sagði hann við Jakob: „Ég gef þér það.“ Jakob sagði: „Vinn þú mér eið í dag,“ og sór honum eið.
6 Og Jakob gaf Esaú bróður sínum brauð og rétt, og hann át saddur. En Esaú fyrirleit frumburðarrétt sinn. Þess vegna var Esaú kallaður Edóm vegna rauða réttarins, sem Jakob gaf honum í frumburðarrétt.
7 Jakob varð eldri en Esaú, en tign hans var lægri.
8 Og hungursneyð gekk yfir landið, og Ísak lagði af stað til Egyptalands á öðru ári þessarar viku og fór til Abímeleks, konungs Filistea, í Gerar.
9 Þá birtist Drottinn honum og sagði við hann: „Far þú ekki niður til Egyptalands. Dvel þú í því landi, sem ég segi þér, og dvel sem dvalarstaður í þessu landi. Ég mun vera með þér og blessa þig.
10 Því að þér og niðjum þínum mun ég gefa allt þetta land og ég mun halda eið minn, sem ég sór Abraham, föður þínum, og ég mun margfalda niðja þína sem stjörnur himinsins og gefa niðjum þínum allt þetta land.
11 Og af þínu afkvæmi skulu allar þjóðir jarðarinnar blessun hljóta, því að faðir þinn hlýddi minni röddu og varðveitti boðorð mín, boðorð mín, lög mín, ákvæði mín og sáttmála. Hlýð nú minni röddu og bú þú í þessu landi.“
12 Og hann bjó í Gelar í þrjár vikur í eitt ár.
13 Og Abímelek lagði þetta fyrir hann og allt sem hann átti og sagði: „Hver sem snertir hann eða nokkuð sem hann á, skal vissulega deyja.“
14 Ísak efldist meðal Filistea og eignaðist miklar eignir, nautgripi, sauðfé, úlfalda og asna og mikið heimili.
15 Hann sáði í landi Filista og uppskar hundraðfalt. Ísak varð afar auðugur og Filistar öfunduðu hann.
16 Alla þá brunna, sem þjónar Abrahams höfðu grafið meðan Abraham var á lífi, fylltu Filistar mold eftir dauða Abrahams.
17 Þá sagði Abímelek við Ísak: „Far þú frá okkur, því að þú ert miklu máttugri en við.“ Ísak fór þaðan á fyrsta ári sjöundu vikunnar og dvaldist sem útlendingur í Gerardölum.
18 Og þeir grófu aftur brunnana, sem þjónar Abrahams, föður hans, höfðu grafið og Filistar höfðu lokað eftir dauða Abrahams, föður hans, og hann nefndi þá eins og Abraham, faðir hans, hafði gefið þeim.
19 Þrælar Ísaks grófu brunn í dalnum og fundu lifandi vatn.
Hirðar í Gerar deildu við hirða Ísaks og sögðu: „Vér eigum vatnið.“ Og Ísak nefndi brunninn Ósið, af því að þeir höfðu farið ósiðlega með okkur.
20 Og þeir grófu annan brunn og deildu einnig um hann, og hann nefndi hann „Óvinátta“. Og hann reis þaðan og þeir grófu annan brunn, og deildu þeir ekki um hann, og hann nefndi hann „Rúm“. Og Ísak sagði: „Nú hefur Drottinn gefið okkur rými og við höfum fjölgað okkur í landinu.“
21 Og þaðan fór hann upp að Eiðsbrunninum á fyrsta ári fyrstu vikunnar í fjörutíu og fjórða fagnaðarárinu.
22 Og Drottinn birtist honum þessa nótt, á nýmánadag hins fyrsta mánaðar, og sagði við hann: „Ég er Guð Abrahams, föður þíns. Óttast þú ekki, því að ég er með þér og mun blessa þig og margfalda afkvæmi þitt sem sand á jörðu, sakir Abrahams, þjóns míns.“
23 Og hann reisti þar altari, það sem Abraham faðir hans hafði fyrst reist, og hann ákallaði nafn Drottins og færði Guði Abrahams föður síns fórn.
24 Og þeir grófu brunn og fundu lifandi vatn.
25 Þrælar Ísaks grófu annan brunn en fundu ekki vatn. Þeir fóru og sögðu Ísak frá því að þeir hefðu ekki fundið vatn. Ísak sagði: „Ég hef svarið Filistum í dag og þetta hefur verið kunngjört okkur.“
26 Og hann nefndi þennan stað Eiðsbrunn, því að þar hafði hann svarið Abímelek og Akúsat, vini sínum, og Píkól, landstjóra, herra sínum.
27 Og Ísak vissi þann dag að hann hafði með eið svarið þeim að semja frið við þá.
28 Á þeim degi formælti Ísak Filistum og sagði: „Bölvaðir séu Filistar til reiðidegis allra þjóða! Guð gjöri þá að spotti, bölvun, reiði og gremju í höndum syndaranna, heiðingjanna, og í höndum Kitta.“
29 Og hver sá sem kemst undan sverði óvinarins og Kitta, megi réttláta þjóðin upprætast undan himninum í dómi, því að þeir munu verða óvinir og fjandmenn barna minna frá kyni til kyns á jörðinni.
30 Og engar leifar skulu eftir verða af þeim, né heldur einn sem frelsaður verður á reiðidegi dómsins. Til tortímingar, upprætingar og útrýmingar úr jörðinni skal allt niðja Filista varðveitt, og þessum Kaftóra skal ekkert nafn né niðja eftir verða á jörðinni.
31 Því að þótt hann fari upp til himins, þá mun hann þaðan niður steypt verða, og þótt hann geri sig máttugan á jörðu, þá mun hann þaðan dreginn verða, og þótt hann feli sig meðal þjóðanna, þá mun hann þaðan upprættur verða, og þótt hann fari niður í Hel, þá mun þar einnig dómurinn yfir honum mikill verða, og þar mun hann heldur ekki finna frið.
32 Og ef hann fer í útlegð, þá munu þeir drepa hann á leiðinni fyrir höndum þeirra sem sækjast eftir lífi hans, og hvorki nafn né afkvæmi mun eftir verða honum á allri jörðinni, því að hann mun hverfa í eilífa bölvun.
33 Og þannig er ritað og grafið um hann á himnesku töflurnar, að gjöra við hann á dómsdegi, svo að hann verði upprættur úr jörðinni.

25. KAFLI

1 Á öðru ári þessarar viku, á þessu fagnaðarári, kallaði Rebekka á Jakob son sinn og talaði við hann og sagði: „Sonur minn, tak þér ekki konu af dætrum Kanaans, eins og Esaú, bróðir þinn, sem tók sér tvær konur af dætrum Kanaans, og þær hafa beiskt sál mína með öllum sínum óhreinu verkum, því að öll verk þeirra eru hórdómur og losta, og hjá þeim er ekkert réttlæti, því að (verk þeirra) eru ill.“
2 Og ég, sonur minn, elska þig innilega, og hjarta mitt og ástúð blessa þig hverja stund dagsins og hverja næturvöku.
3 Og nú, sonur minn, hlýð þú röddu minni og gjör vilja móður þinnar og tak þér ekki konu af dætrum þessa lands, heldur aðeins af húsi föður míns og af ætt föður míns. Þú skalt taka þér konu af húsi föður míns, og Guð hinn hæsti

mun blessa þig og börn þín munu verða réttlát kynslóð og heilagt niðji.“
4 Þá talaði Jakob við Rebekku, móður sína, og sagði við hana: „Sjá, móðir, ég er níu vikna gamall og hef hvorki þekkt né snert neina konu, né hef ég fest mig neinum, né hugsað mér að taka mér konu af dætrum Kanaans.
5 Því að ég man, móðir, orð Abrahams, föður okkar, því að hann bauð mér að taka mér ekki konu af dætrum Kanaans, heldur að taka mér konu af ætt föður míns og af ætt minni.
6 Ég hefi áður heyrt að Laban, bróður þínum, hafi fæðst dætur, og ég hefi einsett mér að taka þeim konu úr þeirra hópi.
7 Og þess vegna hef ég varað mig í anda mínum gegn syndgunum eða spillingu á öllum mínum vegum alla ævidaga mína, því að varðandi girnd og saurlifnað gaf Abraham, faðir minn, mér margar boðorð.
8 Og þrátt fyrir allt sem hann hefur boðið mér, hefur bróðir minn í tuttugu og tvö ár verið að berjast við mig og talað oft við mig og sagt: „Bróðir minn, tak þér að eiginkonu systur af báðum konum mínum!“ En ég neita að gera eins og hann hefur gert.
9 Ég sver fyrir þér, móðir, að ég mun ekki alla ævidaga mína taka mér konu af dætrum Kanaans niðja og ekki breyta óguðlega eins og bróðir minn hefur gert.
10 Óttast ekki, móðir, vertu viss um að ég mun gjöra vilja þinn og ganga í réttlæti og ekki spilla vegum mínum að eilífu.
11 Og þá lyfti hún andliti sínu til himins og rétti út fingur handa sinna, opnaði munninn og lofaði Guð hins hæsta, sem hafði skapað himin og jörð, og hún þakkaði honum og lofaði hann.
12 Og hún sagði: „Lofaður sé Drottinn Guð og hans heilaga nafn blessað um aldur og ævi, sem hefur gefið mér Jakob sem hreinan son og heilagt afkvæmi, því að hann er þinn og þinn mun afkvæmi hans vera um aldur og ævi, frá kyni til kyns að eilífu.“
13 Blessa þú hann, Drottinn, og legg blessun réttlætisins í munn mér, svo að ég megi blessa hann.
14 Og á þeirri stundu, er andi réttlætisins kom niður í munn hennar, lagði hún báðar hendur sínar á höfuð Jakobs og sagði:
15 Lofaður sért þú, Drottinn réttlætisins og Guð aldanna, og hann blessi þig framar öllum kynslóðum manna. Hann gefi þér, sonur minn, veg réttlætisins og opinberi réttlætið niðjum þínum.
16 Og hann gjöri sonu þína marga á meðan þú lifir, og þeir verði jafnmargir og mánuðir ársins. Og synir þeirra verði fleiri en stjörnur himinsins og fjöldi þeirra meiri en sandkorn sjávarins.
17 Og hann gefi þeim þetta góða land, eins og hann sagði að hann myndi gefa það Abraham og niðjum hans eftir hann alla tíð, og þeir héldi því að eign sinni að eilífu.
18 Og megi ég sjá þér (fædd) blessuð börn á ævi minni, sonur minn, og blessað og heilagt afkvæmi megi allt þitt afkvæmi vera.
19 Og eins og þú hefur hresst anda móður þinnar meðan hún lifði, þá mun móðurkviður hennar, sem ól þig, blessa þig þannig, brjóst mín munu þig blessa og munnur minn og tunga munu lofa þig mikillega.
20 Vaxið og breiðist út um jörðina, og megi niðjar þínir vera fullkomnir í gleði himins og jarðar að eilífu; og megi niðjar þínir fagna, og megi það njóta friðar á hinum mikla friðardegi.
21 Og nafn þitt og niðjar þínir vari um allar aldir, og Guð hinn hæsti sé Guð þeirra, og Guð réttlætisins búi hjá þeim, og helgidómur hans verði reistur hjá þeim um allar aldir.
22 Blessaður sé sá sem blessar þig, og allt hold sem formælir þér ósanngjarnlega, bölvað sé.
23 Og hún kyssti hann og sagði við hann: „Megi Drottinn heimsins elska þig eins og hjarta móður þinnar og ástúð hennar fagna yfir þér og blessa þig.“ Og hún hætti að blessa.

26. KAFLI

1 Á sjöunda ári þessarar viku kallaði Ísak á Esaú, eldri son sinn, og sagði við hann: „Ég er gamall, sonur minn, og sjá, augu mín eru orðin svo slö að ég sjá ekki, og ég veit ekki, hvaðan ég muni deyja.“
2 Taktu nú veiðivopn þín, örvamæli þinn og boga og far út á víðavanginn og veiddu mig, sonur minn, og gerðu mér ljúffengan rétt, sem sál mín elskar, og færðu mér hann, að ég megi eta, og sál mín megi blessa þig, áður en ég dey.
3 En Rebekka heyrði Ísak tala við Esaú.
4 Og Esaú fór snemma út á víðavang til að veiða og veiða og færa það heim til föður síns.
5 Þá kallaði Rebekka á Jakob son sinn og sagði við hann: „Sjá, ég heyrði Ísak, föður þinn, tala við Esaú, bróður þinn, og segja: „Veistu mér og gjörðu mér ljúffengan rétt og fær mér hann, sem
6 Ég má eta og blessa þig fyrir Drottni áður en ég dey.“ Og nú, sonur minn, hlýð þú mér í því sem ég býð þér. Far til hjarðar þinnar og sæktu mér tvo góða geitarkið, og ég mun gjöra úr þeim ljúffengan rétt handa föður þínum, eins og honum þykir vænt um. Þú skalt færa það föður þínum, svo að hann eti og blessi þig fyrir Drottni áður en hann deyr, og þú verðir blessaður.
7 Jakob sagði við Rebekku, móður sína: „Móðir mín, ég mun ekki synja föður mínum neitt, sem hann vill eta og þóknast honum. En ég óttast, móðir mín, að hann muni þekkja rödd mína og vilja snerta mig.
8 Og þú veist að ég er sléttur og Esaú, bróðir minn, er loðinn, og ég mun birtast fyrir augum hans sem illgjörðarmaður og gjöra það sem hann hefur ekki boðið mér. Þá mun hann reiðast mér og ég mun leiða yfir mig bölvun en ekki blessun.
9 Og Rebekka, móðir hans, sagði við hann: „Yfir mig komi bölvun þín, sonur minn, hlýð aðeins röddu minni.“
10 Jakob hlýddi röddu Rebekku, móður sinnar, fór og sótti tvo væna og feita geitarkið og færði þá móður sinni. Móðir hans gerði þeim ljúffengan rétt, eins og honum geðjaðist að.
11 Rebekka tók dýrindisklæði Esaú, eldri sonar síns, sem hún hafði með sér í húsinu, og klæddi Jakob, yngri son sinn, í þau og lagði skinnin af kiðlingunum á hendur hans og á beran háls hans.
12 Og hún gaf Jakob syni sínum kjötið og brauðið, sem hún hafði matreitt.
13 Jakob gekk inn til föður síns og sagði: „Ég er sonur þinn. Ég hefi gjört eins og þú bauðst mér. Rís upp, set þig niður og et af því sem ég hef veitt, faðir, svo að sál þín blessi mig.“

14 Þá sagði Ísak við son sinn: „Hvernig fannst þú þetta svona fljótt, sonur minn?
15 Jakob sagði: „Því að Drottinn, Guð þinn, lét mig finna.“
16 Þá sagði Ísak við hann: „Komdu nær, svo að ég megi þreifa á þér, sonur minn, hvort þú ert sonur minn Esaú eða ekki.“
17 Jakob gekk að Ísak föður sínum, og hann þreifaði á honum og sagði: „Röddin er rödd Jakobs, en hendurnar eru hendur Esaú.“
18 og hann þekkti hann ekki, því að það var himnesk undanþága til að taka burt skynjunarhæfileika hans, en Ísak þekkti hann ekki, því að hendur hans voru loðnar eins og hendur Esaú bróður hans, svo að hann blessaði hann.
19 Og hann sagði: „Ert þú sonur minn Esaú?“ Hann svaraði: „Ég er sonur þinn.“ Hann sagði: „Komdu með það, sonur minn, svo að ég eti af því, sem þú veiðir, svo að sál mín blessi þig.“
20 Og hann færði honum það, og hann át, og hann færði honum vín, og hann drakk.
21 Þá sagði Ísak, faðir hans, við hann: „Komdu nær og kysstu mig, sonur minn.
22 Og hann gekk að honum og kyssti hann. Og hann fann ilminn af klæðum hans, blessaði hann og sagði: „Sjá, ilmurinn af syni mínum er eins og ilmurinn af akri sem Drottinn hefur blessað.“
23 Drottinn gefi þér dögg af himni og dögg af jörðu og gnægð korns og olíu. Þjóðir skulu þjóna þér og lýðir lúta þér.
24 Vertu herra yfir bræðrum þínum, og synir móður þinnar skulu lúta þér. Og allar þær blessanir, sem Drottinn hefur blessað mig með og Abraham, föður minn, verði þér og niðjum þínum að eilífu. Bölvaður sé sá, sem bölvar þér, og blessaður sé sá, sem blessar þig.
25 Og er Ísak hafði lokið blessun sinni yfir Jakob, syni sínum, og Jakob var farinn burt frá Ísak föður sínum, faldi hann sig. Og Esaú, bróðir hans, kom heim úr veiðum sínum.
26 Hann gerði einnig ljúffengan rétt og færði hann föður sínum og sagði við hann: „Faðir minn, rís upp og eti af villibráð minni, svo að sál þín blessi mig.“
27 Þá sagði Ísak, faðir hans, við hann: „Hver ert þú?“ Og hann sagði við hann: „Ég er frumburður þinn, sonur þinn Esaú. Ég hefi gjört eins og þú bauðst mér.“
28 Og Ísak varð mjög undrandi og sagði: „Hver er sá, sem hefur veitt og veitt og fært mér það, svo að ég hafi etið af öllu, áður en þú komst, og blessað hann. Hann mun blessaður vera og allir niðjar hans að eilífu.“
29 Þegar Esaú heyrði orð Ísaks föður síns, kvað hann upp mjög sáran og beisklegan kvein og sagði við föður sinn: „Blessa þú mig líka, faðir!“
30 Og hann sagði við hann: „Bróðir þinn kom með svikum og tók blessun þína.“ Og hann sagði: „Nú veit ég, hví hann er nefndur Jakob. Sjá, hann hefur nú tvisvar sinnum komist í mína stöðu. Hann tók frumburðarrétt minn og nú hefur hann tekið blessun mína.“
31 Og hann sagði: „Hefur þú ekki geymt mér blessun, faðir?“ Ísak svaraði og sagði við Esaú: „Sjá, ég hefi gjört hann að herra þínum, og ég hefi gefið honum alla bræður hans að þrælum, og ég hefi styrkt hann með gnægð korns, víns og olíu. Hvað á ég þá að gjöra fyrir þig, sonur minn?“
32 Þá sagði Esaú við Ísak, föður sinn: „Hefur þú aðeins eina blessun, faðir? Blessa mig líka, faðir!“
33 Þá grét Esaú hástöfum. Ísak svaraði honum og sagði: „Sjá, fjarri dögg jarðar skal bústaður þinn vera og fjarri dögg himinsins að ofan.“
34 Og fyrir sverði þínu munt þú lifa og þjóna bróður þínum. Þegar þú verður mikill og losar þig við ok hans af hálsi þínum, þá munt þú drýgja algjöra synd til dauða og niðjar þínir munu upprættar undan himninum.
35 Og Esaú hótaði Jakob vegna blessunarinnar, sem faðir hans hafði veitt honum, og hann sagði í hjarta sínu: „Megi sorgardagar eftir föður minn koma, svo að ég geti deytt bróður minn Jakob.“

27. KAFLI

1 Og Rebekku bárust í draumi orð Esaú, eldri sonar hennar, og Rebekka sendi boð og lét kalla Jakob, yngri son sinn,
2 og sagði við hann: „Sjá, Esaú bróðir þinn mun hefna sín á þér og drepa þig.
3 Nú, sonur minn, hlýð þú mér, og far þú upp og flý til Labans, bróður míns, í Harran, og ver hjá honum nokkra daga, þar til reiði bróður þíns linnir og hann læt reiði sína frá þér og gleymir öllu því, sem þú hefur gjört. Þá mun ég senda og sækja þig þaðan.“
4 Og Jakob sagði: „Ég er ekki hræddur. Ef hann vill drepa mig, þá skal ég drepa hann.“
5 En hún sagði við hann: „Ég skal ekki missa báða syni mína á einum degi.“
6 Jakob sagði við Rebekku móður sína: „Sjá, þú veist að faðir minn er orðinn gamall og sér ekki lengur, því að augu hans eru orðin sljó. Ef ég yfirgefi hann, þá mun það honum þykja illt, því að ég yfirgefi hann og fer frá þér. Þá mun faðir minn reiðast og bölva mér. Ég mun ekki fara, því aðeins þegar hann sendir mig, þá mun ég fara.“
7 Og Rebekka sagði við Jakob: „Ég mun fara inn og tala við hann, og hann mun þá láta þig fara.“
8 Þá gekk Rebekka inn og sagði við Ísak: „Mér þykir líf mitt leitt vegna tveggja dætra Hets, sem Esaú hefur tekið sér að eiginkonum. Og ef Jakob tekur sér slíka konu af dætrum landsins, til hvers á ég þá að lifa? Því að dætur Kanaans eru vondar?“
9 Ísak kallaði á Jakob og blessaði hann, áminnti hann og sagði við hann: „Tak þér ekki konu af neinum af dætrum Kanaans.
10 Taktu þig upp og far til Mesópótamíu, til húss Betúels, móðurföður þíns, og tak þér það an konu af dætrum Labans, móðurbróður þíns.
11 Og almáttugur Guð blessi þig, gjöri þig að fjölmenni og margfaldi þig, svo að þú verðir að þjóðum, og gefi þér blessanir Abrahams, föður míns, þér og niðjum þínum eftir þig, svo að þú megir erfa landið, þar sem þú býrð sem útlendingur, og allt það land, sem Guð gaf Abraham. Far þú, sonur minn, í friði.
12 Ísak sendi Jakob burt, og hann fór til Mesópótamíu, til Labans Betúelssonar hins Sýrlenska, bróður Rebekku, móður Jakobs.
13 Og er Jakob var risinn til að fara til Mesópótamíu, þá hryggði andi Rebekku son sinn og hún grét.
14 Þá sagði Ísak við Rebekku: „Systir mín, grát þú ekki yfir Jakob, syni mínum, því að hann fer í friði og í friði mun hann snúa aftur.“

15 Hinn hæsti Guð mun varðveita hann frá öllu illu og vera með honum, því að hann mun ekki yfirgefa hann alla ævi hans.
16 Því að ég veit að honum mun farsælt ganga í öllu, hvert sem hann fer, þangað til hann snýr aftur til okkar í friði og við sjáum hann í friði.
17 Óttast þú ekki hann, systir mín, því að hann er á réttri leið og hann er fullkominn maður, og hann er trúr og mun ekki glatast. Grát þú ekki.
18 Og Ísak huggaði Rebekku vegna Jakobs sonar hennar og blessaði hann.
19 Og Jakob fór frá Eiðsbrunni til Harran á fyrsta ári annarrar vikunnar í fertugasta og fjórða fagnaðarárinu. Hann kom til Lúz á fjöllunum, það er Betel, á nýmánadag fyrsta mánaðar þessarar viku. Hann kom þangað um kvöldið og sneri við af veginum vestan við veginn þá nótt og svaf þar, því að sólin var sest.
20 Og hann tók einn af steinunum á þeim stað og lagði hann undir tréð að höfði sér. Hann var þá einn á ferð og svaf.
21 Þá nótt dreymdi hann: „Stiga stóð á jörðinni og efst á honum náði til himins. Englar Drottins stigu upp og niður eftir honum og Drottinn stóð á honum.“
22 Og hann talaði við Jakob og sagði: „Ég er Drottinn, Guð Abrahams, föður þíns, og Guð Ísaks. Landið, sem þú sefur í, mun ég gefa þér og niðjum þínum eftir þig.“
23 Og niðjar þínir munu verða sem duft jarðar og þú munt vaxa til vesturs og austurs, til norðurs og suðurs, og í þér og í þínu niðjum munu allar ættir þjóðanna blessun hljóta.
24 Og sjá, ég mun vera með þér og varðveita þig hvert sem þú ferð og leiða þig aftur til þessa lands í friði, því að ég mun ekki yfirgefa þig fyrr en ég hef gjört allt það sem ég hef boðið þér.“
25 Þá vaknaði Jakob af svefni sínum og sagði: „Sannarlega er þessi staður hús Drottins, og ég vissi það ekki.“ Og hann varð hræddur og sagði: „Hræðilegur er þessi staður, sem er ekkert annað en hús Guðs, og þetta er hlið himinsins.“
26 Jakob reis árla morguns og tók steininn, sem hann hafði lagt undir höfuð sér, og reisti hann upp sem merkismerki og hellti olíu yfir hann. Og hann nefndi þennan stað Betel, en áður hét staðurinn Lúz.
27 Og Jakob gjörði Drottni heit og sagði: „Ef Drottinn verður með mér og varðveitir mig á þessari leið sem ég fer og gefur mér brauð að eta og klæði að klæðast, svo að ég kemst aftur í friði í hús föður míns, þá mun Drottinn vera Guð minn, og þessi steinn, sem ég hefi reist sem merkismerki á þessum stað, mun verða hús Drottins, og af öllu því, sem þú gefur mér, mun ég gefa þér, Guð minn, tíund.“

28. KAFLI

1 Hann lagði af stað ferð sína og kom til Austurlanda til Labans, bróður Rebekku, og var með honum og vann fyrir Rakel dóttur sína eina viku.
2 Og á fyrsta ári þriðju vikunnar [kl. 21:22] sagði hann við hann: „Gefðu mér konu mína, sem ég hef þjónað þér fyrir í sjö ár.“ Og Laban sagði við Jakob: „Ég mun gefa þér konu þína.“
3 Laban gjörði veislu og tók Leu, eldri dóttur sína, og gaf hana Jakob fyrir konu og gaf henni Silpu, ambátt sína, fyrir ambátt. Jakob vissi það ekki, því að hann hélt að hún væri Rakel.
4 Og hann gekk inn til hennar, og sjá, hún var Lea. Þá reiddist Jakob Laban og sagði við hann: „Hví gjörðir þú mér þetta? Þjónaði ég þér ekki fyrir Rakel en ekki fyrir Leu? Hví gjörðir þú mér ranglæti?“
5 Taktu dóttur þína, og ég skal fara, því að þú hefur illt gjört mér.“ Því að Jakob elskaði Rakel meira en Leu, því að augu Leu voru veik, en hún var mjög fríð sýnum, en Rakel hafði fögur augu og fagurt og mjög fríð sýnum.
6 Og Laban sagði við Jakob: „Það er ekki svo gjört í okkar landi að gefa yngri dóttur sína fyrir hina eldri.“ Og það er ekki rétt að gera þetta, því að svo er fyrirskipað og skrifað á himneskum töflum, að enginn skuli gefa yngri dóttur sína fyrir hina eldri, heldur gefur maður fyrst hina eldri og síðan hina yngri - og þeim manni sem það gjörir, honum verður sekt á himnum, og enginn er réttlátur sem slíkt gjörir, því að þetta verk er illt í augum Drottins.
7 Og bjóð þú Ísraelsmönnum að gjöra þetta ekki. Þeir skulu hvorki taka né gefa yngri ætt sína fyrr en þeir hafa gefið eldri ætt sína, því að það er mjög illt.
8 Og Laban sagði við Jakob: „Lát sjö daga hátíðar þessarar líða, og ég mun gefa þér Rakel, og þú mátt þjóna mér í önnur sjö ár og gæta sauða minna eins og þú gerðir í fyrri viku.“
9 Og er sjö dagar Leu-veislunnar voru liðnir, gaf Laban Jakob Rakel, til þess að hann skyldi þjóna honum í önnur sjö ár, og Rakel gaf hann Bílu, systur Silpu, að ambátt.
10 Og hann vann enn önnur sjö ár fyrir Rakel, því að Lea hafði verið gefin honum fyrir ekki neitt.
11 Og Drottinn opnaði móðurkvið Leu, og hún varð þunguð og ól Jakob son, og hann nefndi hann Rúben, á fjórtánda degi níunda mánaðarins, á fyrsta ári þriðju vikunnar. [2122 AM]
12 En móðurkviður Rakelar var lokaður, því að Drottinn sá að Lea var hötuð en Rakel elskuð.
13 Og Jakob gekk aftur inn til Leu, og hún varð þunguð og ól honum annan son, og hann nefndi hann Símeon, á tuttugasta og fyrsta degi tíunda mánaðarins, á þriðja ári þessarar viku. [2124 AM]
14 Og Jakob gekk aftur inn til Leu, og hún varð þunguð og fæddi honum þriðja soninn, og hann nefndi hann Leví á nýmána fyrsta mánaðarins á sjötta ári þessarar viku. [2127 AM]
15 Og Jakob gekk aftur inn til hennar, og hún varð þunguð og fæddi honum fjórða soninn, og hann nefndi hann Júda, á fimmtánda degi þriðja mánaðarins, á fyrsta ári fjórðu vikunnar. [2129 AM]
16 Og Rakel öfundaði Leu vegna alls þessa, því að hún ól ekki börn, og hún sagði við Jakob: „Gef mér börn.“ Jakob sagði: „Hef ég synjað þér um ávöxt lífs þíns? Hefi ég yfirgefið þig?“
17 Þegar Rakel sá að Lea hafði fætt Jakob fjóra sonu, Rúben, Símeon, Leví og Júda, sagði hún við hann: „Far inn til Bílu, ambáttar minnar, og hún mun þunguð verða og fæða mér son.“ (Og hún gaf honum Bílu, ambátt sína, að eiginkonu.)
18 Og hann gekk inn til hennar, og hún varð þunguð og fæddi honum son, og hann nefndi hann Dan, á níunda degi hins sjötta mánaðar, á sjötta ári þriðju vikunnar. [2127 AM]

19 Og Jakob gekk aftur inn til Bílu öðru sinni, og hún varð þunguð og ól honum annan son, og Rakel nefndi hann Naftalí á fimmta degi sjöunda mánaðarins, á öðru ári fjórðu vikunnar. [2130 AM]
20 Þegar Lea sá að hún var orðin ófrjó og gat ekki eignast börn, öfundaði hún Rakel og gaf Jakob Silpu, ambátt sína, að eiginkonu. Hún varð þunguð og ól son. Lea nefndi hann Gad á tólfta degi áttunda mánaðarins, á þriðja ári fjórðu vikunnar. [2131 AM]
21 Og hann gekk aftur inn til hennar, og hún varð þunguð og fæddi honum annan son. Lea nefndi hann Asser á öðrum degi ellefta mánaðarins, á fimmta ári fjórðu vikunnar. [2133 AM]
22 Og Jakob gekk inn til Leu, og hún varð þunguð og ól son og nefndi hann Íssakar á fjórða degi fimmta mánaðarins, á fjórða ári fjórðu vikunnar, og gaf hann hjúkrunarkonu.
23 Og Jakob gekk aftur inn til hennar, og hún varð þunguð og ól tvö börn, son og dóttur, og hún nefndi soninn Sebúlon og dótturina Dínu á sjöunda degi hins sjöunda mánaðar, á sjötta ári fjórðu vikunnar. [2134 AM]
24 Drottinn miskunni Rakel og opnaði móðurkvið hennar, og hún varð þunguð og ól son og nefndi hann Jósef á nýmánatíma fjórða mánaðarins, á sjötta ári í þessari fjórðu viku. [2134 AM]
25 Og á þeim dögum er Jósef fæddist, sagði Jakob við Laban: „Gefðu mér konur mínar og sonu, og leyfðu mér að fara til Ísaks föður míns, svo að ég geti reist mér hús, því að ég hef lokið þeim árum, sem ég hef þjónað þér fyrir báðar dætur þínar, og ég mun fara í hús föður míns.“
26 Og Laban sagði við Jakob: „Vertu hjá mér og fáðu laun þín, og gættu sauða minna aftur fyrir mig og þigg laun þín.“
27 Og þeir komu sér saman um að hann skyldi greiða honum að launi lambanna og kiðanna, sem fæddust svört, flekkótt og hvít, það skyldi vera laun hans.
28 Og allar kindurnar fæddu flekkóttar, flekkóttar og svartar, með ýmsum merkjum, og þær fæddu aftur lömb eins og þær sjálfar. Allt sem var flekkótt heyrði Jakob til, en það sem ekki var flekkótt heyrði Laban til.
29 Og eignir Jakobs jukust stórkostlega, og hann eignaðist nautgripi, sauði, asna, úlfalda, þræla og ambáttir.
30 Og Laban og synir hans öfunduðu Jakob, og Laban tók sauði sína frá honum og horfði á hann með illum hug.

29. KAFLI

1 Þegar Rakel hafði fætt Jósef, fór Laban að klippa sauði sína, því að þeir voru þriggja daga leið frá honum.
2 Og Jakob sá að Laban ætlaði að klippa sauði sína. Þá kallaði hann á Leu og Rakel og sagði þeim vingjarnlega að þær skyldu koma með sér til Kanaanlands.
3 Því að hann sagði þeim frá því, hvernig hann hafði séð allt í draumi, allt sem hann hafði sagt honum, að hann skyldi snúa aftur heim til föður síns, og þeir sögðu: „Hvert sem þú ferð, munum við fara með þér.“
4 Og Jakob lofaði Guð Ísaks föður síns og Guð Abrahams föður síns, reis upp og steig á bak konum sínum og börnum, tók allar eigur sínar og fór yfir ána og kom til Gíleaðlands. En Jakob faldi fyrirhugun sína fyrir Laban og sagði honum ekki frá henni.
5 Og á sjöunda ári fjórðu vikunnar sneri Jakob sér til Gíleaðs, í fyrsta mánuðinum, á tuttugasta og fyrsta mánuðinum. [2135 AM] Og Laban elti hann og náði Jakob á Gíleaðsfjöllum, í þriðja mánuðinum, á þrettánda mánuðinum.
6 Og Drottinn leyfði honum ekki að gjöra Jakob mein, því að hann birtist honum í draumi um nóttina. Og Laban talaði við Jakob.
7 Á fimmtánda degi gjörði Jakob veislu fyrir Laban og alla þá sem með honum komu. Þann dag sór Jakob Laban eið, og Laban einnig Jakob, að hvorugur skyldi fara yfir Gíleaðfjall til hins með illum ásetningi.
8 Og hann gjörði þar vitnishaug, og þess vegna var þessi staður nefndur eftir þessum haug Vitnishaug.
9 En áður kölluðu menn Gíleaðland Refaítaland, því að það var land Refaíta, og Refaítar fæddust (þar), risar sem voru tíu, níu, átta allt að sjö álna á hæð.
10 Og bústaðir þeirra voru frá landi Ammóníta til Hermonfjalls, og ríkisstaðir þeirra voru Karnaím, Astarót, Edreí, Mísúr og Beon.
11 Og Drottinn eyddi þeim vegna illsku verka þeirra, því að þeir voru mjög illgjarnir, og Amorítar bjuggu í þeirra stað, vondir og syndugir, og enginn þjóð hefur í dag drýgt allar syndir þeirra til fulls, og þeir hafa ekki lengur lífdaga á jörðinni.
12 Jakob sendi Laban burt og hélt til Mesópótamíu, Austurlandsins, og Jakob sneri aftur til Gíleaðlands.
13 Og hann fór yfir Jabbok í níunda mánuði, á ellefta mánuðinum. Á þeim degi kom Esaú, bróðir hans, til hans og sættist við hann og fór frá honum til Seírlands, en Jakob bjó í tjöldum.
14 Og á fyrsta ári fimmtu vikunnar í þessu fagnaðarári [2136 f.h.] fór hann yfir Jórdan og settist að hinumegin Jórdanar og gætti sauða sinna frá hafinu við hauginn til Betsan og til Dótan og Akrabbimskógar.
15 Og hann sendi Ísak föður sínum allar eigur sínar: klæði, mat, kjöt, drykk, mjólk, smjör, ost og döðlur úr dalnum.
16 Og Rebekku, móður sinni, fjórum sinnum á ári, milli mánaða, milli plægingar og uppskeru, milli hausts og regns og milli vetrar og vors, til Abrahams turns.
17 Því að Ísak var kominn aftur frá Eiðsbrunni og var farinn upp í turn Abrahams föður síns og bjó þar einn frá Esaú syni sínum.
18 Því að á þeim dögum, er Jakob fór til Mesópótamíu, tók Esaú sér Mahalat, dóttur Ísmaels, og safnaði saman öllum hjarðum föður síns og konum sínum. Hann fór upp á Seírfjall og settist að. En Ísak föður sinn skildi hann eftir einan við Eiðsbrunn.
19 Ísak gekk upp frá Eiðsbrunninum og settist að í turni Abrahams föður síns á Hebronfjöllum,
20 Og þangað sendi Jakob allt sem hann hafði sent föður sínum og móður sinni öðru hvoru, allt sem þau þurftu, og þau blessuðu Jakob af öllu hjarta sínu og allri sálu sinni.

30. KAFLI

1 Og á fyrsta ári sjöttu vikunnar [21:43] fór hann upp til Salem, austan við Síkem, í friði, í fjórða mánuði.
2 Og þangað fluttu þeir Dínu, dóttur Jakobs, í hús Síkems, sonar Hemors, Hevítans, höfðingja landsins, og hann

lagðist með henni og flekkaði hana, en hún var ung stúlka, tólf ára gömul.
3 Og hann bað föður sinn og bræður hennar að gefa sér hana að konu. Og Jakob og synir hans reiddust Síkembúum, því að þeir höfðu svívirt Dínu, systur þeirra, og þeir töluðu illt við þá, fóru með sviksemi við þá og blekktu þá.
4 Símeon og Leví komu óvænt til Síkem og framkvæmdu refsidóma yfir öllum Síkembúum og drápu alla mennina, sem þeir fundu þar, og létu engan eftir lifa þar. Þeir drápu alla með kvalum, því að þeir höfðu vanvirt systur þeirra Dínu.
5 Og þannig skal það ekki framar gert héðan í frá að dóttir Ísraels saurgi sig, því að dómur er kveðinn á himnum gegn þeim, að þeir skuli eyða öllum Síkemítum með sverði, því að þeir höfðu framið smán í Ísrael.
6 Og Drottinn gaf þá í hendur sonum Jakobs til þess að þeir gætu útrýmt þeim með sverði og framfylgt dómi yfir þeim, og til þess að það skyldi ekki framar svo gjörast í Ísrael að mey Ísraels yrði vanhelguð.
7 Og ef einhver maður í Ísrael vill gefa dóttur sína eða systur sína manni sem er af ætt heiðingja, þá skal hann vissulega deyja og grýta hann með grjóti, því að hann hefur valdið Ísrael smán, og konuna skal brenna í eldi, því að hún hefur vanvirt nafn föðurættar síns, og hún skal upprætt úr Ísrael.
8 Og engin hórkona né óhreinleiki má finnast í Ísrael alla ævi jarðarinnar, því að Ísrael er heilagur Drottni, og hver sá maður, sem vanhelgar hann, skal vissulega deyja. Þeir skulu grýta hann með grjóti.
9 Því að svo er fyrirskipað og ritað á himneskum töflum um alla niðja Ísraels: Sá sem vanhelgar það skal vissulega deyja og grýttur verða.
10 Og þessu lögmáli er engin tímamörk, engin fyrirgefning né nein friðþæging. Sá maður, sem hefur vanhelgað dóttur sína, skal upprættur verða úr öllum Ísrael, því að hann hefur gefið Mólok afkvæmi sitt og framið óguðlegt til að vanhelga það.
11 Og þú, Móse, bjóð Ísraelsmönnum og áminn þá um að gefa ekki dætur sínar heiðingjum og taka ekki dætur heiðingja fyrir sonu sína, því að það er andstyggilegt fyrir Drottni.
12 Þess vegna hefi ég ritað fyrir þig í orðum lögmálsins öll verk Síkemítanna, þau er þeir frömdu gegn Dínu, og hvernig synir Jakobs sögðu: „Vér munum ekki gefa dóttur okkar óumskornum manni, því að það væri oss til smánar.“
13 Og þetta er Ísrael til háðung, þeim sem lifa og þeim sem ganga að eiga dætur heiðingja, því að þetta er óhreint og andstyggilegt Ísrael.
14 Og Ísrael mun ekki vera laus við þennan óhreinleika ef það á sér konu sem er af heiðnum ættbálki eða hefur gefið einhverja af dætrum sínum manni sem er af einhverjum heiðnum ættbálki.
15 Því að plága ofan á plága og bölvun ofan á bölvun, og allir dómar, plágur og bölvanir munu yfir hann koma. Ef hann gjörir þetta eða hylur augu sín fyrir þeim, sem óhreinleika fremja eða vanhelga helgidóm Drottins eða vanhelga hans heilaga nafn, þá mun öll þjóðin saman dæmd verða fyrir allan óhreinleika og vanhelgun þessa manns.
16 Og enginn mun taka tillit til manns [og engin tillitssemi til manns] né taka við af honum ávöxtum, fórnum, brennifórnum, feiti né sætum ilm, svo að hann taki við því. Og svo fer með hvern þann karl eða konu í Ísrael, sem vanhelgar helgidóminn.
17 Þess vegna hef ég boðið þér og sagt: „Vittu Ísrael þennan vitnisburð: sjáðu hvernig Síkemítum fór og sonum þeirra, hvernig þeir voru framseldir í hendur tveggja sona Jakobs, og þeir drápu þá með pyndingum, og það var þeim talið réttlæti, og það er þeim ritað niður til réttlætis.“
18 Og niðjar Leví voru valdir til prestsembættis og til að vera Levítar, svo að þeir gætu þjónað frammi fyrir Drottni, eins og við, stöðugt, og svo að Leví og synir hans mættu blessast að eilífu; því að hann var kostgæfinn að framkvæma réttlæti, dóm og hefnd á öllum þeim sem risu gegn Ísrael.
19 Og þannig rita þeir blessun og réttlæti frammi fyrir Guði allra sem vitnisburð honum til hagsbóta á himneskar töflur:
20 Og vér minnumst réttlætisins sem maðurinn iðkaði á ævi sinni, á öllum árstímum; þúsund kynslóðir munu skrá það, og það mun koma til hans og afkomenda hans eftir hann, og hann hefur verið skráður á himneskar töflur sem vinur og réttlátur maður.
21 Alla þessa frásögn hef ég ritað fyrir þig og boðið þér að segja Ísraelsmönnum að þeir skuli ekki drýgja synd né brjóta gegn helgiathöfnunum né rjúfa sáttmálann sem þeim hefur verið fyrirskipaður, heldur að þeir skuli uppfylla hann og vera skráðir sem vinir.
22 En ef þeir brjóta gegn lögum og fremja óhreinleika á allan hátt, þá verða þeir skráðir á himneskar töflur sem andstæðingar og þeir verða afmáðir úr lífsins bók og skráðir í bók þeirra sem tortímdir verða og með þeim sem upprættir verða úr jörðinni.
23 Og daginn sem synir Jakobs drápu Síkem var þeim ritað á himnum til hagsbóta, að þeir hefðu framið réttlæti og ráðvendni og hefnt sín á syndurunum, og það var ritað til blessunar.
24 Þeir fluttu Dínu, systur sína, úr húsi Síkems og tóku allt sem var í Síkem hertekið, sauði þeirra, nautgripi þeirra, asna þeirra, allan auð þeirra og allar hjarðir þeirra, og færðu það allt til Jakobs föður síns.
25 Og hann ávítaði þá fyrir að hafa fellt borgina með sverði því að hann óttaðist íbúa landsins, Kanaaníta og Peresíta.
26 Og ótti við Drottin kom yfir allar borgirnar, sem voru umhverfis Síkem, og þeir risu ekki upp til að elta Jakobs sonu, því að skelfing var yfir þá komin.

31. KAFLI

1 Á nýmánadag talaði Jakob við allt fólk í húsi sínu og sagði: „Hreinsið ykkur og skiptið um klæðnað, og skulum við taka okkur upp og fara upp til Betel, þar sem ég gjörði honum heit þann dag sem ég flýði undan Esaú bróður mínum, því að hann hefur verið með mér og leitt mig í friði inn í þetta land, og útrýmið þeim útlendum guðum sem eru meðal ykkar.“
2 Og þeir létu af hendi hin ókunnu guði og það sem var í eyrum þeirra og það sem var á hálsi þeirra, og skurðgoðin sem Rakel hafði stolið frá Laban föður sínum, gaf hún Jakob að öllu leyti. Og hann brenndi þau, braut þau sundur og eyddi þeim og faldi þau undir eik sem er í Síkemlandi.
3 Og hann fór upp til Betel á nýmánatíma hins sjöunda mánaðar. Og hann reisti altari þar sem hann hafði sofið og

reisti þar merkisstein. Og hann sendi boð til Ísaks föður síns að koma til sín til fórnar sinnar og til Rebekku móður sinnar.
4 Og Ísak sagði: „Leyfðu syni mínum Jakob að koma, svo að ég geti séð hann áður en ég dey.“
5 Og Jakob fór til Ísaks föður síns og til Rebekku móður sinnar, í hús Abrahams föður síns, og hann tók tvo sonu sína með sér, Leví og Júda, og kom til Ísaks föður síns og til Rebekku móður sinnar.
6 Og Rebekka gekk út úr turninum að honum til að kyssa Jakob og faðma hann, því að andi hennar lifnaði við er hún heyrði: „Sjá, Jakob sonur þinn er kominn.“ Og hún kyssti hann.
7 Og hún sá tvo sonu hans, þekkti þá og sagði við hann: „Eru þetta synir þínir, sonur minn?“ Hún faðmaði þá og kyssti þá og blessaði þá og sagði: „Í þér mun afkvæmi Abrahams verða vegsamlegt og þér munuð verða blessun á jörðinni.“
8 Jakob gekk inn til Ísaks föður síns, inn í svefnherbergið, þar sem hann hafði legið, og synir hans báðir voru með honum. Hann tók í hönd föður síns, laut niður og kyssti hann. Ísak hélt um háls Jakobs sonar síns og grét að hálsi hans.
9 Þá hvarf myrkrið frá augum Ísaks, og hann sá tvo sonu Jakobs, Leví og Júda, og sagði: „Eru þessir synir þínir, sonur minn? Því að þeir eru eins og þú.“
10 Og hann sagði við hann að þeir væru sannir synir hans: „Og þú hefur sannarlega séð að þeir eru sannir synir mínir.“
11 Og þau komu til hans, og hann sneri sér við, kyssti þau og faðmaði þau bæði að sér.
12 Og spádómsandi kom niður í munn hans, og hann tók Leví í hægri hönd sér og Júda í vinstri hönd.
13 Og hann sneri sér fyrst að Leví og byrjaði að blessa hann fyrst og sagði við hann: Megi Guð allra, Drottinn allra alda, blessa þig og börn þín um allar aldir.
14 Og Drottinn gefi þér og niðjum þínum mikilleika og mikla dýrð og láti þig og niðja þína, úr öllu holdi, nálgast sig til að þjóna í helgidómi hans sem englar njósnarinnar og sem hinir heilögu. Eins og þeir, skulu niðjar sona þinna verða til dýrðar, mikilleika og heilagleika, og hann gjöri þá mikla um allar aldir.
15 Þeir munu vera dómarar, höfðingjar og höfðingjar yfir öllum niðjum Jakobs sona. Þeir munu tala orð Drottins með réttlæti og dæma alla dóma hans með réttlæti. Þeir munu kunngjöra Jakob vegu mína og Ísrael stigu mína. Blessun Drottins mun gefin vera þeim í munni til að blessa alla niðja hins ástkæra.
16 Móðir þín nefndi þig Leví, og með réttu nefndi hún þig. Þú skalt sameinast Drottni og vera félagi allra sona Jakobs. Borð hans skal vera þitt, og þú og synir þínir skuluð eta það. Og borð þitt verði fullt frá kyni til kyns og fæða þín þrýstist ekki um allar aldir.
17 Og allir þeir sem hata þig skulu falla fram fyrir þér og allir óvinir þínir skulu upprættir verða og tortímast. Og blessaður sé sá sem blessar þig, og bölvaður sé hver sú þjóð sem formælir þér.
18 Og við Júda sagði hann: „Drottinn gefi þér styrk og mátt til að troða niður alla þá sem hata þig. Þú og einn af sonum þínum skuluð vera höfðingi yfir sonum Jakobs. Nafn þitt og nafn sona þinna mun útbreiðast og fara um öll lönd og héruð. Þá munu heiðingjarnir óttast fyrir augliti þínu og allar þjóðir munu skjálfa.“
19 Í þér mun Jakobs hjálp vera, og í þér mun Ísraels hjálp finnast.
20 Og þegar þú situr á heiðursstóli réttlætis þíns, þá mun mikill friður ríkja fyrir alla niðja sona hins ástkæra. Blessaður sé sá sem blessar þig, og allir sem hata þig, kvelja þig og bölva þér munu upprættir og tortímdir verða af jörðinni og bölvaðir.
21 Og hann sneri sér við, kyssti hann aftur og faðmaði hann og gladdist mjög, því að hann hafði sannarlega séð sonu Jakobs sonar síns.
22 Þá gekk hann burt frá fótum hans, féll fram og laut honum, og hann blessaði þau og hvíldist þar hjá Ísak föður sínum þá nótt, og þau átu og drukku með gleði.
23 Og hann lét báða sonu Jakobs sofa, annan til hægri handar sér og hinn til vinstri, og það var honum reiknað til réttlætis.
24 Og Jakob sagði föður sínum frá öllu þessu um nóttina, hversu mikla miskunn Drottinn hafði sýnt honum og hversu hann hafði látið honum farsælt á öllum vegum hans og varðveitt hann fyrir öllu illu.
25 Og Ísak lofaði Guð Abrahams, föður síns, sem hafði ekki tekið miskunn sína og réttlæti frá sonum Ísaks, þjóns síns.
26 Um morguninn sagði Jakob Ísak föður sínum frá heitinu, sem hann hafði gefið Drottni, og frá sýninni, sem hann hafði séð, og að hann hefði reist altari og að allt væri tilbúið til að færa fórnina frammi fyrir Drottni, eins og hann hafði gefið, og að hann væri kominn til að ríða honum á asna.
27 Þá sagði Ísak við Jakob son sinn: „Ég get ekki farið með þér, því að ég er gamall og fæ ekki borið veginn. Far þú, sonur minn, í friði, því að ég er hundrað sextíu og fimm ára í dag. Ég get ekki lengur ferðast. Settu móður þína á asna og láttu hana fara með þér.“
28 Og ég veit, sonur minn, að þú ert kominn mín vegna, og megi þessi dagur blessaður vera, er þú hefur séð mig lifandi, og ég hef einnig séð þig, sonur minn.
29 Megi þér farnast vel og þú standir við heitið, sem þú hefur gefið, og fresta ekki heitinu, því að þú munt verða gjörður sekur um heitið. Flýttu þér því nú að efna það, og megi sá, sem allt hefur gjört, sem þú hefur gefið heitið, þóknast.“
30 Og hann sagði við Rebekku: „Farðu með Jakob syni þínum.“ Rebekka fór með Jakob syni sínum og Debóra með henni og þau komu til Betel.
31 Og Jakob minntist bænarinnar, sem faðir hans hafði blessað hann og tvo sonu hans, Leví og Júda, með, og hann fagnaði og lofaði Guð feðra sinna, Abrahams og Ísaks.
32 Og hann sagði: „Nú veit ég að ég hef eilífa von, og synir mínir einnig, frammi fyrir Guði allra“; og þannig er það fyrirskipað varðandi þá tvo; og þeir skrá það sem eilífan vitnisburð fyrir þá á himnesku töflurnar hvernig Ísak blessaði þá.

32. KAFLI

1 Og hann dvaldi þessa nótt í Betel, og Leví dreymdi að þeir hefðu vígt hann og gjört hann að presti hins hæsta

Guðs, hann og syni hans að eilífu. Og hann vaknaði af svefni sínum og lofaði Drottin.
2 Jakob reis árla morguns, hinn fjórtánda dag þessa mánaðar, og gaf tíund af öllu sem með honum kom, bæði af mönnum og búfénaði, bæði af gulli og öllum áhöldum og klæði, já, hann gaf tíund af öllu.
3 Á þeim dögum varð Rakel þunguð af syni sínum Benjamín. Jakob taldi sonu sína frá barnshafandi upp úr. Leví fékk hlutdeild Drottins. Faðir hans klæddi hann í prestsklæði og fyllti hendur hans.
4 Og á fimmtánda dag þessa mánaðar færði hann að altarinu fjórtán uxa úr hópi nautgripa, tuttugu og átta hrúta, fjörutíu og níu sauði, sjö lömb og tuttugu og eitt geitarkið sem brennifórn á fórnaraltarinu, vel þeginn og sætan ilm fyrir augliti Guðs.
5 Þetta var fórn hans, samkvæmt heitinu sem hann hafði gefið um að gefa tíund, ásamt ávaxtafórnum þeirra og drykkjarfórnum.
6 Og er eldurinn hafði eytt því, brenndi hann reykelsi á eldinum og færði sem þakkarfórn tvo uxa, fjóra hrúta, fjóra sauði, fjóra geitra, tvær veturgamlar sauði og tvo geitakiði, og þannig gjörði hann daglega í sjö daga.
7 Og hann og allir synir hans og menn hans átu þetta þar með gleði í sjö daga og lofuðu og þökkuðu Drottni, sem hafði frelsað hann úr öllum þrengingum hans og gefið honum heitið.
8 Og hann tíundaði öll hrein dýr og færði brennifórn, en óhrein dýrin gaf hann ekki Leví syni sínum, heldur gaf hann honum allar sálir mannanna.
9 Og Leví gegndi prestsembætti í Betel á undan Jakob föður sínum fram yfir tíu bræður sína og varð þar prestur. Jakob gaf heit sitt. Þannig tíundaði hann tíundina Drottni og helgaði hana, og hún varð honum heilög.
10 Og þess vegna er það ákveðið á himneskum töflum sem lögmál um tíundina, að eta tíundina frammi fyrir Drottni ár frá ári, á þeim stað þar sem nafn hans er valið til búsetu, og þessu lögmáli eru engin takmörk daga að eilífu.
11 Þessi lög eru rituð til þess að uppfylla hana ár frá ári með því að neyta annarrar tíundarinnar frammi fyrir Drottni á þeim stað sem hún hefur verið valinn, og ekkert skal eftir verða af henni frá þessu ári til næsta árs.
12 Því að á hverju ári skal sáðið etið verða, allt til þess að sáð er safnað árlega, vínið allt til þess að vínið sé komið og olían allt til þess að tími þess sé kominn.
13 Og allt sem eftir er af því og eldist, skal teljast óhreint. Það skal brennt í eldi, því að það er óhreint.
14 Og þannig skulu þeir eta það saman í helgidóminum og ekki láta það fyrnast.
15 Og allar tíundir af nautgripum og sauðfé skulu vera helgar Drottni og tilheyra prestum hans, sem þeir munu eta frammi fyrir honum ár eftir ár, því að þannig er fyrirskipað og grafið á himnesku töflurnar um tíundina.
16 Og nóttina eftir, á tuttugasta og öðrum degi þessa mánaðar, ákvað Jakob að byggja þennan stað og girða forgarðinn með múr og helga hann og gjöra hann heilaga að eilífu, handa sjálfum sér og börnum sínum eftir hann.
17 Og Drottinn birtist honum um nótt, blessaði hann og sagði við hann: „Nafn þitt skal ekki vera Jakob, heldur skulu menn nefna þig Ísrael.“
18 Og hann sagði aftur við hann: „Ég er Drottinn, sem skapaði himin og jörð, og ég mun auða þig og margfalda þig mikillega, og konungar munu frá þér koma og þeir munu dæma alls staðar, þar sem mannanna börn hafa stigið fótur.“
19 Og ég mun gefa niðjum þínum alla jörðina, sem er undir himninum, og þeir munu dæma allar þjóðir eftir vild sinni, og eftir það munu þeir eignast alla jörðina og erfa hana að eilífu.
20 Og er hann hafði lokið tali sínu við hann, fór hann upp frá honum, og Jakob horfði, þar til hann var stiginn upp til himins.
21 Og hann sá í nætursýn, og sjá, engill stíga niður af himni með sjö töflur í höndum sér, og hann gaf þær Jakobi, og hann las þær og vissi allt sem á þeim var skrifað, sem koma myndi yfir hann og syni hans um allar aldir.
22 Og hann sýndi honum allt sem skrifað var á töflunum og sagði við hann: „Byggðu ekki þennan stað og gjörðu hann ekki að eilífri helgidómi og búðu ekki hér, því að þetta er ekki staðurinn. Far þú í hús Abrahams föður þíns og bú hjá Ísak föður þínum til dauðadags föður þíns.“
23 Því að í Egyptalandi munt þú deyja í friði, og í þessu landi munt þú með heiðri jarðsettur verða í gröf feðra þinna með Abraham og Ísak.
24 Óttast þú ekki, því eins og þú hefur séð og lesið það, svo skal allt verða; og skrifaðu niður allt eins og þú hefur séð og lesið.“
25 Og Jakob sagði: „Drottinn, hvernig get ég munað allt það sem ég hef lesið og séð?“ Og hann sagði við hann: „Ég mun minna þig á allt.“
26 Og hann gekk upp frá honum og vaknaði af svefni sínum og minntist alls þess sem hann hafði lesið og séð, og hann skrifaði niður öll þau orð sem hann hafði lesið og séð.
27 Og hann hélt þar enn hátíðlegan annan dag og færði þar fórnir eins og hann hafði gert fyrri daga og kallaði hann Viðbót, því að þessum degi var bætt við og fyrri dagana kallaði hann Hátíð.
28 Og þannig var það opinberað, að það skyldi verða, og það er ritað á himnesku töflurnar: þess vegna var honum opinberað, að hann skyldi halda það og bæta því við sjö daga hátíðarinnar.
29 Og nafnið var kallað Viðbót, því að það var skráð meðal hátíðadaganna, samkvæmt fjölda daga ársins.
30 Og um nóttina, þann tuttugasta og þriðja dag þessa mánaðar, andaðist Debóra, fóstra Rebekku, og var hún grafin neðan við borgina, undir eikinni við ána. Og hann nefndi þennan stað „Debórufljót“ og eikina „Sorgareik Debóru“.
31 Þá fór Rebekka og sneri aftur heim til Ísaks föður síns, og Jakob sendi henni hrúta, sauði og geitur til að matreiða föður hans eins og hann óskaði eftir.
32 Og hann elti móður sína þar til hann kom til Kabratan-lands og settist þar að.
33 Og Rakel ól son um nóttina og nefndi hann „son minn harms“ því að hún hafði þjáðst við fæðingu hans. En faðir hans nefndi hann Benjamín á ellefta degi hins áttunda mánaðar, í fyrstu viku hins sjöttu fagnaðarárs. [2143 AM]
34 Og Rakel dó þar og var jarðsett í landi Efrata, það er Betlehem, og Jakob reisti merkisstein á gröf Rakelar, við veginn fyrir ofan gröf hennar.

33. KAFLI

1 Jakob fór og settist að sunnan við Magdaladreef. Hann fór til Ísaks föður síns, hann og Leu, kona hans, á nýmánatíma tíunda mánaðarins.
2 Rúben sá Bilhu, ambátt Rakelar, hjákonu föður síns, baða sig í vatni á leynistað og hann elskaði hana.
3 Og hann faldi sig um nóttina og gekk inn í hús Bílu og fann hana sofandi eina í rúmi í húsi sínu.
4 Og hann lagðist hjá henni, og hún vaknaði og sá, og sjá, Rúben lá hjá henni í rúminu. Þá tók hún af faldi ábreiðunnar sinnar, greip hann og kallaði og sá, að það var Rúben.
5 Og hún skammaðist sín fyrir hann og sleppti hendinni af honum, og hann flýði.
6 Og hún harmaði þetta mjög og sagði það engum.
7 Og er Jakob sneri aftur og leitaði hennar, sagði hún við hann: „Ég er ekki hrein vegna þín, því að ég hefi saurgað mig, því að Rúben hefur saurgað mig og legið hjá mér um nóttina, og ég svaf og varð ekki var við fyrr en hann tók upp klæðnað minn og lagðist hjá mér.“
8 Og Jakob reiddist Rúben mjög af því að hann hafði legið með Bilhu og beðið kjól föður síns.
9 Og Jakob kom ekki framar nærri henni, því að Rúben hafði saurgað hana. Og hver sá maður, sem ber á sig skikkju föður síns, þá er það mjög óguðlegt, því að hann er andstyggilegur fyrir Drottni.
10 Þess vegna er ritað og fyrirskipað á himneskum töflum að maður skuli ekki liggja með konu föður síns og ekki bera klæðaburð föður síns, því að það er óhreint. Þau skulu vissulega deyja saman, maðurinn sem liggur með konu föður síns og konan sjálf, því að þau hafa framið óhreinleika á jörðinni.
11 Og ekkert skal vera óhreint frammi fyrir Guði vorum í þeirri þjóð sem hann hefur útvalið sér til eignar.
12 Og enn er ritað í annað sinn: „Bölvaður sé sá, sem leggst með konu föður síns, því að hann hefur afhjúpað smán föður síns.“ Og allir hinir heilögu Drottins sögðu: „Svo sé það, svo sé það.“
13 Og þú, Móse, bjóð Ísraelsmönnum að halda þetta boðorð, því að það hefur í för með sér dauðarefsingu og er óhreint, og engin friðþæging er til að eilífu fyrir þann mann, sem hefur framið þetta, heldur skal hann líflátinn og drepinn, grýttur og upprættur úr miðri þjóð Guðs vors.
14 Því að engum manni í Ísrael, sem slíkt gjörir, er leyft að lifa einn dag á jörðinni, því að hann er viðurstyggilegur og óhreinn.
15 Og látið þá ekki segja: Rúben var gefið líf og fyrirgefning eftir að hann hafði legið með hjákonu föður síns, og henni einnig þótt hún ætti eiginmann, og Jakob, eiginmaður hennar, faðir hans, væri enn á lífi.
16 Því að fram að þeim tíma hafði ekki verið opinberað fyrir alla reglur, dómar og lögmál í heild sinni, heldur hefur það verið opinberað á þínum dögum sem lögmál um tíðir og daga og eilíft lögmál um aldir alda.
17 Og fyrir þetta lögmál er engin tímamörk og engin friðþæging fyrir það, heldur verður að uppræta þau bæði úr þjóðinni. Á þeim degi sem þau frömdu það skulu þau drepin.
18 Og þú, Móse, skrifaðu þetta niður fyrir Ísrael, svo að þeir geti haldið það og farið eftir þessum orðum og ekki drýgt synd sem leiðir til dauða, því að Drottinn, Guð vor, er dómari, sem ekki gjörir manngreinarálit og ekki þiggur gjafir.
19 Og segið þeim þessi orð sáttmálans, svo að þeir heyri þau og fylgi þeim og verði á varðbergi gagnvart þeim, svo að þeir verði ekki tortímdir og upprættir úr landinu, því að óhreinleiki, viðurstyggð, mengun og spilling eru allir þeir, sem það fremja á jörðinni frammi fyrir Guði vorum.
20 Og engin er stærri synd en saurlifnaðurinn sem þeir drýgja á jörðinni, því að Ísrael er heilög þjóð fyrir Drottni, Guði sínum, og erfðaþjóð, prestaþjóð og konungsþjóð og eign hans, og slíkur óhreinleiki skal ekki koma fram meðal hinnar heilögu þjóðar.
21 Og á þriðja ári þessarar sjöttu viku [21:45] fór Jakob og allir synir hans og settust að í húsi Abrahams, nálægt Ísak föður hans og Rebekku móður hans.
22 Þessi voru nöfn sona Jakobs: Rúben, frumgetningurinn, Símeon, Leví, Júda, Íssakar, Sebúlon, synir Leu, og synir Rakelar, Jósef og Benjamín, og synir Bílu, Dan og Naftalí, og synir Silpu, Gað og Asser, og Dína, dóttir Leu, einkadóttur Jakobs.
23 Og þau komu og lutu sér fyrir Ísak og Rebekku, og er þau sáu þau blessuðu þau Jakob og alla syni hans, og Ísak fagnaði mjög, því að hann sá sonu Jakobs, yngri sonar síns, og hann blessaði þá.

34. KAFLI

1 Á sjötta ári þessarar viku þessa fjörutíu og fjórða fagnaðarárs [2148 AM] sendi Jakob sonu sína til að gæta sauða sinna og þjóna sína með þeim á haga Síkems.
2 Og sjö konungar Amoríta söfnuðust saman gegn þeim til að deyða þá, földu sig undir trjánum og rændu fénaði þeirra.
3 Jakob, Leví, Júda og Jósef voru í húsi hjá Ísak, föður sínum, því að hann var hryggur í skapi, og þeir gátu ekki yfirgefið hann. Benjamín var yngstur og því dvaldi hann hjá föður sínum.
4 Þá komu konungur Taphu og konungur Aresu og konungur Seragan og konungur Selo og konungur Gaasar og konungur Bethoron og konungur Maanisakir og allir þeir sem búa á þessum fjöllum og skógum Kanaanlands.
5 Og þeir sögðu Jakob frá þessu og sögðu: „Sjá, Amorítakonungar hafa umkringt sonu þína og rænt hjörðum þeirra.“
6 Og hann reis upp úr húsi sínu, hann og þrír synir hans og allir þjónar föður síns og hans eigin þjónar, og hann fór í móti þeim með sex þúsund manna sverðum búrum.
7 Og hann drap þá á haga Síkems og elti þá sem flúðu og drap þá með sverðseggjum og drap Aresu, Taphu, Saregan, Selo, Amanisakír og Ga[ga]as og endurheimti hjarðir sínar.
8 Og hann sigraði þá og lagði skatt á þá, svo að þeir skyldu greiða honum skatt, fimm af ávöxtum lands þeirra, og hann byggði Robel og Tamnatares.
9 Og hann sneri aftur í friði og gjörði frið við þá, og þeir urðu þrælar hans, allt til þess dags er hann og synir hans fóru suður til Egyptalands.
10 Og á sjöunda ári þessarar viku [21:49] sendi hann Jósef frá húsi sínu til Síkemlands til að vita hvernig bræðrum hans liði, og hann fann þá í Dótanlandi.
11 Þeir sýndu honum ótrúmennsku og gjörðu samsæri gegn honum til að drepa hann, en skiptu um skoðun og seldu hann Ísmaelítum, sem fluttu hann til Egyptalands og seldu

hann Pótífar, geldingi Faraós, yfirkokka, presti í borginni Elev.
12 Synir Jakobs slátruðu geitungi og dýfðu kyrtil Jósefs í blóðið og sendu hann Jakobi föður sínum á tíunda degi hins sjöunda mánaðar.
13 Og hann harmaði alla nóttina, því að þeir höfðu fært honum það um kvöldið, og hann varð mjög harmþrunginn eftir dauða sinn og sagði: „Ógeðslegt dýr hefur étið Jósef.“ Og allt heimilisfólk hans harmaði með honum þann dag og var með honum í sorg allan þann dag.
14 Og synir hans og dóttir hans reistu upp til að hugga hann, en hann vildi ekki huggast láta eftir son sinn.
15 Á þeim degi frétti Bíla að Jósef væri farinn og hún lést í sorg yfir honum. Hún bjó í Qafraat. Dína, dóttir hans, lést einnig eftir að Jósef var farinn.
16 Þessir þrír sorgardagar urðu yfir Ísrael á einum mánuði. Og þeir jarðuðu Bilhu gegnt gröf Rakelar, og þar var einnig grafið Dínu dóttur hans.
17 Og hann syrgði Jósef eitt ár og lét ekki af því, því að hann sagði: „Leyfðu mér að fara til grafar harmandi son minn.“
18 Þess vegna er það fyrirskipað fyrir Ísraelsmenn að þeir skuli aumkunarverða sig tíunda dag hins sjöunda mánaðar – þann dag sem Jakob föður hans barst Jakob föður sínum fregnin um að hann grét Jósef – að þeir skyldu friðþægja fyrir sig á þeim tíma með geithafri tíunda dag hins sjöunda mánaðar, einu sinni á ári, fyrir syndir sínar, því að þeir höfðu hryggt ást föður síns til Jósefs sonar síns.
19 Og þessi dagur hefur verið ákveðinn til þess að þeir syrgi hann vegna synda sinna og allra afbrota sinna og allra misgjörða sinna, svo að þeir megi hreinsa sig á þeim degi einu sinni á ári.
20 Og eftir að Jósef dó tóku sér synir Jakobs konur. Kona Rúbens hét Ada, og kona Símeons hét Adlbaa, Kanverjinn, og kona Leví hét Melka, af dætrum Arams, af niðjum sona Terah, og kona Júda hét Betasuel, Kanverjinn, og kona Íssakar hét Hesaka, og kona Sebúlons hét Niiman, og kona Dans hét Egla, og kona Naftalí hét Rasú, frá Mesópótamíu, og kona Gads hét Maka, og kona Assers hét Íjóna, og kona Jósefs hét Asenat, hin egypska, og kona Benjamíns hét Íjasaka.
21 Og Símeon iðraðist og tók sér aðra konu frá Mesópótamíu, eins og bræður hans.

35. KAFLI

1 Á fyrsta ári fyrstu viku fjörutíu og fimmta fagnaðarársins [2157 AM] kallaði Rebekka á Jakob, son sinn, og bauð honum að heiðra föður sinn og bróður sinn alla ævidaga sína.
2 Jakob sagði: „Ég mun gjöra allt eins og þú hefur boðið mér, því að þetta mun mér verða til heiðurs og mikilleika og réttlætis fyrir Drottni, að ég mun heiðra þá.“
3 Og þú líka, móðir, veist frá fæðingu minni til þessa dags öll mín verk og allt sem er í hjarta mínu, að ég hugsa alltaf gott um allt.
4 Og hvernig ætti ég að geta ekki gjört þetta, sem þú hefur boðið mér, að heiðra föður minn og bróður?
5 Segðu mér, móðir, hvaða ranglæti þú hefur séð hjá mér og ég mun snúa mér frá því og miskunn mun vera yfir mér.
6 Og hún sagði við hann: „Sonur minn, ég hef ekki séð hjá þér neina ranglæti alla mína ævi, heldur einlægni. Og samt mun ég segja þér sannleikann, sonur minn: Ég mun deyja á þessu ári og ég mun ekki lifa af þetta ár í lífi mínu, því að ég sá í draumi að ég myndi ekki lifa lengur en hundrað fimmtíu og fimm ár, og sjá, ég hef lokið öllum ævidögum mínum, sem ég mun lifa.“
7 Og Jakob hló að orðum móður sinnar, því að móðir hans hafði sagt honum að hún ætti að deyja. Hún sat gegnt honum, kröftug og ekki veikburða, því að hún gekk inn og út og sá, og tennur hennar voru sterkar og enginn mein hafði hrjáð hana alla ævidaga hennar.
8 Og Jakob sagði við hana: „Blessaður er ég, móðir, ef dagar mínir nálgast lífdaga þína og kraftur minn helst hjá mér eins og kraftur þinn, og þú munt ekki deyja, því að þú gerir grín að mér varðandi dauða þinn.“
9 Þá gekk hún inn til Ísaks og sagði við hann: „Eina bæn bið ég þig: Lát Esaú sverja að hann muni ekki vinna Jakob mein né elta hann með fjandskap, því að þú veist að hugsanir Esaú eru rangar frá æsku hans og að ekkert gott er í honum, því að hann þráir að drepa hann eftir dauða þinn.
10 Og þú veist allt sem hann hefur gjört frá þeim degi er Jakob bróðir hans fór til Harran og allt til þessa dags. Hann hefur yfirgefið okkur af öllu hjarta og gert okkur illt. Hann hefur tekið hjarðir þínar og tekið allar eigur þínar burt frá augliti þínu.
11 Og þegar vér báðum hann um það sem vér áttum, þá hegðaði hann sér eins og maður sem kenndi í brjósti um oss.
12 Og hann er bitur við þig vegna þess að þú blessaðir Jakob, þinn fullkomna og réttláta son. Því að í honum er ekkert illt heldur aðeins gott, og frá því að hann kom frá Harran og allt til þessa dags hefur hann ekki rænt okkur neinu, því að hann færir okkur alltaf allt á sínum tíma og fagnar af öllu hjarta þegar við tökum við úr höndum hans og hann blessar okkur, og hefur ekki skilið við okkur frá því að hann kom frá Harran og allt til þessa dags, og hann er alltaf hjá okkur heima og heiðrar okkur.
13 Ísak sagði við hana: „Ég veit líka og sé verk Jakobs, sem með okkur er, að hann heiðrar okkur af öllu hjarta. En ég elskaði Esaú áður fyrr meira en Jakob, því að hann var frumburðurinn, en nú elska ég Jakob meira en Esaú, því að hann hefur framið margt illt og ekkert réttlæti er í honum, því að allir vegir hans eru ranglæti og ofbeldi.“
14 Og nú er hjarta mitt óttað vegna allra verka hans, og hvorki hann né niðjar hans verða frelsaðir, því að þeir eru þeir, sem verða tortímdir af jörðinni og upprættir undan himninum, því að hann hefur yfirgefið Guð Abrahams og elt konur sínar og óhreinleika þeirra og villu þeirra, hann og börn hans.
15 Og þú biður mig að láta hann sverja að hann muni ekki drepa Jakob bróður sinn; jafnvel þótt hann sverjar að hann muni ekki standa við eið sinn og hann muni ekki gjöra gott heldur aðeins illt.
16 En ef hann vill drepa Jakob, bróður sinn, þá mun hann gefast honum í hendur, og hann mun ekki sleppa úr höndum hans, [því hann mun fara í hendur hans.]
17 Óttast þú ekki Jakob, því að verndari Jakobs er mikill og máttugur, virtur og lofsunginn meira en verndari Esaú.

18 Þá sendi Rebekka og lét kalla Esaú, og hann kom til hennar. Hún sagði við hann: „Ég hef bæn að biðja þig, sonur minn, og lofaðu að gera hana, sonur minn.“
19 Og hann sagði: „Ég mun gjöra allt sem þú segir mér og ég mun ekki hafna bæn þinni.“
20 Og hún sagði við hann: „Ég bið þig að taka mig að þér á degi mínum og jarða mig nálægt Söru, móður föður þíns, og að þið Jakob elskið hvort annað og að hvorugur vilji illt gegn hinum, heldur aðeins gagnkvæma ást, og (þannig) munuð þið farnast, synir mínir, og þið verðið heiðruð í landinu, og enginn óvinur mun fagna yður, og þér munuð vera blessun og miskunn í augum allra þeirra sem elska yður.“
21 Og hann sagði: „Ég mun gjöra allt sem þú hefur sagt mér og jarða þig á þeim degi sem þú deyrð, nálægt Söru, móður föður míns, eins og þú hefur óskað að bein hennar væru nálægt þínum beinum.“
22 Og Jakob, bróður minn, mun ég einnig elska meira en allt hold, því að ég á engan bróður á allri jörðinni nema hann einan. Og það er ekki mikill verðleikur fyrir mig ef ég elska hann, því að hann er bróðir minn, og við vorum sáð saman í líkama þínum, og saman komum við úr móðurlífi þínu, og ef ég elska ekki bróður minn, hverjum á ég þá að elska?
23 Og ég bið þig sjálfur að hvetja Jakob varðandi mig og sonu mína, því að ég veit að hann mun vissulega verða konungur yfir mér og sonum mínum, því að þann dag sem faðir minn blessaði hann gjörði hann hann hærri og mig lægri.
24 Og ég sver þér að ég mun elska hann og ekki þrá illt gegn honum alla ævidaga mína heldur aðeins gott.“
25 Og hann sór henni eið um allt þetta mál. Og hún kallaði Jakob fyrir augum Esaú og gaf honum fyrirmæli samkvæmt þeim orðum, sem hún hafði talað við Esaú.
26 Og hann sagði: „Ég mun gjöra það sem þér þóknast. Trúðu mér, að ekkert illt mun koma frá mér eða sonum mínum gegn Esaú, og ég mun ekki vera fremstur í neinu nema í kærleika einum.“
27 Og þær átu og drukku, hún og synir hennar, þá nótt, og hún andaðist, þriggja fagnaðarára, eins vikna og eins árs gömul, þá nótt, og synir hennar tveir, Esaú og Jakob, grófu hana í hellinum, sem var tvöfaldur, hjá Söru, móður föður síns.

36. KAFLI

1 Og á sjötta ári þessarar viku [2162 f.h.] kallaði Ísak á sonu sína tvo, Esaú og Jakob, og þeir komu til hans, og hann sagði við þá: „Synir mínir, ég fer veg feðra minna, til hins eilífa húss þar sem feður mínir eru.
2 Jarða þú mig því nálægt Abraham föður mínum, í hellinum tvöfalda í akri Efrons Hetíta, þar sem Abraham keypti gröf til að jarða hann í. Í gröfinni, sem ég gróf mér, þar skalt þú jarða mig.
3 Og þetta býð ég yður, synir mínir, að þér iðkið réttlæti og ráðvendni á jörðinni, svo að Drottinn megi koma yfir yður allt það, sem Drottinn hefur heitið að hann myndi gjöra við Abraham og niðja hans.
4 Elskið hver annan, synir mínir, bræður ykkar eins og maður sem elskar sína eigin sálu, og látið hver leita þess sem hann getur gagnast bróður sínum og starfa saman á jörðinni; og látið þá elska hver annan eins og sínar eigin sálir.
5 Og varðandi skurðgoðin, þá býð ég ykkur og áminni ykkur um að hafna þeim og hata þau og ekki elska þau, því að þau eru full af blekkingum fyrir þá sem tilbiðja þau og fyrir þá sem lúta þeim.
6 Minnist þess, synir mínir, Drottins, Guðs Abrahams, föður yðar, og hversu ég einnig tilbað hann og þjónaði honum í réttlæti og gleði, svo að hann gæti margfaldað yður og aukið niðja yðar sem stjörnur himinsins og staðfest yður á jörðinni sem réttlætisplöntu, sem aldrei verður upprætt frá kyni til kyns að eilífu.
7 Og nú læt ég yður sverja mikinn eið - því að enginn eiður er stærri en hann, við nafnið dýrlegt, virðulegt, mikið, dýrlegt, undursamlegt og máttugt, sem skapaði himininn og jörðina og allt saman - að þér munuð óttast hann og tilbiðja hann.
8 Og að hver og einn muni elska bróður sinn með ástúð og réttlæti og að enginn muni þrá illt gegn bróður sínum héðan í frá og að eilífu alla ævidaga ykkar, svo að ykkur vegni vel í öllu ykkar verki og ykkur verði ekki tortímt.
9 Og ef annar ykkar hyggur á illt gegn bróður sínum, þá vitið að héðan í frá mun hver sem hyggur á illt gegn bróður sínum falla í hendur hans og verða upprættur úr landi lifenda og niðjar hans munu tortímdir undan himninum.
10 En á degi óeirða, bölvunar, reiði og heiftar, með logandi eyðandi eldi, eins og hann brenndi Sódómu, svo mun hann brenna land hans og borg sína og allt sem hans er, og hann mun afmáður verða úr agabók mannanna barna og ekki skráður í lífsins bók, heldur í þeirri sem ætlað er til tortímingar, og hann mun hverfa til eilífrar bölvunar, svo að fordæming þeirra megi alltaf endurnýjast í hatri og bölvun og reiði og kvöl og gremju og plágum og sjúkdómum að eilífu.
11 Ég segi yður og vitna fyrir yður, synir mínir, samkvæmt þeim dómi sem kemur yfir þann mann sem vill gjöra bróður sínum mein.
12 Á þeim degi skipti hann öllum eigum sínum milli þeirra tveggja og gaf frumburðinum stærsta hlutinn, turninn og allt sem í kringum hann var og allt sem Abraham átti við eiðsbrunninn.
13 Og hann sagði: „Þennan stærri hlut mun ég gefa frumburðinum.“
14 Og Esaú sagði: „Ég hefi selt Jakob og gefið honum frumburðarrétt minn. Honum skal hann gefinn, og ég hef ekkert orð um hann að segja, því að hann er hans.“
15 Og Ísak sagði: „Blessun hvíli yfir yður, synir mínir, og yfir niðjum yðar í dag, því að þér hafið veitt mér hvíld, og hjarta mitt angrar mig ekki vegna frumburðarréttarins, svo að þú fremjir ekki illt vegna hans.“
16 Hinn hæsti Guð blessi þann mann, sem iðkar réttlæti, hann og niðja hans að eilífu.
17 Og hann lauk því að gefa þeim fyrirmæli og blessa þá, og þeir átu og drukku saman frammi fyrir honum, og hann fagnaði því að þeir voru samstíga. Þeir fóru frá honum og hvíldust þann dag og sváfu.
18 Og Ísak svaf fagnandi í rúmi sínu þann dag og svaf eilífum svefni og andaðist hundrað og áttatíu ára gamall. Hann var tuttugu og fimm vikna gamall og fimm ára gamall, og synir hans, Esaú og Jakob, grófu hann.

19 Og Esaú fór til Edómlands, til Seírfjalla, og settist þar að.
20 Og Jakob bjó á Hebronfjöllum, í turni útlendingalands Abrahams föður síns, og hann tilbað Drottin af öllu hjarta og samkvæmt sýnilegum boðum, eins og hann hafði skipt dögum kynslóða sinna.
21 Og Lea, kona hans, lést á fjórða ári annarrar viku fjörutíu og fimmta fagnaðarársins, [2167 AM] og hann jarðaði hana í tvöfaldri helli hjá Rebekku móður hans, vinstra megin við gröf Söru, móður föður hans.
22 Og allir synir hennar og synir hans komu til að syrgja Leu, konu sína, með honum og hugga hann út af henni, því að hann harmaði hana af miklum ástúð eftir andlát Rakelar, systur hennar.
23 því að hún var óaðfinnanleg og réttsýn í öllum sínum vegum og heiðraði Jakob, og alla þá daga sem hún lifði með honum heyrði hann ekki eitt harðorð af munni hennar, því að hún var hógvær og friðsöm, réttsýn og heiðarleg.
24 Og hann minntist allra verka hennar, sem hún hafði unnið á ævi sinni, og harmaði hana innilega, því að hann elskaði hana af öllu hjarta sínu og allri sálu sinni.

37. KAFLI

1 Og á þeim degi sem Ísak, faðir Jakobs og Esaú, andaðist, [2162 AM] heyrðu synir Esaú að Ísak hefði gefið yngri syni sínum Jakob hlut hins eldri og urðu þeir mjög reiðir.
2 Og þau deildu við föður sinn og sögðu: „Hvers vegna gaf faðir þinn Jakob hlut hins eldri og gekk fram hjá þér, þótt þú sért eldri en Jakob yngri?“
3 Og hann sagði við þá: „Af því að ég seldi Jakob frumburðarrétt minn fyrir lítinn skammt af linsubaunum, og þann dag sem faðir minn sendi mig til að veiða og veiða og færa honum eitthvað til matar og blessunar, þá kom hann með slægð og færði föður mínum mat og drykk, og faðir minn blessaði hann og lagði mig undir sína stjórn.“
4 Og nú hefur faðir okkar látið okkur sverja, mig og hann, að við munum hvorki hafa nein illt í huga, hvorki gegn bróður hans né gegn honum, heldur að við munum halda áfram í kærleika og friði hver við sinn bróður og ekki spilla vegum okkar.
5 Og þeir sögðu við hann: „Vér munum ekki hlýða þér til að semja frið við hann, því að máttur vor er meiri en máttur hans, og vér erum máttugri en hann. Vér munum fara á móti honum, drepa hann og tortíma honum og sonum hans. Og ef þú vilt ekki fara með oss, munum vér einnig vinna þér mein.“
6 Og nú hlýðið á okkur! Sendum til Aram, Filisteu, Móab og Ammóníta og veljum okkur útvalda menn, sem eru bardagaglaðir, og förum á móti honum og berjumst við hann og útrýmum honum af jörðinni áður en hann verður öflugur.
7 Þá sagði faðir þeirra við þá: „Farið ekki og heyjað ekki stríð við hann, ella fallið þér fyrir honum.“
8 Og þeir sögðu við hann: „Þetta er einmitt háttur þinn frá æsku þinni og allt til þessa dags, og þú leggur háls þinn undir ok hans.“
9 Vér munum ekki hlýða þessum orðum.‘ Og þeir sendu til Aram og til Adúram, til vinar föður síns, og þeir réðu með þeim þúsund hermenn, úrvalsmenn til stríðs.
10 Og til þeirra komu þúsund útvaldir menn frá Móab og Ammónítum, þeir sem voru leigðir, og þúsund útvaldir hermenn frá Filisteu, þúsund útvaldir hermenn frá Edóm og Hórítum og þúsund hetjur frá Kittum.
11 Og þeir sögðu við föður sinn: „Farðu með þeim og leiddu þá, ella drepum við þig.“
12 Og hann fylltist reiði og gremju er hann sá að synir hans neyddu hann til að fara á undan þeim til að leiða þá gegn Jakob, bróður sínum.
13 En síðar minntist hann alls þess ills, sem honum hafði falið gegn Jakob, bróður sínum, og hann minntist ekki þess eiðs, sem hann hafði svarið föður sínum og móður sinni, að hann skyldi ekkert illt hugsa gegn Jakob, bróður sínum, alla sína ævi.
14 Og þrátt fyrir allt þetta vissi Jakob ekki að þau væru að koma til bardaga gegn honum og hann syrgði Leu, konu sína, þar til þau nálguðust turninn með fjögur þúsund hermenn og útvalda hermenn.
15 Og menn í Hebron sendu honum þá boð: „Sjá, bróðir þinn kemur á móti þér til að berjast við þig, með fjögur þúsund manna vopnuðum sverðum, og þeir bera skjöldu og vopn.“ Því að þeir elskuðu Jakob meira en Esaú. Og þeir sögðu honum frá því, því að Jakob var örlátari og miskunnsamari maður en Esaú.
16 En Jakob trúði ekki fyrr en þeir komu mjög nálægt turninum.
17 Og hann lokaði hliðum turnsins, stóð uppi á víggirðingunni og talaði við bróður sinn Esaú og sagði: „Göfug er sú huggun sem þú hefur komið með til að hugga mig eftir látna konu mína. Er þetta eiðurinn sem þú sórst föður þínum og móður þinni áður en þau dóu? Þú hefur rofið eiðinn, og um leið og þú sórst föður þínum varstu dæmdur.“
18 Þá svaraði Esaú og sagði við hann: „Hvorki mennirnir né dýr jarðarinnar hafa neinn réttlætiseið, sem þau hafa svarið með eiði sínum (eið sem gildir að eilífu), heldur brugga þeir daglega illt hver gegn öðrum og hvernig þeir geti deytt andstæðing sinn og óvin.“
19 Og þú munt hata mig og börn mín að eilífu. Og enginn getur varðveitt bræðralagið við þig.
20 Heyr þessi orð, sem ég boða þér: Ef villisvínið getur breytt húð sinni og gert burstina mjúka sem ull, eða ef það getur látið horn spretta á höfði sér eins og horn hjörts eða sauðfjár, þá mun ég halda bræðralagi við þig, og ef bringurnar skilja sig frá móður sinni, því að þú hefur ekki verið bróðir minn.
21 Og ef úlfarnir semja frið við lömbin svo að þeir éti þau ekki né beiti þau ofbeldi, og ef hjörtu þeirra eru þeim til góðs, þá mun friður ríkja í hjarta mínu gagnvart þér.
22 Og ef ljónið verður vinur uxans og semur frið við hann, og ef hann er bundinn undir sama ok og hann plægir með honum, þá mun ég semja frið við þig.
23 Og þegar hrafninn verður hvítur eins og hrafninn, þá skaltu vita að ég elska þig og mun semja frið við þig. Þú munt upprættur verða og synir þínir munu upprættir verða og enginn friður mun vera fyrir þig.
24 Og er Jakob sá, að hann var svo illgjarn gagnvart honum af öllu hjarta og allri sálu sinni, að hann ætlaði að drepa hann, og að hann var kominn hlaupandi eins og villisvín, sem ræðst á spjótið, sem stingur það í gegn og drepur það, og kippist ekki undan því,

25 Þá sagði hann við sína eigin menn og þjóna sína að þeir skyldu ráðast á hann og alla förunauta hans.

38. KAFLI

1 Og eftir það talaði Júda við Jakob, föður sinn, og sagði við hann: „Spenn boga þinn, faðir, og sendið örvar þínar og fell óvininn og drepið óvininn. Og megir þú hafa máttinn, því að við munum ekki drepa bróður þinn, því að hann er eins og þú, og hann er eins og þú, skulum við veita honum (þennan) heiður.“
2 Þá spannaði Jakob bogann sinn og skaut örinni og hitti Esaú, bróður sinn, á hægra brjóst hans og drap hann.
3 Og hann sendi aftur ör og hitti Adóran Aramea í vinstra brjóstið, rak hann aftur á bak og drap hann.
4 Þá fóru synir Jakobs af stað, þeir og þjónar þeirra, og skiptu sér í hópa á fjórum hliðum turnsins.
5 Júda fór fremst, Naftalí og Gað með honum og fimmtíu þjónar með honum sunnan megin við turninn, og þeir drápu alla sem þeir fundu fyrir framan þá, og enginn þeirra komst undan.
6 Og Leví, Dan og Asser fóru út að austanverðu turninum og fimmtíu menn með þeim og drápu hermenn Móabíta og Ammóníta.
7 Rúben, Íssakar og Sebúlon fóru út að norðanverðu turninum og fimmtíu menn með þeim og drápu hermenn Filistea.
8 Símeon, Benjamín og Enok, sonur Rúbens, fóru út á vesturhlið turnsins og fimmtíu menn með þeim og drápu fjögur hundruð menn, hrausta hermenn, af Edómítum og Hórítum. Sex hundruð flýðu og fjórir af sonum Esaú flýðu með þeim og skildu föður sinn eftir fallinn, eins og hann hafði fallið á hæðinni sem er í Adúram.
9 Synir Jakobs eltu þá til Seírfjalla. Jakob jarðaði bróður sinn á hæðinni í Adúram og sneri síðan heim til sín.
10 Synir Jakobs þröngvuðu mjög á Esaú sonu á Seírfjöllum og beygðu háls sinn svo að þeir urðu þrælar Jakobs sona.
11 Og þeir sendu til föður síns (til að spyrjast fyrir) hvort þeir ættu að semja frið við þá eða drepa þá.
12 Og Jakob sendi sonum sínum boð um að þeir skyldu semja frið, og þeir sömdu frið við þá og lögðu á þá þrældóm, svo að þeir greiddu Jakob og sonum hans skatt alla tíð.
13 Og þeir héldu áfram að greiða Jakob skatt allt til þess dags er hann fór suður til Egyptalands.
14 Og synir Edóms hafa ekki losnað undan þrælaokinu sem tólf synir Jakobs höfðu lagt á þá, allt til þessa dags.
15 Þessir eru konungarnir sem ríktu í Edóm, áður en nokkur konungur ríkti yfir Ísraelsmönnum í Edómlandi.
16 Balak, sonur Beors, ríkti í Edóm, og borgar hans hét Danaba.
17 Og Balak andaðist, og Jóbab, sonur Sara frá Boser, tók ríki eftir hann.
18 Og Jóbab dó, og Asam frá Temanlandi tók ríki eftir hann.
19 Og Asam dó, og Hadat, sonur Barads, sem drap Midíaníta á Móabsvöllum, tók ríki eftir hann, og borg hans hét Avít.
20 Og Adat dó, og Salman frá Amaseka tók ríki eftir hann.
21 Og Salman dó, og Sál frá Ra'abót (við) fljótið tók ríki eftir hann.
22 Og Sál dó, og Ba'elunan, sonur Akbors, tók ríki eftir hann.
23 Og Ba'elunan, sonur Akbors, andaðist og Adat tók ríki eftir hann. Kona hans hét Maitabít, dóttir Matarats, dóttur Metabedsaabs.
24 Þessir eru konungarnir sem ríktu í Edómlandi.

39. KAFLI

1 Jakob bjó í landi faðir síns sem útlendingur, í Kanaanlandi. Þetta er ættarsaga Jakobs.
2 Jósef var sautján ára gamall, þegar þeir fluttu hann niður til Egyptalands, og Pótífar, geldingur Faraós, yfirmatreiðslumaður, keypti hann.
3 Og hann setti Jósef yfir allt hús sitt og blessun Drottins kom yfir hús Egyptans vegna Jósefs, og Drottinn veitti honum velgengni í öllu sem hann tók sér fyrir hendur.
4 Og Egyptinn fékk Jósef allt í hendur, því að hann sá að Drottinn var með honum og að Drottinn lét honum farsælt ganga í öllu sem hann tók sér fyrir hendur.
5 Og Jósef var fagur ásýndum. Kona húsbónda hans leit upp og sá Jósef og elskaði hann og bað hann að leggjast með henni.
6 En hann gaf ekki sálu sína og minntist Drottins og þeirra orða sem Jakob, faðir hans, las upp úr orðum Abrahams, að enginn maður skyldi drýgja hór með konu sem á eiginmann, að honum væri dauðarefsing ákveðin á himnum frammi fyrir hinum hæsta Guði og syndin yrði skráð gegn honum í eilífum bókum frammi fyrir Drottni að eilífu.
7 Og Jósef minntist þessara orða og vildi ekki leggjast með henni.
8 Og hún bað hann í heilt ár, en hann hafnaði henni og hlustaði ekki.
9 En hún faðmaði hann að sér og hélt honum fast inni í húsinu til þess að neyða hann til að sofa hjá sér og lokaði dyrunum að húsinu og hélt honum fast. En hann lét skikkjuna eftir í höndum hennar, braust inn um dyrnar og flýði út frá henni.
10 Konan sá að hann vildi ekki leggjast með henni og rægði hann í viðurvist herra hans og sagði: „Hebreskur þræll þinn, sem þú elskar, reyndi að nauðga mér til að leggjast með mér. En þegar ég hóf upp röddina, flýði hann og skildi eftir skikkju sína í höndum mér, er ég hélt í hann, og braust þá upp hurðina.“
11 Og Egyptinn sá klæði Jósefs og brotnu dyrnar og heyrði orð konu sinnar og kastaði Jósef í fangelsi, þar sem fangana, sem konungurinn hafði haldið í fangelsi, voru geymdir.
12 Og hann var þar í fangelsinu, og Drottinn veitti Jósef velþóknun í augum yfirmanns fangavarðanna og miskunn fyrir honum, því að hann sá, að Drottinn var með honum og að Drottinn lét allt, sem hann gjörði, heppnast.
13 Og hann fékk allt í hendur honum, og yfirmaður fangavarðanna vissi ekkert um það, sem með honum var, því að Jósef gjörði allt, og Drottinn fullkomnaði það.
14 Og hann var þar í tvö ár. Um þær mundir reiddist Faraó, konungur Egyptalands, geldingum sínum báðum, yfirbyrlaranum og yfirbakaranum og setti þá í varðhald í húsi yfirmatreiðslumannsins, í fangelsinu þar sem Jósef var í haldi.

15 Og yfirmaður fangavarðanna skipaði Jósef til að þjóna þeim, og hann gegndi þjónustu fyrir þeim.
16 Og þá báða dreymdu draum, yfirbyrlarann og yfirbakarann, og þeir sögðu hann Jósef.
17 Og eins og hann hafði túlkað fyrir þeim, svo fór og Faraó setti yfirbyrlarann aftur í embætti sitt og lét af lífi bakarann, eins og Jósef hafði túlkað fyrir þeim.
18 En yfirbyrlarinn gleymdi Jósef í fangelsinu, þótt hann hefði sagt honum frá því, sem yfir hann myndi koma, og mundi ekki eftir að segja Faraó frá því, því að hann gleymdi því.

40. KAFLI

1 Um þær mundir dreymdi Faraó tvo drauma á einni nóttu um hungursneyð, sem mundi koma yfir allt landið. Þá vaknaði hann og kallaði til sín alla draumatúlkana, sem voru í Egyptalandi, og spásagnamennina, og sagði þeim frá báðum draumum sínum, en þeir gátu ekki sagt frá þeim.
2 Þá minntist yfirþjónninn Jósefs og talaði um hann við konung, og hann leiddi hann út úr fangelsinu og dreymdi báða drauma sína fyrir framan hann.
3 Og hann sagði við Faraó að tveir draumar hans væru einn, og hann sagði við hann: „Sjö ár munu koma (þar sem) gnægð mun vera yfir öllu Egyptalandi, og eftir þau sjö hungursneyðarár, sem aldrei hefur slík verið í öllu landinu.“
4 Faraó skipi nú umsjónarmenn um allt Egyptaland og þeir geymi vistir í hverri borg á meðan nægtaárin eru, svo að vistir verði til í sjö hungursneyðisárin og landið muni ekki farast af hungrinu, því að það mun verða mjög mikið.
5 Og Drottinn veitti Jósef náð og miskunn í augum Faraós, og Faraó sagði við þjóna sína: „Vér munum ekki finna slíkan vitran og hygginn mann sem þennan, því að andi Drottins er með honum.“
6 Og hann gjörði hann annan vagn Faraós í öllu ríki sínu og gaf honum vald yfir öllu Egyptalandi og lét hann aka í öðrum vagni Faraós.
7 Og hann klæddi hann í línklæði og setti gullkeðju um háls hans og kallaði fram fyrir honum: „El El wa Abirer,“ og setti hring á hönd hans og gjörði hann að höfðingja yfir öllu húsi sínu, gjörði hann miklan og sagði við hann: „Aðeins á hásætinu mun ég vera meiri en þú.“
8 Og Jósef réði yfir öllu Egyptalandi, og allir höfðingjar Faraós og allir þjónar hans og allir þeir, sem gegndu erindum konungs, elskuðu hann, því að hann gekk í réttsýni, því að hann var án hroka og hroka, og hann gerði sér engan greinarmun á mönnum og tók ekki við gjöfum, heldur dæmdi hann með réttsýni yfir öllum landslýðnum.
9 Og frið hafði verið í Egyptalandi fyrir Faraó vegna Jósefs, því að Drottinn var með honum og veitti honum náð og miskunn allar kynslóðir hans, frammi fyrir öllum þeim sem þekktu hann og þeim sem heyrðu um hann. Ríki Faraós var vel skipað og þar var enginn Satan né neinn vondur maður.
10 Og konungur nefndi Jósef Sefantífans og gaf honum að konu dóttur Pótífars, dóttur prestsins í Helíópólis, yfirmatreiðslumannsins.
11 Og Jósef var þrjátíu ára gamall þann dag sem hann stóð frammi fyrir Faraó.
12 Á því ári andaðist Ísak. Og eins og Jósef hafði sagt í þýðingu drauma sinna tveggja, eins og hann hafði sagt, urðu sjö gnægtaár um allt Egyptaland, og landið gaf ríkulegan ávöxt, einn mæli (framleiddi) átján hundruð mæli.
13 Og Jósef safnaði vistum í hverja borg, uns þær voru orðnar fullar af korni, svo að þeir gátu ekki lengur talið það né mælt það eftir fjöldanum.

41. KAFLI

1 Á fjörutíu og fimmta fagnaðarárinu, í annarri vikunni, á öðru ári, tók Júda sér frumburð, Er, konu af dætrum Aram, sem hét Tamar.
2 En hann hataði hana og lagðist ekki með henni, því að móðir hans var af Kanaansætt, og hann vildi taka sér konu af ætt móður sinnar, en Júda faðir hans leyfði honum það ekki.
3 Og þessi Er, frumburður Júda, var óguðlegur, og Drottinn deyddi hann.
4 Þá sagði Júda við Ónan, bróður sinn: „Gakk inn til konu bróður þíns og gegna mágskyldu við hana og afla bróður þínum afkvæmis.“
5 Og Ónan vissi, að afkvæmið yrði ekki hans, heldur eini bróður hans, og fór því inn í hús konu bróður síns og hellti sæðið á jörðina. Og hann var vondur í augum Drottins, svo að hann lét hann drepa.
6 Þá sagði Júda við Tamar, tengdadóttur sína: „Vertu ekkja í húsi föður þíns, þangað til Sela sonur minn er orðinn fullorðinn. Þá mun ég gefa þér honum að konu.“
7 Og hann óx upp, en Bedsúel, kona Júda, leyfði ekki Sela syni sínum að giftast. Og Bedsúel, kona Júda, lést [2168] á fimmta ári þessarar viku.
8 Og á sjötta ári fór Júda upp til Timna til að klippa sauði sína. [2169 AM] Þá var Tamar sagt: "Sjá, tengdafaðir þinn fer upp til Timna til að klippa sauði sína."
9 Og hún lagði af sér ekkjuklæðin, huldi slæðu og klæddist og settist í hliðið við veginn til Timna.
10 Og er Júda var á ferðinni, fann hann hana og hélt að hún væri vændiskona og sagði við hana: „Leyfðu mér að koma inn til þín.“ Hún sagði við hann: „Komdu inn.“ Og hann gekk inn.
11 Og hún sagði við hann: „Gefðu mér launin mín.“ Hann sagði við hana: „Ég hef ekkert í hendinni nema hringinn, sem ég er á fingri mínum, hálsmenið og stafinn, sem ég er í hendinni.“
12 Og hún sagði við hann: „Gefðu mér þetta, þangað til þú sendir mér launin mín.“ Hann sagði við hana: „Ég sendi þér geitarkið.“ Hann gaf henni þetta og gekk inn til hennar, og hún varð þunguð af honum.
13 Og Júda fór til sauða sinna, og hún fór heim til föður síns.
14 Þá sendi Júda geitarkið með hirði sínum, manninum frá Adúllam, en hann fann hana ekki. Þá spurði hann íbúana á staðnum og sagði: „Hvar er skækjan, sem hér var?“ Þeir svöruðu honum: „Engin skækja er hér með okkur.“
15 Og hann sneri aftur og sagði honum frá þessu og sagði honum að hann hefði ekki fundið hana. „Ég spurði fólkið á staðnum og það sagði við mig: „Hér er engin vændiskona.““
16 Og hann sagði: „Látið hana geyma þau, svo að við verðum ekki að spotti.“ Og er hún var orðin þrjá mánuði gjörð, varð ljóst að hún var þunguð, og var Júda sagt frá

því og sagt: „Sjá, Tamar, tengdadóttir þín, er þunguð af hórdómi.“
17 Þá fór Júda heim til föður síns og sagði við föður sinn og bræður: „Leiðið hana út og látið þá brenna hana, því að hún hefur framið óhreinleika í Ísrael.“
18 Og er hún var færð út til að brenna hana, sendi hún tengdaföður sínum hringinn, hálsmenið og stafinn og sagði: „Gætið að því, hverjum þetta er, því að af honum er ég þunguð.“
19 Og Júda viðurkenndi það og sagði: „Tamar er réttlátari en ég.“
20 Og þess vegna skulu þeir ekki brenna hana.“ Og þess vegna var hún ekki gefin Sela, og hann kom ekki framar nærri henni.
21 Og eftir það ól hún tvo sonu, Peres [2170 AM] og Serah, á sjöunda ári þessarar annarrar viku.
22 Og þá liðu sjö frjósemisárin, sem Jósef hafði talað um við Faraó.
23 Og Júda viðurkenndi að það sem hann hafði framið væri illt, því að hann hafði legið með tengdadóttur sinni, og hann taldi það ógeðfellt í augum sínum, og hann viðurkenndi að hann hefði syndgað og farið villur leiðar, því að hann hafði flett upp af syndarklæðum sonar síns, og hann tók að harma og biðja Drottins vegna syndar sinnar.
24 Og vér sögðum honum í draumi að honum hefði verið fyrirgefið það, því að hann bað innilega og harmaði og framdi það ekki aftur.
25 Og hann fékk fyrirgefningu vegna þess að hann sneri sér frá synd sinni og fáfræði sinni, því að hann braut stórlega af sér gegn Guði okkar. Og hver sá sem slíkt hegðar sér, hver sá sem liggur með tengdamóður sinni, skal brenna hann í eldi, svo að hann geti brennt í honum, því að óhreinleiki og saurgun er á þeim, í eldi skal brenna þá.
26 Og bjóð þú Ísraelsmönnum að enginn sé óhreinn meðal þeirra, því að hver sem leggst með tengdadóttur sinni eða tengdamóður sinni, hefur framið óhreinleika. Í eldi skulu þeir brenna manninn, sem hefur legið með henni, og eins konuna, og hann mun snúa reiði og refsingu frá Ísrael.
27 Og við Júda sögðum vér, að synir hans tveir hefðu ekki legið með henni, og þess vegna væri afkvæmi hans staðfest í annarri kynslóð og yrði ekki upprætt.
28 Því að með einlægni hafði hann farið og leitað refsingar, það er að segja, samkvæmt dómi Abrahams, þeim sem hann hafði lagt fyrir sonu sína, hafði Júda reynt að brenna hana í eldi.

42. KAFLI

1 Á fyrsta ári þriðju vikunnar á fjörutíu og fimmta fagnaðarárinu hófst hungursneyðin yfir landið og jörðinni var óhjákvæmilegt að rigna, því að ekkert féll.
2 Jörðin varð ófrjó, en í Egyptalandi var korn, því að Jósef hafði safnað sáði landsins á sjö nægtaárunum og geymt það.
3 Egyptar komu til Jósefs og báðu hann um að gefa þeim mat. Hann opnaði forðabúrin, þar sem korn fyrsta ársins var, og seldi það landsfólkinu fyrir gull.
4 <Hungursneyðin var mjög mikil í Kanaanlandi>, og Jakob heyrði að matur væri til í Egyptalandi, og sendi tíu sonu sína til að útvega honum vistir í Egyptalandi, en Benjamín sendi hann ekki, og tíu synir Jakobs komu til Egyptalands meðal þeirra sem fóru þangað.
5 Jósef þekkti þá, en þeir þekktu hann ekki. Hann talaði við þá og spurði þá og sagði við þá: „Eruð þér ekki njósnarar og komið til að kanna leiðirnar að landinu?“ Og hann setti þá í varðhald.
6 Og eftir það lét hann þá lausa aftur, hélt Símeon einum í haldi og sendi níu bræður sína burt.
7 Og hann fyllti sekki þeirra korni og lagði gullið í sekki þeirra, og þeir vissu ekki af því.
8 Og hann bauð þeim að koma með yngri bróður sinn, því að þeir höfðu sagt honum að faðir þeirra og yngri bróðir þeirra væru á lífi.
9 Þeir fóru upp frá Egyptalandi og komu til Kanaanlands og sögðu föður sínum frá öllu sem fyrir þá hafði komið og hvernig herra landsins hafði talað harkalega til þeirra og haldið Símeon þar til þeir ætluðu að sækja Benjamín.
10 Og Jakob sagði: „Þér hafið gjört mig börnum mínum lausan! Jósef er horfinn og Símeon heldur ekki, og þér ætlið að taka Benjamín burt. Ógn yðar hefur komið yfir mig.“
11 Og hann sagði: „Sonur minn fer ekki með ykkur, ella veikist hann. Móðir þeirra ól tvo sonu, og annar þeirra er dáinn, og þennan skuluð þið líka taka frá mér. Ef hann skyldi fá hita á veginum, þá mynduð þið draga elli mína til dauða með sorg.“
12 Því að hann sá að peningarnir höfðu verið skilaðir til allra manna í sekk þeirra, og þess vegna óttaðist hann að senda hann.
13 Og hungursneyðin jókst og varð mikil í Kanaanlandi og í öllum löndum nema í Egyptalandi, því að margir af Egyptum höfðu safnað sáði til fæðu frá þeim tíma er þeir sáu Jósef safna sáði saman og setja hana í forðabúr og geyma hana fyrir hungursneyðisárin.
14 Og Egyptar nærðu sig á því fyrsta árið sem hungursneyðin stóð yfir.
15 En er Ísrael sá að hungursneyðin var mjög mikil í landinu og að engin björgun var til, sagði hann við sonu sína: „Farið aftur og kaupið okkur vistir svo að við deyjum ekki.“
16 Og þeir sögðu: „Við förum ekki. Nema yngsti bróðir okkar fari með okkur, þá förum við ekki.“
17 Og Ísrael sá, að ef hann sendi hann ekki með þeim, myndu þeir allir farast af hungri.
18 Þá sagði Rúben: „Gefðu hann mér í hendur, og ef ég fæ hann ekki aftur til þín, þá skaltu drepa báða sonu mína í staðinn fyrir sál hans.“
19 Og hann sagði við hann: „Hann skal ekki fara með þér.“ Þá gekk Júda að og sagði: „Sendið hann með mér, og ef ég fæ hann ekki aftur til þín, þá skal ég bera sökina fyrir þér alla ævidaga mína.“
20 Og hann sendi hann með þeim á öðru ári þessarar viku, á fyrsta degi mánaðarins [2172 Am], og þeir komu til Egyptalands með öllum þeim, sem fóru, og (þeir höfðu) gjafir með sér, stakta, möndlur, terebinthnetur og hreint hunang.
21 Þeir gengu og stóðu fyrir Jósef. Hann sá Benjamín, bróður sinn, og þekkti hann og sagði við þá: „Er þetta yngsti bróðir ykkar?“ Þeir svöruðu honum: „Það er hann.“ Hann sagði: „Drottinn sé þér náðugur, sonur minn!“
22 Og hann sendi hann heim til sín og leiddi Símeon út til þeirra og gjörði þeim veislu, og þeir færðu honum gjöfina, sem þeir höfðu með sér.

23 Og þeir borðuðu frammi fyrir honum og hann gaf þeim öllum sinn skammt, en skammtur Benjamíns var sjö sinnum meiri en skammtur allra þeirra.
24 Og þeir átu og drukku, risu upp og dvöldu hjá ösnum sínum.
25 Og Jósef hugsaði upp ráð til að komast að því hvort friðarhugsanir ríktu á milli þeirra og sagði við ráðsmanninn sem var yfir húsi hans: „Fyllið alla sekki þeirra með mat og skilið þeim peningunum í ílátin. Setjið bikarinn minn, silfurbikarinn sem ég drekk úr, í sekk hins yngsta og sendið þá burt.“

43. KAFLI

1 Og hann gjörði eins og Jósef hafði sagt honum og fyllti alla sekki þeirra matvælum og lagði peningana í sekki þeirra og setti bikarinn í sekk Benjamíns.
2 Snemma morguns fóru þeir af stað. Og er þeir voru farnir þaðan, sagði Jósef við ráðsmann sinn: „Eltu þá, hlauptu og handtakið þá og segðu: Þér hafið gjört mér gott og illt. Þér hafið stolið frá mér silfurbikarinn, sem herra minn drekkur úr.“ Og færið mér yngsta bróður þeirra og sækið hann sem fyrst, áður en ég geng út í dómstól minn.“
3 Og hann hljóp á eftir þeim og sagði við þá samkvæmt þessum orðum.
4 Og þeir sögðu við hann: „Guð forði þjónum þínum að gjöra þetta og stela nokkrum áhöldum úr húsi herra þíns, og peningana, sem vér fundum í sekkjum vorum í fyrra skiptið, fluttum vér þjónar þínir heim frá Kanaanlandi.“
5 Hvernig ættum við þá að stela nokkrum ílátum? Hér erum við og sekkir okkar til leitunar. Hver sem þú finnur bikarinn í sekk einhvers okkar, skal hann drepinn, en við og asnar okkar munum þjóna herra þínum.“
6 Og hann sagði við þá: „Ekki svo. Þann mann, sem ég finn hjá, hann einn mun ég taka mér að þræli, og þér skuluð snúa aftur í friði heim til yðar.“
7 Og er hann leitaði í fermum þeirra, byrjaði á þeim elsta og endaði á þeim yngsta, fannst það í sekk Benjamíns.
8 Þá rifu þeir klæði sín, létu asna sína og sneru aftur til borgarinnar og komu að húsi Jósefs og lutu sér allir fram á ásjónur sínar til jarðar fyrir honum.
9 Og Jósef sagði við þá: „Þér hafið illt aðhafst.“ Og þeir sögðu: „Hvað eigum við að segja og hvernig eigum við að verja okkur? Herra vor hefur uppgötvað brot þjóna sinna. Sjá, við erum þjónar herra vors, og asnar vorir líka.“
10 Jósef sagði við þá: „Ég óttast líka Drottin. Farið þið heim til ykkar og látið bróður ykkar vera þræl minn, því að þið hafið gjört illt. Vitið þið ekki að maður hefur yndi af sínum bikar eins og ég af þessum bikar? Og samt hafið þið stolið honum frá mér.“
11 Þá sagði Júda: „Æ, herra minn, leyfðu þjóni þínum að mæla orð í eyra herra míns. Móðir þjóns þíns fæddi föður vorum tvo bræður. Annar þeirra fór burt og týndist og fannst ekki, og hann er einn eftir af móður sinni. Þjónn þinn, faðir okkar, elskar hann, og líf hans er einnig tengt lífi þessa drengs.“
12 Og þegar vér förum til þjóns þíns, föður vors, og sveinninn er ekki með oss, þá mun hann deyja, og vér munum leiða föður vorn niður með sorg allt til dauða.
13 Leyfðu mér, þjóni þínum, að vera í stað drengsins sem þræli herra míns, en láttu drenginn fara með bræðrum sínum, því að ég hef gengið í ábyrgð fyrir hann hjá þjóni þínum, föður okkar, og ef ég fæ hann ekki aftur, þá mun þjónn þinn að eilífu heyra ásökunina á föður okkar.“
14 Og Jósef sá að þeir voru allir samlyndir í góðvild hver við annan og gat ekki stillt sig og sagði þeim að hann væri Jósef.
15 Og hann talaði við þá á hebresku, féll um háls þeim og grét.
16 En þeir þekktu hann ekki og tóku að gráta. Og hann sagði við þá: „Grátið ekki yfir mér, heldur flýtið ykkur og færið föður minn til mín, og sjáið að það er minn munnur sem talar og augu bróður míns Benjamíns sjá.“
17 Því að sjá, þetta er annað árið af hungursneyð, og enn eru fimm ár án uppskeru, án ávaxta trjáa og án plægingar.
18 Komið skjótlega niður og fjölskyldur yðar, svo að þér farist ekki af hungri og syrgið ekki eigur yðar, því að Drottinn sendi mig á undan yður til að skipuleggja það, svo að margir mættu lifa.
19 Og segið föður mínum, að ég sé enn á lífi, og sjáið, þér sjáið, að Drottinn hefur gjört mig að föður Faraó og að höfðingja yfir húsi hans og yfir öllu Egyptalandi.
20 Og segið föður mínum frá allri dýrð minni og öllum þeim auðæfum og dýrð sem Drottinn hefur gefið mér.
21 Og að boði Faraós gaf hann þeim vagna og vistir til ferðarinnar, og hann gaf þeim öllum marglit klæði og silfur.
22 Og föður þeirra sendi hann klæði og silfur og tíu asna sem báru korn og lét þá fara.
23 Og þau fóru upp eftir og sögðu föður sínum frá því að Jósef væri á lífi og að hann væri að mæla korn til allra þjóða jarðarinnar og að hann væri höfðingi yfir öllu Egyptalandi.
24 En faðir þeirra trúði því ekki, því að hann var frá sér numinn. En er hann sá vagnana, sem Jósef hafði sent, lifnaði andi hans við og hann sagði: „Það er mér nóg, ef Jósef lifir. Ég mun fara niður og hitta hann áður en ég dey.“

44. KAFLI

1 Ísrael lagði af stað frá Harran að heimili sínu á nýmánadag hins þriðja mánaðar og hélt leið sína að eiðsbrunninum og færði Guði Ísaks föður síns fórn á sjöunda degi þessa mánaðar.
2 Og Jakob minntist draumsins, sem hann hafði dreymt í Betel, og hann óttaðist að fara til Egyptalands.
3 Og meðan hann var að hugsa um að senda Jósef boð um að koma til hans, og láta hann ekki fara þangað, dvaldi hann þar í sjö daga, ef hann gæti hugsanlega séð sýn um hvort hann ætti að vera eftir eða fara þangað.
4 Og hann hélt uppskeruhátíð frumgróða af gömlu korni, því að í öllu Kanaanlandi var ekki hnefafylli af sáði [í landinu], því að hungursneyðin gekk yfir allar villidýr, nautgripi, fugla og einnig yfir menn.
5 Og á sextánda birtist Drottinn honum og sagði við hann: „Jakob, Jakob!“ Og hann sagði: „Hér er ég.“ Og hann sagði við hann: „Ég er Guð feðra þinna, Guð Abrahams og Ísaks. Óttast þú ekki að fara niður til Egyptalands, því að þar mun ég gjöra þig að mikilli þjóð. Ég mun fara niður með þér og leiða þig upp aftur, og í þessu landi munt þú grafinn verða, og Jósef mun leggja hendur sínar yfir augu þín.“
6 Óttast þú ekki, farðu niður til Egyptalands.

7 Þá tóku synir hans og sonasynir sig upp og fluttu föður sinn og eigur sínar upp í vagna.
8 Og Ísrael reis upp frá Eiðsbrunninum á sextánda degi þessa þriðja mánaðar og fór til Egyptalands.
9 Og Ísrael sendi Júda á undan sér til Jósefs sonar síns til að kanna Gósenland, því að Jósef hafði sagt bræðrum sínum að þeir ættu að koma og setjast þar að svo að þeir gætu verið nálægt honum.
10 Og þetta var besta landið í Egyptalandi og nálægt honum, bæði fyrir þá alla og fyrir búfénaðinn.
11 Þessi eru nöfn sona Jakobs, sem fóru til Egyptalands með Jakob föður sínum.
12 Rúben, frumburður Ísraels; og þetta eru nöfn sona hans: Enok, Pallú, Hesron og Karmífimm.
13 Símeon og synir hans. Þessi eru nöfn sona hans: Jemúel, Jamín, Óhad, Jakín, Sóar og Sál, sonur konunnar frá Sefatít, sjö alls.
14 Leví og synir hans. Þessi eru nöfn sona hans: Gerson, Kahat og Merarí – fjórir alls.
15 Júda og synir hans; og þessi eru nöfn sona hans: Sela, Peres og Serah – fjórir.
16 Íssakar og synir hans. Þessi eru nöfn sona hans: Tóla, Púa, Jasúb og Simron, fimm alls.
17 Sebúlon og synir hans. Þessi eru nöfn sona hans: Sered, Elon og Jahleel – fjórir.
18 Þessir eru synir Jakobs og synir þeirra, sem Lea fæddi honum í Mesópótamíu, sex talsins, og ein systir þeirra, Dína, og allir sálir Leu sona og sona þeirra, sem fóru með Jakob föður sínum til Egyptalands, tuttugu og níu að tölu, og Jakob faðir þeirra var með þeim, þrjátíu að tölu.
19 Og synir Silpu, ambáttar Leu, konu Jakobs, sem ól Jakob Gad og Assúr.
20 Og þessi eru nöfn sona þeirra, sem fóru með honum til Egyptalands: Synir Gads: Sífjón, Haggí, Súní, Esbon, Erí, Arelí og Aródí – átta.
21 Synir Assers: Jimna, Jísva, Jísví, Bería og Sera, sex systur þeirra.
22 Alls voru sálirnar fjórtán, og allir sálir Leu voru fjörutíu og fjórir.
23 Og synir Rakelar, konu Jakobs: Jósef og Benjamín.
24 Jósef fæddist í Egyptalandi, áður en faðir hans kom til Egyptalands: Manasse og Efraím, sem Asenat, dóttir Pótífars prests í Helíópólis, fæddi honum, þrír.
25 Og synir Benjamíns: Bela, Beker, Asbel, Gera, Naaman, Ehí, Rós, Múppím, Húppím og Ard-ellefu.
26 Og Rakelar voru fjórtán sálir alls.
27 Synir Bílu, ambáttar Rakelar, konu Jakobs, sem hún fæddi honum, voru Dan og Naftalí.
28 Og þessi eru nöfn sona þeirra, sem fóru með þeim til Egyptalands. Synir Dans voru Húsím, Samon, Asúdí, Íjaka og Salómon, sex alls.
29 Og þeir dóu árið sem þeir komu til Egyptalands, og Dan Húsím einn varð eftir.
30 Og þessi eru nöfn sona Naftalí: Jahsíel, Gúní, Jeser, Sallúm og Ív.
31 Og Ív, sem fæddist eftir hungursneyðina, dó í Egyptalandi.
32 Og allar sálir Rakelar voru tuttugu og sex.
33 Allar sálir Jakobs, sem komu til Egyptalands, voru sjötíu sálir. Þetta eru börn hans og barnabörn, sjötíu alls. En fimm dóu í Egyptalandi á undan Jósef og áttu engin börn.
34 Og í Kanaanlandi dóu tveir synir Júda, Er og Ónan, og þeir áttu engin börn. Ísraelsmenn grófu þá sem fórust og voru taldir meðal sjötíu heiðingjaþjóða.

45. KAFLI

1 Ísrael fór til Egyptalands, til Gósenlands, á nýmánadaginn í fjórða mánuði, á öðru ári þriðju vikunnar á fjörutíu og fimmta fagnaðarárinu.
2 Jósef fór til fundar við Jakob föður sinn í Gósenlandi og féll um háls föður síns og grét.
3 Þá sagði Ísrael við Jósef: „Nú læt ég deyja, eftir að ég hef séð þig. Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, Guð Abrahams og Guð Ísaks, sem hefur ekki dregið miskunn sína og náð frá þjóni sínum Jakob.“
4 Það nægir mér að hafa séð andlit þitt meðan ég enn er á lífi. Já, sönn er sýn sú, sem ég sá í Betel. Lofaður sé Drottinn, Guð minn, um aldur og ævi, og lofað sé nafn hans.
5 Og Jósef og bræður hans borðuðu brauð frammi fyrir föður sínum og drukku vín, og Jakob fagnaði afar miklum fögnuði því að hann sá Jósef eta með bræðrum sínum og drekka frammi fyrir honum, og hann lofaði skapara alls sem hafði varðveitt hann og varðveitt tólf sonu hans.
6 Jósef hafði gefið föður sínum og bræðrum sínum að gjöf búseturétt í Gósenlandi og Ramses og öllu því svæði þar í kring, sem hann réði yfir fyrir Faraó. Ísrael og synir hans bjuggu í Gósenlandi, besta hluta Egyptalands, og Ísrael var hundrað og þrjátíu ára gamall, þegar hann kom til Egyptalands.
7 Og Jósef sá föður sínum og bræðrum sínum og einnig eigum þeirra um brauð, svo sem þeim nægði í sjö hungursneyðisárin.
8 Og hungursneyð gekk yfir Egyptaland, og Jósef keypti allt land í Egyptalandi handa Faraó fyrir mat, og hann eignaðist fólkið, búfénað þeirra og allt annað handa Faraó.
9 Og hungursneyðin liðu og Jósef gaf fólkinu í landinu sáðkorn og korn til sáningar á áttunda ári, því að fljótið hafði flætt yfir allt Egyptaland.
10 Því að á sjö árum hungursneyðinnar hafði það (ekki) flæmt yfir og aðeins fáeina staði á bökkum fljótsins vökvað, en nú flæddi það yfir og Egyptar sáðu landið, og það bar mikinn korn það ár.
11 Og þetta var fyrsta árið í [2178 f.h.] fjórðu viku fjörutíu og fimmta fagnaðarársins.
12 Og Jósef tók fimmtung af korni uppskerunnar handa konungi og skildi eftir fjóra hluta handa þeim til matar og sáðar. Og Jósef setti það að lögmáli fyrir Egyptaland allt til þessa dags.
13 Ísrael lifði sautján ár í Egyptalandi og allir dagar hans voru þrjú fagnaðarár, eitt hundrað fjörutíu og sjö ár. Hann andaðist á fjórða ári fimmtu vikunnar á fjörutíu og fimmta fagnaðarárinu.
14 Og Ísrael blessaði sonu sína áður en hann dó og sagði þeim frá öllu því, sem yfir þá myndi koma í Egyptalandi, og hann kunngjörði þeim, hvað yfir þá myndi koma á síðustu dögum, og blessaði þá og gaf Jósef tvo hluta í landinu.

15 Og hann lagðist til hvíldar hjá feðrum sínum og var grafinn í hellinum í Kanaanlandi, nærri Abraham föður sínum, í gröfinni sem hann hafði gróf handa sér í hellinum í Hebronlandi.
16 Og hann gaf Leví syni sínum allar bækur sínar og bækur feðra sinna til þess að hann gæti varðveitt þær og endurnýjað þær handa börnum sínum allt til þessa dags.

46. KAFLI

1 Og eftir dauða Jakobs fjölgaði Ísraelsmönnum í Egyptalandi og þeir urðu mikil þjóð og voru einhuga í hjarta, svo að bróðir elskaði bróður sinn og hver hjálpaði bróður sínum. Þeir uxu mjög og fjölguðust stórkostlega, tíu [2242 AM] vikur af ári, alla ævidaga Jósefs.
2 Og enginn Satan var þar né neitt illt alla ævidaga Jósefs eftir Jakob, föður sinn, því að allir Egyptar heiðruðu Ísraelsmenn alla ævidaga Jósefs.
3 Og Jósef andaðist, hundrað og tíu ára gamall. Hann bjó sautján ár í Kanaanlandi, var þræll í tíu ár, í fangelsi í þrjú ár og undir konungsvaldi í áttatíu ár og réði yfir öllu Egyptalandi.
4 Og hann dó og allir bræður hans og öll sú kynslóð.
5 Og hann bauð Ísraelsmönnum, áður en hann dó, að bera bein hans með sér, þegar þeir færu út af Egyptalandi.
6 Og hann lét þá sverja um bein hans, því að hann vissi að Egyptar myndu ekki framar leiða hann út og jarða hann í Kanaanlandi, því að Makamaron, konungur Kanaans, barðist í dalnum við konung Egyptalands, drap hann þar og elti Egypta allt að borgarhliðum Ermons.
7 En hann gat ekki komist inn, því að annar, nýr konungur, hafði tekið við konungi Egyptalands, og hann var sterkari en hann, og hann sneri aftur til Kanaanlands, og hlið Egyptalands voru lokuð, og enginn fór út né kom inn í Egyptaland.
8 Og Jósef andaðist á fjörutíu og sjötta fagnaðarárinu, í sjöttu vikunni, á öðru ári, og var hann grafinn í Egyptalandi, og allir bræður hans dóu eftir hann.
9 Og konungur Egyptalands fór í stríð við konung Kanaans [2263 AM] á fjörutíu og sjöunda fagnaðarárinu, í annarri viku annars ársins, og Ísraelsmenn fluttu út öll bein Jakobs sona nema bein Jósefs, og þeir grófu þau úti á akrinum í tvöfaldri hellinum á fjallinu.
10 Og flestir sneru aftur til Egyptalands, en fáeinir þeirra urðu eftir á fjöllum Hebrons, og Amram, faðir þinn, varð eftir hjá þeim.
11 Og Kanaanskonungur vann sigur á Egyptalandskonungi og lokaði hliðum Egyptalands.
12 Og hann hugleiddi illar aðferðir gegn Ísraelsmönnum til að kvelja þá og sagði við Egypta: „Sjá, Ísraelsmenn hafa fjölgað sér meira en við.“
13 Komið og við skulum fara viturlega með þá áður en þeir verða of margir og þjá þá með þrældómi áður en stríð kemur að okkur og áður en þeir einnig berjast gegn okkur, ella munu þeir ganga í lið með óvinum okkar og komast burt úr landi okkar, því að hjörtu þeirra og andlit snúa að Kanaanlandi.
14 Og hann setti verkstjóra yfir þá til að þræla þá, og þeir reistu víggirtar borgir handa Faraó, Pítón og Raamses, og þeir reistu alla múra og allar víggirðingar, sem höfðu fallið í borgum Egyptalands.
15 Og þeir létu þá þræla af hörku, og því meira sem þeir illdu þeim, því meira fjölgaði þeim og þeir fjölguðust.
16 Og Egyptar höfðu andstyggð á Ísraelsmönnum.

47. KAFLI

1 Og í sjöundu vikunni, á sjöunda ári, á fjörutíu og sjöunda fagnaðarárinu, fór faðir þinn [2303] úr Kanaanlandi, og þú fæddist í fjórðu vikunni, á sjötta ári þess, á fjörutíu og áttunda fagnaðarárinu [2330]. Þetta var þrengingatími yfir Ísraelsmenn.
2 Og Faraó, konungur Egyptalands, gaf út þá skipun um að varpa skyldi öllum sveinbörnum þeirra, sem fæddust, í ána.
3 Og þeir köstuðu þeim í sjö mánuði, allt til þess dags sem þú fæddist
4 Og móðir þín faldi þig í þrjá mánuði, og menn sögðu frá henni. Og hún smíðaði þér örk og huldi hana með tjöru og malbiki og setti hana í hellurnar á árbakkanum og lét þig þar í sjö daga. Og móðir þín kom um nóttina og hafði þig á brjósti, og um daginn gætti Mirjam, systir þín, þín fyrir fuglunum.
5 Og á þeim dögum kom Tarmút, dóttir Faraós, til að baða sig í ánni og heyrði grát þinn og sagði meyjum sínum að leiða þig fram og þær leiddu þig til hennar.
6 Og hún tók þig út úr örkinni og kenndi í brjósti um þig.
7 Þá sagði systir þín við hana: „Á ég að fara og kalla til þín eina af hebresku konunum, að hún geti gefið þér þetta barn á brjósti og sogað?“
8 Og hún sagði við hana: „Farðu.“ Þá fór hún og kallaði á Jókebed, móður þína, og hún launaði henni og hún fóstraði þig.
9 Og síðar, þegar þú varst orðinn fullorðinn, voru þú færð til dóttur Faraós, og þú varðst sonur hennar, og Amram faðir þinn kenndi þér að skrifa, og er þú hafðir lokið þremur vikum voru þú færður til konungsgarðsins.
10 Og þú varst þrjár vikur í ár við hirðina þar til þú fórst út úr konungsgarðinum og sást Egypta drepa vin þinn, sem var af Ísraelsmönnum, og þú drapst hann og faldir hann í sandinum.
11 Og á öðrum degi deilduð þið og tveir af Ísraelsmönnum, og þið sögðuð við þann sem hafði rangt fyrir sér: „Hví slærðu bróður þinn?“
12 Þá reiddist hann og reiddist og sagði: „Hver skipaði þig að höfðingja og dómara yfir okkur? Hyggst þú drepa mig eins og þú drapst Egyptann í gær?“ Og þú hræddist og flúðir vegna þessara orða.

48. KAFLI

1 Á sjötta ári þriðju vikunnar á fjörutíu og níunda fagnaðarárinu fórstu burt og dvaldist í Midíanslandi í fimm vikur og eitt ár. Og þú snerist aftur til Egyptalands á annarri viku annars ársins á fimmtugasta fagnaðarárinu.
2 Og þú veist sjálfur hvað hann talaði við þig á Sínaífjalli [2410 AM] og hvað Mastêmâ prins vildi gera við þig þegar þú varst að snúa aftur til Egyptalands <á leiðinni þegar þú hittir hann á gististaðnum>.
3 Reyndi hann ekki af öllum mætti að drepa þig og frelsa Egypta úr höndum þér þegar hann sá að þú varst sendur til að framkvæma dóm og hefnd yfir Egyptum?

4 Og ég frelsaði þig úr höndum hans, og þú gjörðir þau tákn og undur, sem þú varst sendur til að gjöra í Egyptalandi, gegn Faraó og öllu húsi hans, gegn þjónum hans og fólki hans.
5 Og Drottinn framkvæmdi mikla hefnd á þeim fyrir sakir Ísraels og laust þá með blóðplágum og froskum, lúsum og flugum og illkynja kýlum sem brutust út í blöðrum, og fénað þeirra með dauða og með hagléli, þannig eyddi hann öllu sem óx hjá þeim, og með engisprettum sem átu upp leifarnar sem haglið og myrkrið höfðu skilið eftir, og með dauða frumburða manna og dýra og með öllum skurðgoðum þeirra hefndi Drottinn þeirra og brenndi þá í eldi.
6 Og allt var sent með þinni hendi, til þess að þú skyldir kunngjöra (þetta) áður en því yrði lokið, og þú talaðir við Egyptalandskonung frammi fyrir öllum þjónum hans og frammi fyrir fólki hans.
7 Og allt varð eins og þú sagðir; tíu miklir og hræðilegir dómar komu yfir Egyptaland til þess að þú gætir hefnt þess fyrir Ísrael.
8 Og Drottinn gjörði allt fyrir Ísraels sakir og samkvæmt sáttmála sínum, þeim er hann hafði gjört við Abraham, að hefna sín á þeim, því að þeir höfðu hneppt þá í þrældóm með valdi.
9 Og prinsinn Mastêma reis gegn þér og reyndi að varpa þér í hendur Faraós og hjálpaði egypsku galdramönnunum.
10 Og þeir risu upp og frömdu frammi fyrir þér þau illskuverk sem við leyfðum þeim að vinna, en lækningunum leyfðum við ekki að hendur þeirra gjörðu.
11 Og Drottinn sló þá með illkynja sárum, svo að þeir gátu ekki staðist, því að vér eyddum þeim svo að þeir gátu ekki gjört eitt einasta tákn.
12 Og þrátt fyrir öll þessi tákn og undur lét Mastêmâ prins sig ekki til skammar því að hann tók hugrekki og kallaði til Egypta að elta þig með öllum herjum Egypta, með vögnum sínum og hestum og með öllum herjum Egyptalands.
13 Og ég stóð milli Egypta og Ísraels, og vér frelsuðum Ísrael úr hendi hans og úr hendi fólks hans, og Drottinn leiddi þá gegnum hafið eins og það væri þurrt land.
14 Og allar þær þjóðir, sem hann leiddi til að elta Ísrael, þær kastaði Drottinn Guð vor út í miðjan hafið, ofan í undirdjúpið undir Ísraelsmönnum, rétt eins og Egyptar höfðu kastað börnum sínum í ána. Hann hefndi sín á einni milljón þeirra og þúsund sterkum og kraftmiklum mönnum var drepið vegna eins brjóstsunga af börnum fólks þíns, sem þeir höfðu kastað í ána.
15 Og á fjórtánda degi, fimmtánda, sextánda, sautjánda og átjánda var Mastêmâ prins bundinn og fangelsaður fyrir aftan Ísraelsmenn svo að hann gæti ekki ákært þá.
16 Og þann nítjánda létum við þá lausa svo að þeir gætu hjálpað Egyptum og elt Ísraelsmenn uppi.
17 Og hann herti hjörtu þeirra og gjörði þá þrjóska, og Drottinn, Guð vor, hugsaði upp ráðgátu til að slá Egypta og kasta þeim í hafið.
18 Og á fjórtánda degi bundum við hann svo að hann gæti ekki ákært Ísraelsmenn þann dag sem þeir báðu Egypta um áhöld og klæði, áhöld úr silfri, áhöld úr gulli og áhöld úr eir, til þess að ræna Egyptum í staðinn fyrir þrældóminn sem þeir höfðu þvingað þá til að þjóna.
19 Og vér leiddum ekki Ísraelsmenn tómhenta út af Egyptalandi.

49. KAFLI

1 Mundu boðorðið sem Drottinn bauð þér varðandi páskana: Þú skalt halda þá á réttum tíma, hinn fjórtánda dag hins fyrsta mánaðar, slátra þeim fyrir kvöld og eta þá um nóttina, fimmtánda kvöldið frá sólarlagi.
2 Því að þessa nótt – upphaf hátíðarinnar og upphaf gleðinnar – voruð þið að borða páska í Egyptalandi, þegar öll völd Mastêma höfðu verið leyst laus til að deyða alla frumburði í Egyptalandi, frá frumburði Faraós til frumburðar hinnar föngnu ambáttar í myllunni og til nautgripanna.
3 Og þetta er táknið, sem Drottinn gaf þeim: Í hvert það hús, þar sem þeir sæju blóð veturgamals lambs á dyrastrjánum, máttu þeir ekki ganga inn til að slátra, heldur máttu þeir ganga fram hjá því, svo að allir þeir, sem í húsinu voru, frelsuðust, því að merki blóðsins var á dyrastrjánum.
4 Og máttar Drottins gjörðu allt eins og Drottinn hafði boðið þeim og fóru fram hjá öllum Ísraelsmönnum, og plágan kom ekki yfir þá svo að útrýmt yrði nokkurri sál meðal þeirra, hvorki nautgripum, mönnum né hundum.
5 Og plágan var mjög hörð í Egyptalandi, og ekkert hús var í Egyptalandi að ekki væri einn látinn maður, og þar voru menn grátandi og kveinandi.
6 Og allur Ísrael át kjöt páskalambsins og drakk vínið, lofaði, blessaði og þökkaði Drottni, Guði feðra sinna, og var reiðubúinn að ganga út undan oki Egyptalands og úr hinni illu þrældómi.
7 Og minnstu þessa dags alla ævidaga þína og haltu hann ár frá ári alla ævidaga þína, einu sinni á ári, á sínum degi, samkvæmt öllum lögum þess, og fresta honum ekki frá degi til dags né frá mánuði til mánaðar.
8 Því að þetta er eilíf fyrirmæli, grafið á himneskar töflur fyrir öll Ísraelsbörn, að þau skuli halda þau ár hvert á sínum degi, einu sinni á ári, allar kynslóðir sínar; og það er engin takmörkun á dögum, því að þetta er ákveðið að eilífu.
9 Og sá maður, sem er óhreinn og kemur ekki til að halda hátíðina á tilteknum degi, svo að hann færi Drottni velþóknanlega fórn og eti og drekki frammi fyrir Drottni á hátíðisdegi hans, sá maður, sem er hreinn og nærverandi, skal upprættur verða. Því að hann færði ekki Drottni fórn á tilteknum tíma, og hann tekur á sig sektina.
10 Ísraelsmenn skulu koma og halda páska á tilteknum degi, á fjórtánda degi fyrsta mánaðarins, milli kvölda, frá þriðja hluta dags til þriðja hluta nætur, því að tveir hlutar dagsins eru gefin ljósinu og þriðjungur kvöldinu.
11 Þetta er það, sem Drottinn bauð þér, að þú skyldir halda milli kvöldanna.
12 Og það er ekki leyfilegt að slátra því á neinum tíma birtunnar, heldur á tímabilinu sem nær til kvölds, og þeir skulu eta það á kvöldin, allt til þriðja hluta næturinnar, og hvað sem eftir verður af öllu kjöti þess frá þriðja hluta næturinnar og áfram, skulu þeir brenna það í eldi.
13 Þeir skulu ekki sjóða það í vatni né eta það hrátt, heldur steikja það yfir eldi. Þeir skulu eta það með kostgæfni. Höfuð þess ásamt innyflum og fótum skulu þeir steikja í eldi og ekkert bein í því skulu brjóta, því að ekkert bein Ísraelsmanna skal merjast.

14 Þess vegna bauð Drottinn Ísraelsmönnum að halda páska á tilteknum degi og ekki brjóta bein í þeim. Því að þetta er hátíðisdagur og fyrirskipaður dagur, og ekki má færa páskana yfir frá degi til dags og frá mánuði til mánaðar, heldur skal halda páskana á tilteknum hátíðardegi.
15 Og bjóð þú Ísraelsmönnum að halda páska alla daga þeirra, ár hvert, einu sinni á ári á ákveðnum degi, og að þeir skulu koma til minningar, sem er Drottni þóknanleg, og engin plága skal koma yfir þá til að slátra eða deyða það ár, sem þeir halda páska á sínum tíma, í alla staði samkvæmt skipun hans.
16 Og þeir skulu ekki neyta þess utan helgidóms Drottins, heldur fyrir framan helgidóm Drottins, og allur lýður safnaðar Ísraels skal halda það á tilteknum tíma.
17 Og hver maður, sem kemur á þess degi, skal eta það í helgidómi Guðs yðar frammi fyrir Drottni, frá tuttugu ára aldri og eldri, því að svo er ritað og fyrirskipað að þeir skuli eta það í helgidómi Drottins.
18 Þegar Ísraelsmenn koma inn í landið, sem þeir eiga að taka til eignar, inn í Kanaanland, og setja upp tjaldbúð Drottins í landinu innan einhverrar af ættkvíslum sínum, þar til helgidómur Drottins hefur verið reistur í landinu, þá skulu þeir koma og halda páska í tjaldbúð Drottins og slátra þeim frammi fyrir Drottni ár eftir ár.
19 Og þegar húsið verður reist í nafni Drottins í arfleifðarlandi þeirra, skulu þeir fara þangað og slátra páskalambinu að kvöldi, við sólsetur, á þriðja hluta dags.
20 Og þeir skulu fórna blóði þess á þröskuldi altarisins og leggja mör þess á eldinn, sem er á altarinu, og þeir skulu eta kjöt þess steikt við eld í forgarði þess húss, sem helgað er í nafni Drottins.
21 Og þeir mega ekki halda páska í borgum sínum né á neinum stað nema fyrir framan tjaldbúð Drottins eða fyrir framan hús hans, þar sem nafn hans býr, og þeir mega ekki villast frá Drottni.
22 Og þú, Móse, bjóð Ísraelsmönnum að halda páskalögin, eins og þér var boðið. Gjör þeim ljóst ár hvert og á hverjum degi páskahátíðarinnar og á hátíð ósýrðu brauðanna að þeir skuli eta ósýrt brauð í sjö daga og halda hátíð hennar og færa fórn daglega þessa sjö gleðidaga frammi fyrir Drottni á altari Guðs yðar.
23 Þér hélduð þessa hátíð með flýti, frá því að þér fóruð út af Egyptalandi, allt þar til þér komuð inn í Súr-eyðimörkina, því að á sjávarströndinni fullnuðuð þér hana.

50. KAFLI

1 Og eftir þessu lögmáli kunngjörði ég þér hvíldardagana í Sín-eyðimörkinni, sem er milli Elím og Sínaí.
2 Ég sagði þér frá hvíldardögum landsins á Sínaífjalli og ég sagði þér frá fagnaðarárunum í hvíldarárunum, en árið þess hef ég ekki sagt þér fyrr en þér komið inn í landið sem þér skuluð taka til eignar.
3 Og landið skal einnig halda hvíldardaga sína meðan þeir búa í því, og þeir skulu þekkja fagnaðarárið.
4 Þess vegna hef ég ákveðið þér ársvikurnar, árin og fagnaðarárin: Það eru fjörutíu og níu fagnaðarár frá dögum Adams til þessa dags, [2410 AM] og ein vika og tvö ár: og enn eru fjörutíu ár í vændum (bókstaflega 'fjarlæg') til að læra boðorð Drottins [2450 AM] þar til þeir fara yfir í Kanaanland, yfir Jórdan í vestur.
5 Og fagnaðarárin skulu líða, þar til Ísrael er hreinsaður af allri sekt saurlifnaðar, óhreinleika, mengunar, syndar og villu, og býr öruggur um allt landið, og enginn Satan eða nokkur illur maður mun framar vera til, og landið skal vera hreint frá þeim tíma og að eilífu.
6 Og sjá, boðorðið varðandi hvíldardagana - ég hef skrifað það niður fyrir þig - og öll ákvæði þess.
7 Sex daga skalt þú vinna, en sjöundi dagurinn er hvíldardagur Drottins Guðs þíns. Þá skuluð þér ekkert verk vinna, þér og synir yðar, þrælar yðar og ambáttir, allur búfénaður yðar og útlendingurinn, sem með yður er.
8 Og sá maður, sem vinnur verk á þeim degi, skal deyja. Sá sem vanhelgar þann dag, sá sem leggst með konu sinni, eða sá sem segist ætla að gera eitthvað á þeim degi, að hann muni leggja af stað í ferð á þeim degi til að kaupa eða selja. Sá sem dregur vatn á þeim degi, sem hann hefur ekki búið sér til á sjötta degi, og sá sem ber byrði til að bera hana út úr tjaldi sínu eða húsi sínu, skal deyja.
9 Þér skuluð ekkert verk vinna á hvíldardegi nema það sem þér hafið útbúið handa yður á sjötta degi, svo að þér etið og drekkið og hvílist og haldið hvíldardaginn frá öllu verki þann dag og lofið Drottin Guð yðar, sem hefur gefið yður hátíðardag og helgan dag. Og þessi dagur er dagur heilags ríkis fyrir allan Ísrael á meðal daga þeirra að eilífu.
10 Því að mikil er sú heiður sem Drottinn hefur veitt Ísrael, að þeir megi eta og drekka og vera saddir á þessum hátíðardegi og hvílast á honum frá öllu erfiði sem tilheyrir erfiði mannanna barna, nema að brenna reykelsi og færa fórnir og fórnir fram fyrir Drottin bæði daga og hvíldardaga.
11 Þetta verk eitt skal unnið á hvíldardögum í helgidómi Drottins Guðs þíns, til þess að þeir friðþægi fyrir Ísrael með fórnum dag frá degi, til minningar sem Drottni þóknast, og til þess að hann taki við þeim dag frá degi, eins og þér hefur verið boðið.
12 Og hver sá maður, sem vinnur þar verk, fer í ferðalag eða yrkir akuryrkju sína, hvort sem er í húsi sínu eða annars staðar, kveikir eld, ríður á dýri eða ferðast á skipi á sjó, slær eða drepur eitthvað, slátrar dýri eða fugli, veiðir dýr, fugl eða fisk, fastar eða heyjar stríð á hvíldardögum,
13 Sá maður, sem eitthvað af þessu gjörir á hvíldardegi, skal deyja, svo að Ísraelsmenn skulu halda hvíldardagana samkvæmt boðorðunum um hvíldardaga landsins, eins og ritað er á töflunum, sem hann gaf mér í hendur, til þess að ég skyldi rita upp fyrir þig lög um tíðirnar og tíðirnar eftir skiptingu daga þeirra. Hér með er lokið frásögninni af skiptingu daganna.